SANDRO PETRAGLIA STEFANO RULLI
ANDREA PURGATORI

CARACATIȚA 5

LucKy

SANDRO PETRAGLIA STEFANO RULLI

ANDREA PURGATORI

CARACATIŢA

5

Coperta: Antonella Caldirola
Foto: Italo Tonni
Traducere de Claudia Dumitriu

LA PIOVRA 5 - Il cuore del problema

® 1990 RCS Rizzoli Libri S.pA., Milano
® 1993 Editura LUCKY Bucureşti

PRIMA PARTE

Fluturi de hârtie

— Mă recunoşti? Sunt judecătoarea Silvia Conti.

Bărbatul şedea cu capul aplecat, absorbit de o foaie de hârtie pe care o împăturea, o întorcea, o împăturea din nou cu râvnă. Să tot fi avut vreo cincizeci de ani, era îmbrăcat cu o haină de culoare închisă, dar fără cravată, cu părul lung şi negru pieptănat cu grijă peste cap. Înăiţă fruntea. De pe buze i se desprindea un fel de surâs, uimit, copilăresc. O privi la fel cum priveşti o necunoscută, chiar dacă nu era aşa. Pentru că Tano Carridi ştia foarte bine pe cine are în faţă.

— *Ne* bucurăm…

Plecă din nou capul şi continuă să împăturească foaia de hârtie. Părea că face o demonstraţie cuiva numai de el văzut. Degetele i se mişcau odios de sigure şi de îngrijite.

Silvia îi urmărea fascinată gesturile, încercând să găsească în ele dovada imposturii. Slăbise. Ochii îi deveniseră şi mai strălucitori. Mai mari parcă. Imenşi. Aveau fixitatea inconfundabilă a ochilor de ascet. De şase luni, zile şi nopţi, lucra, lupta fără întrerupere. O forţă lăuntrică, necunoscută până atunci, o ţinea încă în picioare. O promisiune. Un jurământ făcut în dimineaţa aceea de martie în curtea spitalului, cu trupul moale şi cald încă al lui Corrado în braţe… Corrado…

Îşi încrucişă brusc mâinile la piept şi spuse cu o voce gâtuită:

— Ascultă, cu mine nu merge tot circul ăsta. *Ştiu* că nu eşti nebun.

Tano vorbi cu o voce abia auzită, pierdută undeva, foarte departe:

— Sunt bolnav. Fii bună şi respectă-mi starea asta.

— Eşti bolnav de crimă! Ţi-ai ucis şi nevasta. Şi, jucând rolul ăsta, speri că într-o bună zi, când apele se vor linişti…

Tano o întrerupse:

— Sunt deja liniştite. Aici, închis aici, mă simt liniştit. Apele sunt liniştite şi adânci. Sunt un peşte afundat în mâl. E linişte. Doar brădişul şi algele se mai clatină, din când în când, la trecerea unui pachebot… Dumneata eşti un pachebot… Îţi văd carena uriaşă trecând pe deasupra mea… Ce mai freamătă brădişul!… Dar pe punte nu e nimeni. Eşti un mare pachebot fără echipaj, doamnă Silvia. Unde ţi-ai debarcat marinarii? Unde i-ai uitat? Mai bine ai veni aici jos şi te-ai ascunde şi dumneata în mâl… E călduţ şi lipicios… Ce mai freamătă brădişul!…

Celula tribunalului din Milano era mică, luminată cu lămpi de neon. Patru bănci, aşezate pe cele patru laturi, o masă, o chiuvetă. Servea deţinuţilor numai pentru scurte aşteptări, între două întreruperi de proces. Silvia făcu un pas înainte către banca pe care şedea Tano.

— Am venit să-ţi propun un târg. Procesul e pe sfârşite, or să te condamne pe viaţă. Poţi să scapi într-un singur fel. Eşti singurul care ai avut legături directe cu Espinosa. Mai poţi depune mărturie împotriva lui şi-ţi obţin o reducere de pedeapsă. Ce zici?

Tano îşi frecă fruntea cu două degete.

— Pedeapsa mea e aici şi dumneata nu poţi face nimic. Nimeni nu poate.

Se apropie de ea. Pe palma întinsă se afla un origami: un fluture de hârtie. Avea aripile desfăcute. Părea că vrea să-şi ia zborul. O caricatură de zbor. Un zbor chinuit, ridicol ca al primelor aeroplane.

— Ia-l, e frumos. M-a costat o zi întreagă de muncă. E totuşi cam rigid… ca un archeopterix… Îţi dai seama?

Un peşte zburând!

*

În după-amiaza aceleiaşi zile, preşedintele dădu citire sentinţei. Cuvintele îi răsunară în tăcerea sălii pline de avocaţi şi ziarişti. Toţi stăteau în picioare. Chiar şi Silvia împreună cu agenţii Quadri şi Trevi, colaboratorii ei cei mai apropiaţi, doi tineri care nu făceau împreună şaizeci de ani. O singură persoană era aşezată şi indiferentă dincolo de barele cuştii rezervate acuzaţilor: Tano Carridi. Pliat în el însuşi. Ca un origami negru.

— Curtea consideră că acuzatul Carridi Gaetano nu poate fi judecat pentru fapta de omucidere, deoarece este lipsit de discernământ şi voinţă. Cu toate acestea, dispune internarea imediată într-un spital de penitenciar. Mai absolvă pe deplin pe acuzatul Espinosa Antonio de acuzaţia de asociere la mafia, în sarcina sa neaflându-se indici probatorii.

Silvia asculta împietrită.

Deci *ei* au învins încă o dată! În ciuda tuturor acelora care au încercat să-i oprească. În ciuda lui Ester, cu care Tano se căsătorise şi pe care apoi a ucis-o numai pentru că îndrăznise să se revolte împotriva ascensiunii lui criminale spre bani şi putere. În ciuda lui Cattani care a fost, pentru Espinosa, un ghimpe permanent în coaste.

*

Avionul particular, de dimensiuni mici, înaintă de-a lungul pistei care ducea la clădirea nu prea mare, dar luxoasă a aerogării Vip din Sinate. Parcă în capătul pistei şi imediat motoarele se stinseră. Uşa se deschise. Antonio Espinosa avea gulerul paltonului din păr de cămilă ridicat, ca şi când s-ar fi aşteptat ca jos să fie foarte frig. Privi cu atenţie împrejur şi, apoi, coborî pe scăriţă. Când ajunse pe ultima treaptă îl

recunoscu pe Quadri, care-i arătă legitimaţia.

— Domnule Espinosa, vă rog să mă urmaţi. E vorba de un control.

Espinosa nu scoase o vorbă; părea doar puţin plictisit, ca un bunic sâcâit de nepotul aflat la vârsta întrebărilor. Îl urmă în clădire, aşa cum ar fi urmat un portar care l-ar fi însoţit până la sala unui consiliu de administraţie. Quadri deschise uşa unui birou şi-l invită cu răceală înăuntru.

În faţa lui se afla Silvia. Avea un impermeabil de culoare deschisă, pantaloni, pantofi fără toc. Părul, ca întotdeauna, strâns la ceafă.

Espinosa o privi, fără să pară surprins.

— Nu cred că mai e nevoie de prezentări… Ce-ar vrea să însemne asta? Un interogatoriu sau o arestare? Ne jucăm puţin de-a hoţii şi vardiştii?

Silvia îl fixă în ochi. Ochi fără culoare parcă, îngheţaţi, dispreţuitori.

— Nu. După lege, prietenii mafiei nu sunt obligatoriu şi ei mafioţi. Altfel, v-aţi fi ferit ca de dracu’ să vă întoarceţi în Italia şi n-am mai fi avut onoarea de a vă întâmpina la aeroport ca pe preşedintele unei republici bananiere.

— Mai ales când sunt persecutat pe nedrept de o judecătoare cu prejudecăţi şi orbită de durere. Cu toate acestea şi în pofida a tot, nu vă port nici măcar pică; ştiu că eraţi foarte legată de regretatul comisar Cattani. De altfel, nici eu, nici dumneavoastră nu ni l-am fi putut imagina vreodată târându-şi papucii şi reumatismele într-un apartament de pensionar.

— Sunteţi sigur că aţi învins, nu?

Espinosa îşi scoase ochelarii şi spuse cu voce joasă, ca şi când n-ar fi vrut să-şi irosească energia

— Singurul lucru sigur este că aţi pierdut…

Silvia făcu un efort să nu ia în seamă provocarea. Cercetările privind moartea lui Cattani nu s-au încheiat

încă. Mai avem timp. Eu nu mă resemnez uşor. Ba chiar dimpotrivă. Vă avertizez: La primul pas, greşit, vă vâr în închisoare pe viaţă!

Espinosa surâse:

— Mi s-a spus că v-aţi cerut transferul în Sicilia. Bănuiesc că pentru a-i vâna pe mafioţi. De ce nu mă lăsaţi în pace? Aţi economisi şi timpul meu şi pe al dumneavoastră…

— N-am să vă las în pace, să nu vă faceţi iluzii! Nici pe dumneavoastră nu vă văd plimbându-vă nepoţii în parc, spunându-le poveşti cu zâne, ca să nu mai vorbim de papuci sau, Doamne fereşte, de reumatism.

Espinosa decise că întâlnirea durase şi aşa prea mult:

— Trebuie să fie interesant să ai idealuri mari, să crezi în valori eterne, să priveşti spre orizonturi fără hotar. Sunt sigur că aţi fost o elevă silitoare… Mai ales la istorie. Nu-i aşa că de fiecare dată când faceţi câte o ispravă vă vine să alergaţi la profesorul dumneavoastră şi să-l rugaţi să vă dea o notă? Largul dumneavoastră orizont se limitează la spaţiul unei săli de clasă dintr-o şcoală obscură. Istoria n-o fac premianţii, doamnă. Aceştia pot cel mult să o povestească. Melodramatic şi cu multe, multe erori… Orizontul meu este, în schimb, reglabil. Se adaptează necesităţilor. De aceea am şi reuşit să supravieţuiesc. De aceea sunt viu. Mai viu decât dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră.

Se îndreptă spre uşă şi se întoarse s-o mai privească o ultimă dată:

— Şi vă voi supravieţui şi dumneavoastră. Voi supravieţui chiar şi idealurilor dumneavoastră. De-abia atunci aţi putea spune că, într-adevăr, am învins.

VIOLETE

La orele cincisprezece, soarele strălucea înfipt în cerul albastru. Masino privea valurile care se încreţeau dincolo de profilul cenuşiu de ciment al aeroportului din Punta Raisi. Briza care sufla dinspre mare îi umfla impermeabilul. Coborî scăriţa avionului, un DC 9, şi se îndreptă grăbit către aerogară.

Plecase din New York la orele optsprezece, cu o seară înainte. Făcuse o singură escală la Milano, la opt dimineaţa, pentru a schimba avionul. Nu avea bagaje, în afara unei mici valize din piele maro, unde punea necesarul pentru douăzeci şi patru de ore. Şi asta-i simplifică controlul vamal.

Uşile automate din sticlă ale sălii *Sosiri* se deschiseră producând un curent de aer. Masino înaintă doi paşi, după care se opri. Depuse alături micuţa valiză, îşi scoase ochelarii cu ramă de baga, le curăţă lentilele cu o batistă.

Elsy stătea în faţa birourilor societăţii de închiriat maşini. Avea o jachetă de culoare crem şi o fustă neagră, lungă până la genunchi. Îşi strânsese părul la ceafă, cu un pieptene. Ţinea mâinile strânse tare pe cureaua genţii. Îl văzu pe Masino, dar nu spuse niciun cuvânt.

Şi Masino o văzuse şi-i făcu un semn discret. Cumpără un bucheţel de violete de la o fetiţă care se strecura cu un coşuleţ de răchită în mâini printre oamenii care aşteptau. Îl plăti cu o bancnotă de zece dolari. Apoi se duse după Elsy la parcaj.

Şoferul unui autobuz se uită la tânărul uşor neglijent, cu ochelari şi impermeabil care-i dădea unei femei înalte şi elegante, cu pielea de culoarea cafelei şi cu picioare foarte lungi, un bucheţel de violete. O privi pe femeia care lua florile, fără emoţie şi pe tânărul stingher care se aşeză pe scaunul de lângă şofer, cu

valiza pe genunchi. Se uita la Alfa spider care manevra printre celelalte maşini oprite. Apoi o văzu cum dispare, după colţ, spre autostrada care duce la Palermo.

Şoferul autobuzului rămase mult timp cu ochii aţintiţi în direcţia în care plecaseră cei doi. Într-un târziu îşi reveni şi zise printre dinţi, încercând să pară dezgustat, nu doar melancolic:

— Femei! Toate-s la fel… Nişte închipuite, dom’le!

*

Erau orele patru după-amiază. De la fereastra etajului întâi, Elsy văzu Mercedesul înaintând de-a lungul drumului în pantă care, descriind un arc, ducea la intrarea în vilă. Peste juponul scurt din mătase neagră puse un capot alb şi coborî în salon. La fiecare pas, capotul i se desfăcea la poale: alb-negru, alb-negru.

Uşa se deschise. Mimmo îi veni în întâmpinare, cu pasul său sigur de manager de succes, ajuns la vârsta de patruzeci de ani, şi o îmbrăţişă. Elsy simţi pe pielea goală a picioarelor stofa uşoară de lână, cu tonuri cenuşii, a costumului lui Mimmo. Îl îndepărtă cu un gest obosit, împingându-l uşor cu mâinile.

— Nu, Mimmo, aşteaptă… Hai, te rog aşteaptă!

Mimmo o strânse la piept. Începu s-o sărute pe gât. Apoi, brusc, o îndepărtă de el. O privi adânc în ochi, încercând să înţeleagă.

— Tremuri?!

Elsy îşi plecă privirea.

— Din vina ta. Îmi dai fiori… Doar ştii…

Bucheţelul de violete era în mijlocul mesei, într-un pahar cu puţină apă. Mimmo îl luă, îl răsuci în mână şi, în cele din urmă, îl aruncă jos.

— Nu-mi place culoarea violet. Este culoare de Postul Mare.

Elsy privi cu capul înclinat violetele răspândite pe

covor şi fotoliu şi paharul făcut ţăndări. O pată ameninţătoare începuse să-şi mărească suprafaţa în centrul covorului.

În aceaşi clipă, Mimmo văzu umbra unui bărbat în uşa salonului. Mai apăru şi un pistol cu amortizor, îndreptat spre el.

Masino trase de patru ori.

Mimmo fu aruncat în perete. Gloanţele pătrunseseră în cavitatea toracică, între plex şi baza gâtului, în jurul sternului. Înainte de a se prăbuşi, răsturnă o lampă şi un scaun.

Mulţimea cioburilor o îngrozi pe Elsy mai mult decât omul prăbuşit pe covor.

*

În seara aceea, Elsy îşi începu numărul cu o întârziere de zece minute. Se concentră la muzică, încercă să tulbure imaginile fixând luminile colorate care se învârteau în jurul ei şi să nu întâlnească privirile clienţilor ascunşi în penumbra care învăluia măsuţele din *Club Privé.*

Mai întâi îşi scoase corsajul şi simţi imediat aerul umed şi dens din sală care i se lipea de sâni. Apoi făcu să lunece încet, de-a lungul şoldurilor, picioarelor, şi slipul minuscul.

Simţi pe trupul gol privirile clienţilor, izbind-o ca nişte palme. Întâlni şi ochii lui Annibale Corvo.

Îl fixă îndelung. Făcu un semn de aprobare.

Corvo îi răspunse cu un gest identic. Grav ca un chirurg cu masca pe figură, care face un schimb de priviri cu anestezistul.

Apoi, mutra satisfăcută a lui Corvo şi tot restul dispărură, şterse de lacrimile care începuseră să i se adune în ochi.

Se întoarse cu spatele, căci lacrimile începuseră să-i cadă pe sâni, înnegrite de rimel, ca un lapte negru, de lupoaică.

*

„Cursa 740 pleacă de la Roma spre New York, poarta numărul şase…“

Masino privi pista iluminată de reflectoare şi pasagerii care se îndreptau către avion. Înghiţi ultima bucăţică dintr-un ecler şi-şi linse degetele încă murdare de cremă. Băgă apoi o fisă în telefonul public şi formă un număr.

După al patrulea apel, la celălalt capăt răspunse o voce de bărbat:

— Cine e?

— Vorbesc cu baronul Giovanni Linori?

— Da, eu sunt, dar cine vorbeşte?

— Voiam să vă spun că băiatul dumneavoastră, Mimmo, nu s-a simţit bine în seara asta. Nu-l mai aşteptaţi. Deocamdată nu se întoarce acasă.

Vocea îşi schimbă tonul, deveni agresivă.

— Cu cine vorbesc? Unde-i Mimmo?

— Stai liniştit, nouă nu ne plac ăia care strigă.

Vocea deveni controlată, neutră.

— Ce am de făcut?

— Ştii ce ai de făcut, baroane! Ştii prea bine… La ordinele dumneavoastră…

Semnătura

Baraca se afla în dreptul străzii 125, chiar pe malul fluviului Hudson.

Tablouri, ceramică, statuete, bijuterii erau aliniate pe ultima traversă ruginită care, împreună cu celelalte, susţinea tabla acoperişului. Scaunele pentru invitaţi fuseseră aranjate la adăpostul unui munte de lăzi. Conducătorul licitaţiei primea ofertele cu grijă. În spatele său, pe un şevalet, se afla un tablou atribuit lui Caravaggio, *Decapitarea sântului Pavel.*

Calogero Barretta ridică mâna. Un gest leneş, împiedicat şi de haina albastră care cu greu putea să-i cuprindă spatele lat şi burta proeminentă.

Conducătorul licitaţiei îl văzu şi dădu din cap.

— Trei sute cincizeci.

O doamnă în vârstă, cu poşeta aşezată pe genunchi, îl privi pe Barretta, ridicând şi ea mâna.

— Patru sute de mii, domnilor, zise, fixându-şi în continuare adversarul, ca şi când ar fi vrut să-l hipnotizeze.

Din fundul barăcii, apăru Masino. Trecu printre scaune şi ajunse la Barretta. Se aşează şi îşi apropie încet capul de bătrân.

— Sănătate, *don* Calogero.

Barretta îl recunoscu şi îi surâse. Îl sărută pe obraji, ca pe un fiu.

— Masino, numai tu lipseai! Cum a fost călătoria? Ia povesteşte-mi şi mie!

Masino îşi scoase ochelarii şi începu să-i cureţe cu o batistă.

— L-am întâlnit pe cunoscutul nostru. I-am transmis salutări de la familie.

— Şi el ce-a spus?

— A spus ce trebuia să spună. A fost atât de mulţumit că n-a mai suflat o vorbă.

Barretta îl bătu uşor cu palma pe genunchi, chicotind ca un şcolar.

— Bravo, Masino, bravo! O să fie mulţumiţi cei din Sicilia.

Conducătorul licitaţiei aruncă o privire rapidă în sală şi-şi agită ciocănaşul în aer.

— Şapte sute de mii de dolari şi unu… şi doi… şi trei. Adjudecat.

Apoi îşi turnă ceva de băut, obosit şi parcă emoţionat. Pe deasupra paharului zări un bărbat în haină şi cravată, de statură atletică, ce se îndrepta

spre el cu hotărâre. Veni foarte aproape şi-i şopti ceva la ureche. Acesta, speriat parcă, se dădu la o parte, iar celălalt apucă microfonul:

— Iar acum, domnilor, după *Decapitarea* lui Caravaggio, altă operă de mare interes, deşi de dimensiuni mult mai mici.

Bărbatul scoase din buzunar o legitimaţie şi o ridică în sus ca să o vadă bine toţi cei prezenţi.

— Vedeţi această graţioasă miniatură din Novecento? Este opera Departamentului antidrog, iar eu sunt şeful, căpitanul Simon Barth. Nimeni să nu se mişte de la locul său, aceasta este o operaţiune a poliţiei. Nu mişcă nimeni!

Douăzeci de poliţişti înarmaţi cu mitraliere năvăliră în baracă. Barretta sări în picioare cu o strâmbătură de furie.

— Avortoni nenorociţi! Dar mandatul îl aveţi, ei? Cui i-a venit ideea asta grozavă?

Doi agenţi îl împinseră la loc, pe scaun. Simon îl privi în ochi.

— Mie mi-a venit! Şi scena asta am pregătit-o pentru tine, Calogero Barretta! Aici, tu eşti vedeta! Poţi şi să cânţi, dar orice tremolo poate fi folosit împotriva ta... Citiţi-i drepturile!

*

Remorcherul era ancorat la capătul unui chei din Brooklyn. Se numea *Gotham.* Coşurile lui galbene şi negre acopereau numai în parte zgârie-norii din Wall Street, de pe celălalt mal al fluviului. Lumina portocalie a soarelui se reflecta pe geamurile lui Twin Towers. Dac-ar fi avut timp, new-yorkezii ar fi observat că era o zi superbă.

Simon ţinea mâinile înfundate în buzunare mergând în linişte în jurul unei grămezi de cabluri. Don Calogero stătea, aşezat pe unul din stâlpii de fier de care erau prinse frânghiile de pe *Gotham.* Şi vorbea cu

îndrăzneală:

— De Cattani nu ştiu nimic. Ăla era unu' care-şi căuta moartea. Ştiţi oare în atâţia ani în care i-a tot frecat pe unii şi pe alţii, câţi duşmani şi-a făcut? Ce om! Să-ţi faci duşmani peste tot! Şi, pentru ce?!

În faţa lui, se afla Silvia. Avea o pereche de ochelari de soare, un şirag de perle în jurul gâtului şi un pic de ruj pe buze. Arăta ca vedetele de cinema care vor să treacă neobservate, însă, ca şi ele, nu reuşea.

— Ştiu, aşa e. Şi dumneata erai unul din aceştia.

Îşi scoase ochelarii şi-l fixă cu o privirea cruntă.

— Vreau să ştiu de la cine a plecat ordinul de a-l ucide! Vreau să ştiu dacă a fost Cupola cea care a decis sau dacă ordinul a venit de la cineva mai de sus, de la o putere încă necunoscută.

Don Calogero se întoarse spre Simon şi îi surâse amuzat.

— Da' cum pot să-i răspund ăsteia dacă nici nu ştiu de cine vorbeşte? Da' ce cuvinte sunt astea? „Cupola", „putere necunoscută" Ce înseamnă? Mie trebuie să-mi explicaţi limpede lucrurile. Sunt bătrân şi pricep mai greu.

Simon încetă să se mai plimbe. Îl apucă pe Baretta de un braţ. Îl trase sus.

— Hai să vedem acum dacă-ţi revine memoria.

*

În timp ce *don* Calogero Barretta a fost adus pe covertă, *Gotham* naviga liniştit, între Brooklyn şi Manhattan. Puparo îl observa impasibil, sprijinit cu şoldul stâng de rampa de la provă, cu bastonul ţinut strâns în mâna dreaptă. La un pas de el, poliţiştii Quadri şi Trevi nu-l scăpau din ochi.

Barretta se întoarse către Simon.

— Şi bătrânul ăsta, cine-i?

Silvia îl privi pe Puparo.

— Confirmaţi tot ce aţi declarat împotriva lui

Calogero Barretta?

Puparo făcu o strâmbătură şi, cu vârful bastonului, îl arătă pe *don* Calogero. Apoi începu să vorbească cu o voce răguşită:

— El a început să facă parte din Cupola în 1980. Era legat de familia lui Sante Accardo. Apoi a venit în America. Asasinarea lui Bonfanti, Fanali şi Centella, el a organizat-o.

Calogero făcu un salt înainte, repezindu-se spre el.

— Şobolan nenorocit, ticălos! Vrei să ne târăşti pe toţi în iad cu tine împreună! Pe toţi câţi suntem?! Da' ce Puparo, Păpuşă trebuie să-i ziceţi! Păpuşă în mâinile dumneavoastră, stimată doamnă! Pentru că dacă dumneavoastră vreţi să danseze, el dansează. Şi dacă vreţi să cânte, cântă. Aşa-i, ticălosule, nu-i aşa? Ai devenit bufon la curte şi ei îţi dau premiul! Un os de ros sub masă! Câine!

Simon îl întrerupse.

— Ascultă Barretta, dacă n-ai înţeles până acum, eşti la ananghie. Ba chiar la mare ananghie. Ţi-am arestat băiatul ieri, la Miami.

Barretta păli.

— Freddy…

— Ei, da, Freddy. Cu patru kile de marfă. Se ducea cu un coşuleţ de merinde la bunicuţa lui din pădure…

Silvia interveni:

— Despre asta va discuta cu judecătorii americani. Eu vreau să ştiu cine a ordonat omorârea lui Cattani!

Baretta îşi plecă fruntea.

— În noaptea aia de 20 martie, eu nu ştiam cum să fug mai repede. Vă închipuiţi că nu mă gândeam la Cattani. Pentru mine Cattani era un nimic, o rotiţă. Şi ceilalţi de la Cupola se gândeau cum să fugă…

— Şi atunci cine a dat ordinul?

Barretta o privi. Spuse numele dintr-o suflare, vrând parcă să scurteze chinul prin care trecea, încălca

omerta!

— Baronul Giovanni Linori.

Un om cunoscut şi stimat, unul din cei mai importanţi antreprenori şi financiari din Sicilia. Un nume curat, numele baronului Giovanni Linori. Un nume care nu apăruse nici măcar o singură dată în anchetele Silviei. Dar acum, *don* Calogero l-a pus pe masă, la vedere, numele acesta. Vorbise, „ciripise” ca un borfaş de rând, şantajat, prins la înghesuială datorită gafei lui Freddy. Se duce totul de râpă: el toarnă, Puparo toarnă… Ce vremuri!

Un vânt rece mătura puntea vasului. Silvia îl rugă pe Simon să-l ia pe Barretta de-acolo. Apoi îşi strânse mai bine pardesiul şi îl ascultă pe Puparo.

— Eu v-am vorbit numai de mafie. Iar Linori nu e mafia. El face parte din acele nume pe care n-am vrut să le pronunţ niciodată, nume care stau în pachetul de cărţi, dar bine amestecate. Vedeţi, doamnă, mafia e puternică şi ştie multe lucruri. Dar nu e adevărat că poate să ajungă oriunde. Sunt însă alţii care pot ajunge unde vor. Cei cum e Espinosa. Eu v-am spus despre el tot ce ştiam, dar la proces l-aţi lăsat liber…

— Aveam numai cuvântul dumitale împotriva depoziţiei lui Espinosa. O situaţie de perfectă egalitate între două suflete nu foarte nevinovate.

— Da, da’ mie mi-e frică de cei ca Espinosa. Pentru că, dacă vor, îmi omoară fata. De aceea, dacă-mi puneţi în faţă un proces-verbal, eu… sub numele lui Giovanni Linori, eu nu semnez! Şi dacă am zis înainte ceva, îmi cer iertare. M-am încurcat. Sunt atât de bătrân! Am văzut atâtea! Poate într-o zi o să le povestesc cuiva… Nu ştiu dac-o să mă creadă… Sunt atât de bătrân!

Fantoma

„Astăzi după-amiază, poliţia a intrat cu violenţă într-un depozit unde se desfăşura o licitaţie clandestină de obiecte de artă. Această operaţiune încheie o lungă muncă de cercetare în care s-au aflat, amestecate într-un efort comun, autorităţile americane şi cele italiene”.

Micul hol al motelului Caruso era pustiu. Aşezat într-un fotoliu, Davide îşi sorbea berea din cutie şi asculta informaţiile de la orele nouăsprezece pe Canalul şapte, ca în fiecare seară. Cu o mână îl mângâia pe Solomon, câinele-lup care-şi pusese botul pe genunchii lui.

Imaginile care treceau pe ecran erau de la Curtea de district. Maşini ale poliţiei, o mulţime de ziarişti pe trepte, asaltul fotografilor asupra protagoniştilor ultimelor cercetări. Urmărită de telecamere, Silvia înlătură microfoanele şi intră în clădire. Apoi jurnalistul de la Canalul şapte reuşi să-l oprească pe căpitanul Secţiei antidrog.

— Căpitane Barth, este adevărat că printre arestaţi s-ar afla şi un om din Cupola, faimosul nucleu-director al mafiei siciliene?

Simon mări pasul.

— Poate, poate… Se poate…

Davide îl recunoscu de-abia când acesta se află în centrul ecranului.

Puse cutia cu bere alături şi se ridică în picioare.

— Simon…

Îl recunoscuse chiar dacă trecuseră douăzeci de ani şi acum mustăţile şi părul aveau multe fire albe. Îi recunoscu vocea, în timp ce întorcea capul şi răspundea cu cele câteva cuvinte inutile. I se păru că-l aude din nou…

„… Davide, trebuie să pleci pentru o vreme din Italia
„Te băgăm într-un avion care pleacă în noaptea asta…

“

…apoi simţi în păr mâna lui Kate.

— Dave, ce se întâmplă? Unde ţi-e gândul?

Kate se aplecase şi-l mângâia cu blândeţe. Îi privea ochii trişti.

Davide îi surâse.

— Nimic, zău, nimic. Fleacuri!

— Ştiri rele la televizor?

Davide făcu o mică strâmbătură distrată, continuând să fixeze ecranul. Imaginea lui Simon dispăruse. Aspirată de imaginea unei ploi de cartofi prăjiţi, care se înăbuşeau într-o tigaie uriaşă. Publicitate!

— Nu! Numai ca am văzut o fantomă cu puţin înainte. O fantomă… Crede-mă!

*

Coltul s-a odihnit atâta vreme în spatele unei grămezi de reviste, în dulapul cu vechituri, din fundul unui coridor al motelului! Davide dădu la o parte revistele. Luă pistolul şi-l prinse în mână cu un gest mecanic. Un gest pe care îl repetase de mii de ori şi pe care credea că-l uitase, după douăzeci de ani. Dar când palma cuprinse metalul rece al armei, în minte îi reveniră sunete şi vorbe, revăzu imagini care-l chinuiau, pe care nu reuşise să le gonească.

…comisarul Giorgi, cu pistolul în mână, cu spatele lipit de uşa maşinii, o dâră de sânge care înainta pe vopseaua aibă… Rafalele de mitralieră ale celor patru oameni apăruţi pe neaşteptate din casa părăginită din zona portului… Cei doi însoţitori ai săi care cădeau la pământ loviţi la cap şi în torace… Un camion care se punea de-a curmezişul şoselei şi alte rafale de mitralieră care străpungeau caroseria automobilului în care cei doi reuşiseră împreună să scape din cursă… Chipul şoferului lui Giorgi, care se apleca pe volan, apoi pe umărul său… Fuga Martei care-l strângea în

braţe pe Stefano, copilul lor... Alte rafale de mitralieră... mâna Martei murdară de sânge... ţipetele ei: „L-au lovit! Au rănit copilul!”... Plânsul disperat al lui Stefano, înfăşurat într-o cuvertură pe care se lărgea o pată roşie... Vocea lui Simon care încerca să-l liniştească pe coridorul spitalului: „E în afară de pericol, un proiectil l-a lovit la gât, superficial. Ascultă, Davide, trebuie acum să pleci pentru o bucată de vreme din Italia. Te băgăm într-un avion care pleacă în noaptea asta “... Ultimele cuvinte ale Martei: „Nu, nu vin cu tine. Nu-l pot părăsi pe Stefano"...

Davide îşi vârî pistolul în cureaua pantalonilor, la spate, şi-şi puse o geacă groasă, cu aparenţe soldăţeşti, care dădea un aer şi mai viril întregii lui înfăţişări.

Adevărul

Procurorul de district frunzări dosarul de pe birou. Luă un bilet de avion. Apoi înălţă privirea şi-şi coborî ochelarii spre vârful nasului.

— Masino Salierno, rezultă de aici că dumneata ai fost ieri în Italia. Ai sosit în Sicilia cu avionul de unsprezece şi ai plecat în aceeaşi seară. De ce?

— Trebuia să mă întâlnesc cu o femeie.

Silvia şedea retrasă în spatele lui Masino. Trasă la faţă, cu ochii obosiţi. Vru să-i pună şi ea o întrebare.

— Unde ţi-ai petrecut timpul la Palermo? Masino se întoarse s-o privească, batjocoritor.

— Într-un pat. Vreţi să intru în amănunte? Quadri şi Trevi ascultau plictisiţi, sprijiniţi de o mobilă din încăpere, sub un bust al lui Abraham Lincoln. Quadri avea mâinile în buzunare. Trevi învârtea un creion. Simon îşi luă pardesiul. Ieşi din camera procurorului fără să mai salute pe cineva.

*

Lumina trecea pe sub uşa camerei 945. Davide se uită spre cele două extremităţi ale coridorului de la etajul nouă al Hotelului Esplanade. Nimeni. Vârî mâna dreaptă sub geacă şi apucă pistolul. Apoi pe cea stângă o întinse spre clanţă. În clipa aceea fascicolul de lumină dispăru şi uşa se deschise brusc. Davide se simţi apucat de cămaşă şi se trezi la podea, imobilizat. Arma îi sărise cât colo. Primi un picior năpraznic în coaste, care-l ameţi. Reuşi totuşi să se elibereze şi să-şi recupereze pistolul pe care-l înfipse apoi în gâtul agresorului. Îl privi pe acesta adânc în ochi. Brusc, se dezmetici şi începu să-i distingă trăsăturile puternice, tipic anglo-saxone.

— Ce mai faci, Simon?

Lui Simon îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama ce era cu faţa aceea care-i stătea deasupra. Apoi îl recunoscu.

— Davide… da’ ce dracu’ faci? Vrei să mă lichidezi?!

Davide trase adânc aer în piept, fără să slăbească strânsoarea.

— Vreau să-mi povesteşti câte ceva, vreau adevărul. Chiar şi despre tine.

*

Noaptea începuse deja să se decoloreze ca o pereche de blugi. Un remorcher mare trecea de-a lungul Hudsonului. Luminile podului de fier erau încă aprinse. Simon şedea pe pat, cu cravata desfăcută şi cu gulerul cămăşii cu mâneci scurte descheiat. Arăta ca un funcţionar NASA în timpul misiunui *Apollo 13.*

— În toţi anii aceştia, am crezut că te-au omorât. Şi, în schimb, iată-te aici, viu. Ba ai şi un pistol pe care vrei să-l foloseşti. De ce, Davide, toate astea?

— Pentru că cineva m-a vândut. Tu m-ai vândut, Simon.

Simon desfăcu braţele.

— Ce spui?! Ce tot spui?!

— În noaptea aceea, avionul în care m-aţi pus făcea escală la Zurich. După două ore, au încercat să mă omoare.

Davide lăsă ţeava pistolului pe antebraţul stâng.

— Un glonţ mi-a sfârtecat braţul, uite-aici! Pierdeam o grămadă de sânge şi am leşinat. La spital toţi voiau să afle câte ceva, puneau o groază de întrebări despre toate. Cum am putut, am fugit mai întâi la Paris, apoi la Toulouse. Numai că m-au găsit din nou. Şi, cu toate astea, nimeni nu putea şti unde mă aflam, în afara Martei. Îi trimisesem o scrisoare: Asta nu-ţi spune nimic?

Simon aprobă, dând încet din cap.

— Ba da. Marta mi-a citit-o.

— Şi tu ce-ai făcut?

— Am plecat imediat la Toulouse. Numai că dispăruseşi…

Simon dădu să se scoale. Davide îndreptă pistolul către el.

— Stai liniştit. N-am terminat încă.

Simon ascultă cuminte. Davide continuă:

— Cum să nu dispar? Îmi suflau din nou în ceafă. Şi tu ai fost cel care mi i-a trimis.

— Prostii! Era un nenorocit de la Serviciile secrete care te voia mort. Scrisoarea, când a ajuns la Marta, ăia o citiseră deja. De asta am venit să te caut.

— Pe mine, mafia mă voia mort! Ce legătură au Serviciile secrete?

— În vremea aceea o parte dintre ei erau băgaţi în ceva pe care tu şi cu echipa lui Georgi aţi pus mâna. Şi printre ai noştri, de la Antidrog, era cineva foarte suspus, care voia ca nimeni să nu mai vorbească. Pe mine m-au trimis pentru opt ani la mama dracului, în Hong Kong.

— De ce nu inventezi altceva, mai deştept?

Simon ridică ochii la tavan.

— Bine, e în ordine, găsesc una mai bună…

Apoi îşi lăsă capul în jos, ca şi cum voia să mediteze. Deodată, cu o lovitură de picior făcu să zboare pistolul din mâna lui Davide, apucă Coltul de pe noptieră şi i-l lipi de tâmplă.

— Bravo, ai înţeles totul! Eu te-am trădat. Şi acum ce trebuie să fac? Răspunde!

— Să tragi.

— Aşa-i? Bravo! Şi după?

— Faci să dispară corpul.

— Aşa-i! Just, foarte just!

Davide îl aţâţă.

— Atunci, hai s-o terminăm! N-ai învăţat asta în Hong Kong?

Simon aruncă pistolul pe pat, istovit. Îşi turnă de băut.

— Ţi-am fost prieten şi tot prieten îţi sunt şi acum. Crezi ce vrei. Dar, dacă eşti convins de cele ce spui, pistolul e acolo. Al meu sau al tău. Aş prefera cu al tău: lasă urme mai mici. Sunt puţin cochet.

Simon îşi luă paharul şi ieşi pe terasă.

Davide privi pistolul. Apoi îl urmă.

Simon îl simţi sosind din spate. Îi întinse paharul.

Davide făcu semn că nu. Simon se întoarse către el, uimit.

— De când te-ai lăsat? Asta da surpriză!

— De când am început să văd păianjeni pe ziduri.

Simon dădu peste cap paharul cu whisky.

— Doamne, ce spaimă am tras! *Mascalzone!*

Davide îl fixă. Acuma, i se îngrămădeau în minte tot felul de întrebări.

— Pe Marta, ai mai văzut-o?

— Acum doi ani, uitima dată când am fost în Sicilia. S-a căsătorit.

— Şi copilul?

— Copilul? Cred că s-a înscris anul acesta la universitate.

— E bine? Adică are o iubită, are prieteni?

— Da, e bine.

Davide îşi plecă privirea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a petrecut mai înainte. Oricum, să ştii că lucrez într-un motel, motelul Caruso. E în spatele gării. Mi-am schimbat numele: Mă cheamă Dave, acum. Dave Licata. Dacă ţi se întâmplă să treci pe-acolo... Să ştii că nu primesc bacşiş. *Ciao!*

*

Abia făcu doi paşi pe coridor, că se şi trezi cu spatele lipit la zid. Quadri ţinea revolverul aţintit asupra lui, Trevi începu să-l percheziţioneze. Silvia urmărea totul, fără să scoată o vorbă.

— Cine sunteţi? Cu ce treburi pe aici?

— Am venit să văd pe cineva. Dumneata ce eşti, un hoţ sau un vardist?

Davide se uită la Silvia.

— Cine sunt aceştia? Îngerii dumneavoastră păzitori, stimată doamnă?

Silvia se strădui să surâdă.

— Într-un anume sens.

Trevi termină de percheziţionat. Quadri îşi vârî pistolul în toc. Silvia ridică din umeri.

— Ne scuzaţi, ne-am cam speriat.

Davide continuă s-o privească.

— Sunteţi judecătoarea italiană care a făcut arestările acelea masive de pomină?

Silvia dădu din cap aprobator.

— Vă admir foarte mult. Mai mult, vă invidiez! recunoscu el măsurând-o cu privirea.

Nebuni

Don Calogero citea ziarul la umbra unui copac. La vreo douăzeci de metri de el, agenţii de la FBI controlau ţărmul golfului Hudson şi strada care ajungea la grădina care începea de la un pod al metroului pentru Brooklyn. Când Simon se apropie de el, *don* Calogero ridică privirea. Îl văzu şi pe Davide.

— El cine-i?

— Un prieten.

Don Calogero începu să râdă cu poftă.

— Poliţiştii nu au prieteni. Ei au şefi şi subalterni.

Apoi împături ziarul.

— Hai zi, poliţaiule, ce-ţi trebuie?

Simon începu să i se învârtă în jur. Făcea întotdeauna aşa, când gândea intens.

— Vezi care-i treaba?! Eu am o inimă bună. Mă gândeam azi-dimineată că numai Cel de Sus ştie cât de mult nu-i place lui Calogero ca fi-su, Freddy, să intre la închisoare cu tot părul negru şi să iasă peste treizeci de ani… cu tot părul alb.

Calogero îl întrerupse:

— În fond, ce vrei de la mine?

Simon i se puse în faţă.

— Vreau să scrii cuiva pe care tu îl cunoşti, în Sicilia. Poate ai să pui data de acum câteva zile, înainte de arestarea ta, ca să nu intre la bănuieli. O scrisoare în care să spui că e aici o persoană care are încurcături şi căreia i-ar prinde bine să stea o bucată de vreme la căldură în Italia.

— Şi cine ar fi prietenul acesta al meu?

— Baronul Giovanni Linori.

Don Calogero aruncă ziarul cu un gest de enervare.

— Ascultă, ce-ţi trece prin cap? Vrei să bagi, în numele meu, un poliţist în familia Linori? Visezi, băiete!

— Deci îmi scrii sau nu scrisorica de Crăciun?

Mafiotul oftă.

— Da’ îi spui poliţistului ăluia că dacă-l descoperă e un om mort?

— Îi spun, nu-ţi face griji.

— Şi cine-i nebunul pe care trebuie să-l recomand pentru cimitir?

Simon îl arătă pe Davide cu un semn al capului.

— El.

Bătrânul îl privi pe acest kamikaze cu ironie abia ascunsă. După trăsăturile feţei îşi dădu seama, totuşi, că lucrurile s-ar putea să nu fie chiar atât de simple. Omul nu pleca într-o misiune, se întorcea acasă…

*

Maşina era oprită într-un fel de piaţă izolată de la periferia Brooklynului. Simon se afla la volan. Trecuse pe la motel ca să-l ia, cu scuza de a-i da înapoi pistolul pe care-l uitase în camera sa, apoi îl dusese la Barretta. Iar acum striga:

— Îţi aduci aminte ce om era Giorgi, îţi aduci aminte? Abia venise în Sicilia de trei ani şi pusese pe picioare o mică echipă de nebuni ca şi el. Patru capete înfierbântate, fără experienţă şi neglijente, cu părul prea lung.

Davide stătea întunecat în dreapta lui.

— Ştiu cum eram. Îmi povesteşi degeaba. Nişte copii…

— Nu, nu ştii! Nu ştii nimic. Ştii de ce v-au căzut în spate ca o avalanşă? Ştii de ce te-au căutat prin toate ungherele după ce le-ai scăpat din cursă? De ce vă voiau morţi pe toţi cinci? Spune, ştii?

Davide dădu un pumn în tabloul de bord.

— Pentru că nu le dădeam pace. Pentru că eram capabili. Pentru că în ultimul an am băgat în închisoare aproape patruzeci de mafioţi.

— Nu, nu din cauza asta. Printre cele patruzeci de nume, nu era niciunul care să aibă greutate. N-ar fi

făcut un măcel pentru indivizii aceia. E din cauză că aţi pus mâna pe ceva important. Ştii de ce se dusese Giorgi la baronul Linori, în ziua dinaintea măcelului?

Davide se întoarse uluit ca să-l privească pe Simon.

— Cine dracu'-i baronul ăsta, Linori?

— Nu făceaţi cercetări în portul Alcantara?

— Da, dar numai pentru că cineva avea bănuieli că acolo s-ar petrece lucruri incorecte.

— Firma care a câştigat licitaţia pentru port era Siciltecnoplus. Iar proprietarul lui Siciltecnoplus era şi este baronul Giovanni Linori. Omul care vă voia pe toţi morţi e chiar el, baronul Linori.

Davide începu să priceapă.

— Şi tu vrei acum ca eu să mă duc cu scrisoarea aceea în Sicilia?! Ai fi putut să fii onest şi să mă împuşti acum câteva zile…

— Da, chiar aşa. Vreau să te infiltrezi în familia Linori.

— Şi de ce tocmai eu? De ce atâta cinste?

— Pentru că, dacă într-adevăr a fost Linori, atunci tu ai cu el de încheiat o socoteală. Şi eu, la rândul meu. Şi apoi, nu aş găsi pe nimeni dispus să facă o treabă de felul acesta. Ţi-au omorât prietenii, te-au alungat din casă, te-au îndepărtat de fiul tău, au făcut din tine un fugar, un beţiv. Ţi-au luat mai mult decât ţi-a rămas.

Davide deschise uşa şi ieşi din maşină. Se învârti în jurul botului automobilului, cu mâinile în buzunare, cu capul în jos. Apoi se repezi la fereastră, îşi vârî mâinile în interiorul maşinii şi-l apucă pe Simon de reverele hainei.

— Şi acum ai nevoie de unul din cei cinci nebuni, ultimul care a mai rămas, aşa-i? Să se termine odată, nu?

Simon îi strigă în faţă, provocator:

— Da, am nevoie de nebunul acela! Şi el, de mine!

— Ia zi, marele deştept, în ce birou stăteai în vreme

ce pe mine şi pe ceilalţi ne măcelăreau? Unde dracu' eraţi băgaţi tu şi cu ceilaiţi agenţi americani, se poate şti unde dracu' eraţi vârâţi?

Davide îi dădu drumul. Simon surâse, satisfăcut.

— Bine, Davide, asta-mi placel Eşti încă viu, foarte viu!

Davide îi întoarse spatele.

— Dacă mă hotărăsc să plec şi dacă descopăr că acest Linori este cu adevărat răspunzător de toate, ce trebuie să fac?

— Să ni-l dai nouă.

— Nu!

Se întoarse către Simon. Îl privi până în străfundul ochilor.

— Eu îl omor! O să-l jupoi, centimetru cu centimetru!

*

În noaptea aceea, Davide se agită în somn. Sunete şi imagini se întorseseră să-l hăituiască.

*

...Fuga Martei care-l strângea pe Stefano în braţe..., rafalele de mitralieră..., mâna Martei murdară de sânge..., ţipetele ei: „Copilul... l-au lovit! Au lovit copilul!"... Plânsul chinuit al lui Stefano înfăşurat în cuvertura pe care se lărgea o pată roşie... Vocea lui Simon care încerca să-l liniştească: „E în afară de pericol, glonteie l-a atins la gât, superficial. Ascultă, Davide, trebuie să pleci pentru o vreme din Italia. Te băgăm într-un avion care pleacă în noaptea asta"... Ultimele cuvinte ale Martei: „Nu, nu vin cu tine. Nu-l pot părăsi pe Stefano"...

*

Ca un resort, Davide sări în sus şi se aşeză pe marginea patului, cu gura larg deschisă, căutând cu disperare aerul. Era ud leoarcă de transpiraţie. Kate se duse lângă el.

— Dave, eşti aici! Nu s-a întâmplat nimic.

Davide îşi trecu o mână peste ochi.

— N-o să se sfârşească niciodată.

— Simţi nevoia să vorbeşti?

Din curtea motelului se auzi lătratul câinelui-lup.

— A coborât ceaţa. Lui Solomon nu-i place, îl auzi?

Kate îl mângâie.

— Te-am întrebat dacă ai chef să stăm de vorbă. Să trăncănim puţin.

Davide se uită la femeia cu părul negru şi scurt care-l suportase în toţi anii aceştia. Şi care l-a iubit. Se gândi la femeia aceasta, la Kate, pe care şi el a iubit-o în felul lui, şi la privirea ei blândă. Dădu din cap!

— Peste puţină vreme am să plec, mă întorc în Italia. Numai pentru o bucată de timp; trebuie să rezolv o problemă.

Kate se ridică, se duse la fereastră şi privi în curte.

— Lui Solomon o să-i pară tare rău.

— Nu ştiu dacă fac bine, totuşi trebuie s-o fac.

Kate surâse. Un surâs amar.

— Cei care trebuie să facă ceva, sunt cei mai răi dintre toţi. Nici măcar nu-i poţi trimite la dracu’ când au decis să se ducă.

Îl invidie pe Solomon care putea să mârâie ori de câte ori ceva nu-i era pe plac.

A DOUA PARTE

Pacea

Salonul cel mare din sediul firmei Siciltecnoplus din Palermo era plin de lume. Baronul Giovanni Linori era singur în faţa microfonului. Nu citea un discurs deja scris, improviza. Ziua aceasta ar fi trebuit să fie pentru el şi pentru societatea lui o zi de mare bucurie, o zi de care să-şi aducă aminte mereu. Şi, în schimb, cuvintele îi ieşeau cu greu din gură. O umbră de furie şi tristeţe i se desluşea în ochi. Sub ochi, două pungi de oboseală şi tensiune spuneau mult despre nelinişstea în care trăise aşteptând o veste care nu mai sosea. Vestea că Mimmo era viu.

— După ani şi ani de tergiversări, Proiectul Meridional a devenit, cu începere de astăzi, lege de stat. O lege dorită cu ardoare de Riccardo Respighi, în anii când se afla în culmea carierei sale politice…

Răsunară aplauze, întrerupându-l.

Din primul rând, picior, peste picior, Respighi îl privea cu un chip pe care nu puteai citi nimic. Din când în când, îşi netezea barba cenuşie şi dădea din cap cu satisfacţie. Lângă el, Annibale Corvo asculta cu expresia plictisită a celui care ştie dinainte ce va urma.

Linori îşi continuă discursul:

— … Către el, care, mutându-se la Roma, nu şi-a uitat niciodată rădăcinile, se îndreaptă mulţumirile noastre…

Un al doilea val de aplauze îl constrânse pe Respighi să se scoale din fotoliu. Baronul Linori făcu o pauză pentru a-i permite să se bucure de succes, după care ajunse la fondul problemei.

— … Aş fi dorit ca astăzi fiul meu, Mimmo, în calitatea sa de director-general al grupului nostru, să

fie printre noi pentru a ne explica proiectul. Din păcate, a fost împiedicat de o mică indispoziţie. De aceea, aş dori să-l invit pe Riccardo Respighi la microfon, deoarece nimeni n-ar putea mai bine ca dânsul să ne explice măreţia acestei idei în simplitatea ei extraordinară, genială.

Linori se dădu într-o parte. Sculptura din spatele său lunecă încet de-a lungul şinelor pe care fusese montată. Pe perete se ridică o perdea descoperind un ecran alb pe care începură să defileze diapozitive colorate. Respighi se duse la microfon. Plecă imperceptibil capul, apoi începu să vorbească:

— După cum ştiţi, chiar astăzi statul a alocat primele cinci mii de miliarde prevăzute de lege. În câteva luni, vor veni alte cincisprezece mii, iar, în total, cincizeci de mii de miliarde vor fi investite într-un an aici în Sicilia, pentru a crea doi mari poli industriali ce vor servi drept pârghie pentru relansarea economiei din întreaga insulă. În acelaşi timp, statul, prin vânzarea către consorţii private a unor părţi din uriaşul său patrimoniu, îşi va recupera o bună parte din propriile investiţii. Şi tocmai un mare consorţiu, născut pe acest pământ, Siciltecnoplus, va fi axul întregii operaţii, căreia i-am dedicat şi-i voi dedica ultimele mele energii...

*

Annibale Corvo întră în biroul de la primul etaj fără să bată la uşă. Ca şi cum ar fi fost biroul său. De fapt, Annibale Corvo nici nu ştia măcar ce înseamnă să baţi la uşă. Uşile, era obişnuit să le găsească întotdeauna deschise sau era obişnuit să ordone să fie deschise. Cu vorba bună sau în orice alt mod. Iar acum, când fiul său se va căsători în curând cu fata lui Respighi, simţea că nici uşa lui Linori nu mai avea nimic special. Era ca toate celelalte.

— Mi-au spus că vrei să-mi vorbeşti...

Linori îl aştepta. Îşi impusese să rămână calm.

Dar, când îl văzu, nu reuşi să se stăpânească.

— Nu-mi amintesc să ne fi tutuit vreodată.

— A, nu? Ei, nu-i nimic, mă scuzi. Sper că treaba nu te-a jignit. Timpurile se schimbă, ştii…

— Aşa-i, e adevărat. Se schimbă atât de mult, încât unul ca tine poate să-şi permită astăzi să ceară Direcţia generală a unei firme ca Siciltecnoplus, în locul fiului meu.

Corvo dădu din umeri.

— Am făcut-o pentru că mi se părea că grupul tău are nevoie de un manager expert. Gestionarea a cincizeci de mii de miliarde nu e un joc de copii.

Linori îi dădu o lovitură sub centură.

— Nu, ai făcut-o pentru că în spatele tău e mafia. Tu nu însemni nimic. Un porc de câine ai fost, un porc de câine ai rămas!

Corvo rânji. Desfăcu braţele. Îi plăcea să se prefacă umil şi slab în faţa celor care se credeau de neînvins, iar apoi să-i zdrobească.

— Da, ai dreptate. Un câine care a învăţat să înghită orice. Dar care a învăţat să şi muşte.

Linori era disperat.

— Ştiu, de aceea sunt aici. Cere-mi ce vrei: bani, pământuri, tot ce vrei. Dar, dacă Mimmo e încă viu, daţi-mi-l înapoi! Iar, dacă-i mort, spuneţi-mi unde-i corpul. Maică-sa va avea măcar un loc unde să-l plângă.

Corvo rămase nemişcat.

— Habar n-am unde-ţi e băiatul.

Linori i se agăţă de un braţ.

— Ce trebuie să fac? Să te implor? Să mă aşez în genunchi? Asta vrei? Uite, o fac!

Corvo îl ridică. Învinsese!

— Gata, acum. Bine: o să întreb, o să văd ce se poate face. Dar, dacă cineva mă întreabă ce intenţii ai,

ce trebuie să-i răspund?

Linori îşi înclină capul.

— Îi spui că Giovanni Linori ştie că a pierdut. Şi cere pace.

Zero absolut

În Palatul de Justiţie din Palermo, o singură lumină mai era aprinsă după miezul nopţii. Aceea din biroul judecătoarei Silvia Conti.

Descompus de oboseală, Trevi stătea în faţa ecranului computerului. Deasupra capului, palele unui ventilator mişcau aerul plin de fum.

Silvia închise dosarul şi se sprijini de birou.

— Atunci, hai s-o luăm de la început. Din noaptea de 20 martie, când Espinosa aterizează cu elicopterul său la heliportul din Amsterdam. Citeşte raportul poliţiei olandeze!

Trevi îşi plecă ochii pe foaia de hârtie.

— Espinosa trage la Hotelul North Pole; rămâne acolo două ore; ia apoi un taxi şi se duce la aeroport unde se îmbarcă pe o cursă în direcţia Johannesburg.

— Şi ce face la Hotel North Pole?

— Vreo zece convorbiri telefonice, dar niciuna cu Italia. Două la Amsterdam, patru la Londra, celelalte în Germania, afară de una în Belgia. Persoanele cu care a luat contact se numesc Van Damme, Sickert, Johnston, Flybert, Orange, Glynors, Darmgast. Cu toţii, oameni de afaceri şi bancheri.

Silvia se duse la biroul lui Trevi, luă hârtia şi o învârti în mâini. Dar nu avu timpul să citească din nou numele. Quadri apăru în uşă, cu un vraf de hârtii scoase din computer.

— Au sosit chiar acum datele de la bancă. Mai sunt şi destule informaţii despre familia Linori. Uitaţi-vă aici:

renumiţi moşieri convertiţi prin anii douăzeci la finanţe şi industrie... oţelării, bănci, fabrici de ciment... Vaste terenur pe care se putea construi, împărţite în loturi... au firme şi în străinătate... A! mai spune că Linori sunt o familie istorică, de origine engleză. Au sosit în Sicilia la sfârşitul lui Settecento. Strămoşul familiei era un negustor de vinuri, un anume Charles Glynors...

Silvia se întoarse brusc. Îl întrerupe:

— Cum ai zis?

— Glynors, apoi numele s-a italienizat şi a devenit Linori.

Silvia strânse foaia în mână.

— Glynors! în noaptea aia, Espinosa a sunat un Glynors la Londra.

Trevi controlă raportul poliţiei olandeze.

— Glynors Limited, St. Emerald Street. E numele unei societăţi.

Silvia reveni la birou.

— Trebuie să controlăm toate plecările din martie pe ruta Sicilia-Londra.

*

Erau orele nouă dimineaţa. Mercedesul de culoare închisă o luă pe drumul cu pietriş care ducea prin parc şi îl parcurse în întregime, între două şiruri de copaci, până la peronul din faţa casei, mare cât o piaţă, unde nuferii pluteau într-o fântână din faţa şirului de coloane al faţadei baroce a vilei Linori. Cu părul încărunţit de trecerea anilor, cu un taior sever, baroneasa Matilde aştepta la picioarele scării. Pe faţă i se mai vedeau încă semnele unei vechi frumuseţi. Înainte de a coborî din Mercedes, Linori aruncă o privire la Alfetta parcată pe peron. Lângă maşină, Quadri şi Trevi.

Matilde îi ieşi în întâmpinare:

— Giovanni, a venit o doamnă judecător şi vrea să-ţi vorbească.

Linori luă mâinile nevesti-sii într-ale sale şi le sărută.

Surâse cu blândeţe.

— Nu-ţi fă griji. Rutină!

În mintea sa, totul era limpede. Vorbea cu avântul pe care numai marile certitudini ţi-l poate da. Baronul îi turnă limonadă într-un pahar de cristal. Dar Silvia nici măcar nu-l observă. De la Linori aştepta acum numai confirmări. Şi nu voia să mai piardă alt timp.

— La 20 martie, când a fost ucis comisarul Cattani, dumneavoastră eraţi la Londra la sediul societăţii Glynors Limited. În noaptea precedentă aţi primit un telefon, către orele patru, de la Antonio Espinosa.

Linori nu arătă niciun fel de interes pentru ceea ce Silviei i se părea o revelaţie hotărâtoare, care o costase săptămâni şi nopţi de lucru.

— Da, e posibil.

— O oră ciudată pentru făcut conversaţie, nu vi se pare?

— S-a mai întâmplat şi în alte dăţi.

— Şi despre ce trebuia să vă vorbească la patru dimineaţa?

— Despre afaceri, îmi închipui. Nu-mi amintesc. Dar n-avea ce să fie altceva.

Silvia simţi că-şi pierde controlul nervilor.

— Nu, acum vă spun eu despre ce trebuia să vă vorbească Espinosa.

Merse la geamul mare, cât un perete, care dădea spre fântâna cu nuferi.

— Ascultaţi scenariul acesta. Pe baza cercetărilor întreprinse de comisarul Cattani, un grup de magistraţi, reuniţi la Milano, pregătesc o razie de mare amploare, semnează zeci de mandate de arestare. Câţiva membri importanţi ai mafiei siciliene sfârşesc în carceră, alţii reuşesc, în schimb, să fugă. Toate acestea se petrec cu exactitate în orele când vă aflaţi la Londra. Şi Espinosa fuge, dar vrea să se debaraseze de Cattani imediat, în grabă. Totuşi, nu se poate pune

în contact cu vârfurile mafiote şi atunci vă cheamă pe dumneavoastră – un om ce nu poate fi suspectat, care se ţine departe de toate acestea. Iar dumneavoastră, cu amabilitate, îi faceţi serviciul pe care vi-l cere.

Silvia îl fixă pe Linori, pândind efectul pe care aceste date îl vor avea asupra baronului

— …Câteva ore după aceea, cinci oameni înarmaţi îl aşteaptă pe comisar la ieşirea dintr-un spital din Milano. Şi îl ucid… Pentru unii, scenariul se încheie aici.

Linori sorbi din paharul său cu limondă. Imperturbabil.

— Ador romanele, marile intrigi. Numai că n-au nimic de-a face cu realitatea. Vi se pare că o astfel de acţiune putea fi organizată de la Londra? Vi se pare plauzibil?!

— Exista o persoană căreia îi putea fi încredinţată treaba asta: fiul dumneavoastră, Mimmo.

Linori o întrerupse:

— Lăsaţi-l pe Mimmo în afara acestei poveşti! Lăsaţi-l în pace!

— Sunt aici ca să vorbesc şi cu el. Promit că n-o să-l deranjez prea mult.

— Mimmo nu-i aici. Mimmo a dispărut. Acum două săptămâni a plecat într-o după-amiază cu maşina lui şi, de atunci, nu s-a mai întors acasă.

— Şi aţi înştiinţat poliţia?

— Vedeţi doamnă, în vinele familiei mele curge sânge englezesc. Cred că acum însă s-a redus la un procent foarte mic. În rest, sunt un om din Sud şi, ca atare, încrederea mea în stat este foarte aproape de zero absolut. Am încercat să-l regăsesc cu mijloacele mele. Inutil. Ce-ar putea să facă poliţia în plus?

Linori o privi, rugător parcă. Nu mai era acum decât un tată neliniştit, speriat chiar… de moarte.

— Acum mă adresez dumneavoastră. Căutaţi-l! Găsiţi-l! E fiul meu cel mare… primul fiu…

Credincios

Ferestrele odăii de la primul etaj al Hotelului Gibraltar dădeau spre mare. Înăuntru, un pat, un fotoliu vechi cu tapiţerie înflorată, o masă. Davide deschise obloanele şi rămase să privească amurgul. Văzu bărcile pescarilor vopsite în verde şi albastru care se întorceau. Lădiţele cu peşte care erau încărcate în furgoane, de-a lungul digului. Apoi se duse la noptieră şi formă un număr de telefon. Îşi desfăcu de la gât un lănţişor cu o tăbliţă cu grupa sanguină. La celălalt capăt al firului răspunse Simon. Davide spuse numai câteva cuvinte:

— Am sosit, sunt la Hotel Gibraltar. Ne vedem diseară.

Puse la loc receptorul. Intră în baie. Urcă pe marginea căzii şi întinse mâna deasupra boilerului. Desfăcu capacul, căută ceva. Găsi acel ceva: pistolul. Puse la loc capacul, coborî. Împinse siguranţa şi încărcătorul apăru, cu un zgomot sec. Îl împinse din nou şi acesta dispăru în lăcaşul lui. Încercă apoi obturatorul, băgă un glonte pe ţeavă. Trase din nou siguranţa şi-şi vârî pistolul în centură, la spate.

*

Omul care îl marcase existenţa, omul care încercase să-l ucidă şi care i-a furat apoi douăzeci de ani din viaţă, care i-a distrus familia şi care, dintr-o întâmplare, nu-i omorâse şi fiul, se afla în faţa lui. Elegant, aristocrat, cu o pereche de mustăţi cenuşii, îngrijite, Giovanni Linori stătea în picioare în salonul din vila sa şi citea scrisoarea scrisă de *don* Calogero Barretta. În spatele lui, o pânză mare, o pictură contemporană în culori vii, o figură abstractă.

— Eşti american?

— Jumătate, jumătate. *Fifty-fifty!*

Linori îi arătă pictura.

— E un artist renumit. Trăieşte la doi paşi de unde vii tu, în West Side. Îţi place?

Davide se uită la tablou.

— Nu.

Linori schiţă un surâs.

— Nici mie! Dar fiul meu, Mimmo, a vrut să schimbe şi eu am spus da. Noul… trebuie să te adaptezi la nou. Altfel, mai bine te dai la o parte.

Linori luă din nou în mână scrisoarea lui Barretta. Apoi îl privi pe Davide.

— Ce pot face ca să te ajut? Ai nevoie de bani?

— Şi asta. Numai că, banii, îmi place să-i câştig.

— Ce ştii să faci?

Davide se uită fix la el.

— Să fiu credincios…

— Faţă de cine?

— Faţă de cel care-mi face bine.

*

Cobora scările facultăţii de medicină, cu nişte cărţi sub braţ. Cu privirea întunecată, arţăgoasă. Era înalt, mai înalt decât el. Îmbrăcat cu o pereche de blugi şi o geacă din piele maron. Ochii şi părul negri. Ca ai maică-sii, se gândi Davide.

Când intră în cantina universitară, îl văzu aşezat la o masă din fund. Singur. Ducea furculiţa la gură fără chef şi citea. Cartea era deschisă lângă tava cu spaghetti, legume şi o sticlă de jumătate cu apă minerală. Davide făcu cei zece metri până la masă, constrângându-şi picioarele să nu se oprească şi capul să nu gândească. Stefano îi aruncă o privire distrată. Îl remarcă pe bărbatul care-l fixa şi care nu-şi adusese tava cu el. Davide îşi regăsi cumpătul.

— Tu nu mă ştii, dar eu te cunosc de mult. S-a întâmpiat când abia erai născut şi nu aveai cicatricea asta pe gât.

Stefano înălţă capul, puse furculiţa pe tavă, cu o mână pe paginile cărţii. Îşi trecu uşor un deget peste gât.

— A, înainte de operaţie!

— Da, înainte de operaţie.

Davide îşi făcu curaj.

— Sunt un prieten al tatălui tău.

Stefano se ridică brusc şi-şi luă cartea şi tava vrând să schimbe masa. Davide îl apucă de un braţ.

— Aşteaptă!

Stefano se reaşeză.

— Ia ascultă, ce vrei de la mine? Ce cauţi?! Vii aici, te aşezi, începi să vorbeşti. Da' cine eşti tu?

— Taică-tău e în America şi eu vin de acolo.

Stefano îşi trecu o mână peste ochi. Cu greu, îşi păstră calmul.

— Am înţeles, stă în America. Mă bucur. Ei şi? Ce-i cu asta? Vrea să se întoarcă? Bine, spune-i că, dacă vrea, mă poate găsi aici în fiecare zi, chiar şi sâmbăta. Să poftească, aşa am să pot în sfârşit să-l scuip între ochi!

Davide puse un sul de dolari pe masă, lângă tavă.

— Taică-tău îţi trimite asta.

Stefano se uită la bani, apoi la Davide.

— O fi prietenul tău, dar să ştii că-mi face greaţă! Ne părăseşte pe mine şi pe maică-mea, pe nepusă masă, fără o vorbă, şi după douăzeci de ani trimite un prieten cu un sul de dolari…

— Îi vrei sau nu-i vrei?

Stefano se gândi o clipă, apoi luă dolarii şi-i puse în buzunar.

— Da, îi vreau. Am nevoie de ei. Numai să nu îndrăzneşti să-i spui mulţumesc. Spune-i că sunt atât de prost crescut, încât nu ştiu să spun mulţumesc. Şi că banii o să-i beau cu curvele.

Davide începu să se joace cu un pachet de chibrituri.

— Ai vreo prietenă?

— Dar tu?

— Eu, nu.

— Astea-s treburile mele.

Davide se sculă. Era zadarnic să mai insiste. Şi apoi, i-ar fi făcut prea rău.

— Păi dacă ai o fată şi eşti mereu aşa, nu o invidiez!

Se îndreptă spre ieşirea din grădină.

Stefano luă cutia de chibrituri pe care Davide o lăsase pe masă şi citi numele scris pe ea: Hotel Gibraltar.

*

Uşa cabinei se deschise. Elsy era în faţa oglinzii şi se demachia. Spectacolul abia se sfârşise. Garderobiera de la *Club Privé* îi făcu un semn cu capul, ca să-i arate coridorul ce se deschidea în spatele ei.

— E unu' afară care vrea să-ţi vorbească. Un american.

Elsy continuă să se demachieze.

— N-am chef să văd pe nimeni.

— Spune că-i un prieten de-al lui Masino.

Elsy se întoarse. Simon era deja în uşă.

— Bună seara.

— Cine sunteţi?

— Un admirator. E mai bine să vă îmbrăcaţi. Vă însoţesc acasă.

*

Când a auzit motorul maşinii, înainte de a se opri la intrarea în vilă, Davide abia sfârşise de controlat ultimul sertar al dulapului din dormitorul lui Elsy. Scotocise peste tot, sperând să găsească un indiciu care să-l pună pe urmele lui Mimmo Linori. Dar nu a găsit decât un morman de haine şi de hârtii fără valoare şi inutile. Se duse la fereastră. Îi văzu pe Simon şi Elsy îndreptându-se spre intrare. Şi puţin mai

departe, de-a lungul străzii, văzu o altă maşină care se apropia cu farurile stinse. Coborî scările în goană. În pragul uşii, dădu peste Simon cu pistolul în mână. Elsy tremura, înfricoşată. Simon i-o puse în braţe.

— Du-o de aici, repede!

Davide îl privi drept în ochi.

— Nu te las singur!

— Du-te, ţi-am zis! Ea e mai importantă, de ăia am eu grijă.

Davide o luă de braţ pe fată, ieşi şi înconjură vila. Sări peste un zid, peste un gard, o ajută şi pe Elsy să le treacă. Apoi începu să se caţere pe stânci, trăgând-o după el. Elsy era terorizată, abia mai putea să mişte picioarele.

Simon se urcă în maşină şi apucă pe drumul nepavat care ducea de-a lungul mării, pe faleza înaltă. Apăsa pe accelerator şi, la fiecare curbă, roţile derapau pe pietriş. Cealaltă maşină era pe urmele lui. Dar urmărirea nu dură mult. Privind în oglindă, Simon îşi dădu seama că încercau să se apropie lateral de el. Atunci, încetini brusc, îi lăsă să se apropie, dându-le senzaţia că ar fi putut să-l depăşească şi să-i taie drumul. Când ajunseră în poziţie paralelă, Simon îndreptă brusc maşina spre ei. Individul care sta la volan încercă să evite tamponarea. Dar nu reuşi. Derapă o dată către interiorul drumului, iar a doua oară viră către exterior. Apoi pietrişul făcu restul. Maşina intră într-un tufiş, se opri apoi pe creasta unei stânci care delimita curba şi sfârşi pe povârniş. Se rostogoli vreo cincizeci de metri, apoi se prăvăli cu zgomot şi explodă într-un nor de flăcări.

Simon rămase să privească flăcările care iluminau prăpastia până la mare. Băgă în viteză şi demară în trombă. După câteva clipe, o altă maşină îi apăru în urmă. De data aceasta, începură să tragă aplecaţi peste portiere. Gloanţele şuierau în dreapta şi stânga

roţilor, dar drumul era întortocheat şi plin de gropi. Ca să ţinteşti bine nu era tocmai uşor. Cu puţin noroc, se gândi Simon, n-o să-l poată opri. Acceleră cât putu. Apoi fu constrâns să frâneze. Drumul se termina în buza unui povârniş. Maşina veni în bot şi se opri într-un nor de praf. Simon deschise uşa şi coborî cu pistolul în mână. Dar nu apucă să facă decât câţiva paşi. Un glonte îl nimeri în piept. Căzu pe spate, pe o piatră. Şi văzu pe unul din oamenii coborâţi din cealaltă maşină cum se apropie. Revolverul din mâna lui era aţintit spre el. Înainta încet, prelungindu-şi plăcerea de a-l avea în mână.

Pe cămaşă pata de sânge se mărea. Simon simţi cum îl părăsesc puterile. Îl privi pe omul cu pistolul.

— Trage, dobitocule! Ce aştepţi? Ce trist! Să fiu ucis de aşa un idiot!

Omul trase. O singură lovitură, precisă. Simon avu o zvâcnire. Apoi, totul în jur nu fu decât tăcere.

*

Era în zori şi mica gară era complet pustie. Davide stătea în picioare şi privea valurile care se spărgeau dincolo de şirul de stânci. Elsy era în spatele său, aşezată pe o băncuţă. Mâinile îi mai remurau şi acum.

— M-au torturat în toate felurile. Săptămâni şi luni m-au ameninţat. Apoi, într-o seară, m-au luat şi m-au bătut crunt. Ştiau că eu sunt cea mai bună capcană pentru Mimmo. Dar nu voiam, ţi-o jur.

Davide se întoarse către ea. Îi puse mâinile în jurul gâtului şi începu să strângă cu furie, ca un animal.

— Nu-mi pasă de tine! Eşti ca şi ei. Numai două lucruri mă interesează. Întâi: Unde-i corpul? Doi: Să nu spui vreodată că m-ai întâlnit. Ai înţeles?

Îi dădu apoi drumul şi se lăsă şi el pe băncuţă.

— Acuma, spune-mi unde-i nenorocitul ăla.

Elsy începu să plângă.

— Masino l-a băgat în maşină şi l-a aruncat în mare,

unde era fosta dană, la digul Pastore.

— Cine i-a vrut moartea?

— Unul din mafie. Unu’ important, dar nu ştiu cum îl cheamă.

— Cât ţi-au dat?

Elsy îşi şterse lacrimile.

— O sută de milioane. Ai să mă denunţi la poliţie?

— Nu-i nevoie. Oricum or să te găsească ei mai înainte.

Arma secretă

Giovanni Linori îşi privea fiul, pe Andrea, care-i venea în întâmpinare ţinându-l pe Ninni de mână. Andrea avea vreo treizeci de ani. Imediat după ce terminase liceul, plecase în Statele Unite ca să-şi continue studiile la facultate. Iar, după universitate, lucrase într-o bancă de comerţ. Se căsătorise. Se născuse Ninni care acum avea şase ani şi părul blond ca al maică-sii. Trecuseră ani de când nu-l mai îmbrăţişase. Ani, de când despre el, despre nevastă-sa, Gloria şi despre micuţul Ninni nu avea decât veşti vagi, decât fotografii expediate prin scrisori din Statele Unite.

— Vino, asta-i casa bunicilor!

Giovanni îl îmbrăţişă pe Andrea, iar Matilde se aplecă să-l mângâie pe Ninni. Baronul Linori îşi privi fiul mai mic cu mândrie. Apoi arătă spre un om robust şi pleşuv, cam în jur de cincizeci de ani, cu mustăţi negre şi dese, care stătea ceva mai încolo şi observa scena.

— E aici cineva care ar vrea să-ţi spună bună ziua. Ţi-l aminteşti?

Andrea privi spre bărbat şi-l recunoscu:

— Carta!

Linori îşi puse o mână pe umărul lui Andrea.

— Ai văzut? În câţiva ani şi-a pierdut tot părul! Dacă-i cade şi mustaţa, renunţ la el…

Carta dădu din cap. Îl privi pe Andrea cu bucurie.

— Viaţa te bate şi nu poţi face nimic. Bine-ai venit, conaşule!

Matilde continua să-l sărute pe băieţel.

— Ninni, da' tu ştii italiana? Înţelegi ce vorbeşte toată lumea asta?

Ninni făcu semn că da.

— Atunci nu eşti american?

Ninni îşi drese glasul:

— Eu sunt Giovanni Linori.

Baronul surâse, îl luă de mână şi-l duse către pajişte.

— Vino, bunicul ţi-a pregătit un cadou, vino să-l vezi!

Carta apăru ţinând de frâu un ponei alb. Baronul îl ajută pe Ninni să urce în şa. Gloria era fericită. Totul părea frumos în acea zi însorită. Mai frumos chiar decât la Disneyland!

Apăru şi Filò, unul din oamenii lui Carta, şi-l chemă pe baron. Îi spuse că era Dave la telefon, că avea ceva urgent să-i comunice. Linori se posomorî. Ajunse în birou. Luă receptorul şi ascultă ce-i spunea Davide. Nu pronunţă niciun cuvânt. Puse receptorul la loc. Matilde era în spatele lui. Înţelese şi-şi încrucişă degetele. Îşi privi bărbatul drept în ochi.

— L-au găsit pe Mimmo?

Linori nu pronunţă niciun cuvânt. Şi nu zise nimic nici când îl văzu pe Andrea intrând în fugă în birou, alarmat.

— Unde-i fratele meu? Unde-i Mimmo? întrebă cu respiraţia întretăiată.

*

Mercedesul lui Mimmo apăru la suprafaţă, agăţat de acoperiş de dinţii unei macarale montate pe unul din pontoanele care dragau portul. Giovanni şi Andrea

Linori au procedat la recunoaşterea cadavrului lui Mimmo, în prezenţa Silviei.

— Cum aţi aflat că e aici?

Linori răspunse cu capul plecat:

— Un telefon anonim.

— Au făcut-o pentru că voiau să vă lovească pe dumneavoastră, nu?

— După identificare, am numai obligaţia de a semna un proces-verbal. Scutiţi-mă de întrebările dumneavoastră. Nu am nimic de spus.

*

Davide stătea în faţa biroului, în cabinetul Silviei din Palatul de justiţie. Quadri şi Trevi erau în spatele lui şi urmăreau interogatoriul. Quadri îl luase de la Hotel Gibraltar. Davide nu opusese rezistenţă. Când Silvia s-a trezit cu el în faţă, l-a recunoscut imediat. Ciudate coincidenţe, cele care l-au purtat pe Davide din coridorul Hotelului Esplanade din Jersey până la Palermo, în încăperea aceea!

— Numele dumitale era pe agenda lui Simon Barth, acelaşi Barth pe care tot dumneata l-ai întâlnit acum câteva zile în America. Unde, dintr-o întâmplare, am făcut cunoştinţă.

— La Jersey lucram într-un motel. Veneau o grămadă de băieţi răi şi, din când în când, îi mai dădeam câte o mică veste, ştiri mărunte.

— Eraţi un informator al Departamentului Antidrog!

— Am spus numai că-l cunoşteam pe Simon.

— Eraţi plătit pentru informaţiile date?

— Nu sunt lucruri pentru care să ţi se dea chitanţă.

Davide răspundea cu siguranţă, Silvia nu reuşea să-l definească. Nu înţelegea dacă era sincer sau numai îndrăzneţ, ca toţi mafioţii cu spatele bine acoperit.

— Şi ce aţi făcut în noaptea aceea, în America, la Simon Barth?

— Aveam intenţia să-mi petrec concendiul în Italia şi

m-am dus să-i cer câteva sfaturi, adrese de hoteluri, restaurante.

În momentul acela, Silvia începu să-şi piardă răbdarea.

— Şi dacă eu vă spun că poate v-aţi dus să-l ucideţi? Sau să-l ameninţaţi? Sau să-l şantajaţi?

— Aveţi pe cineva care s-o dovedească?

Silvia schimbă o privire plină de subînţelesuri cu Quadri şi Trevi. Luă paşaportul lui Davide.

— Ascultaţi, facem aşa: deocamdată paşaportul îl păstrăm noi. Puteţi să vă duceţi, dar, dacă schimbaţi hotelul, trebuie să ne comunicaţi. La revedere, domnule Licata. Vă spun „la revedere”, deşi n-am pe nimeni care să dovedească că aşa va fi… Dar am eu o presimţire…

*

În seara aceea, Davide găsi musafiri în camera lui de la Hotel Gibraltar. Carta stătea în picioare, lângă pat. Cu el se mai aflau doi din oamenii săi: Filò şi Panna.

— Nu e bine să intri fără să baţi la uşă.

Carta îl privi pe Davide pe când acesta închidea uşa şi se ducea liniştit spre dulap. Îl privi cum deschide al doilea sertar ca să caute pistolul luat deja de Filò care acum i-l arăta cu un zâmbet batjocoritor. Davide înţelese că era mai bine să stea liniştit. Carta era un om bănuitor şi periculos.

— Cum ai găsit corpul?

— Aţi putea măcar să-mi mulţumiţi.

Carta arătă pe pat o grămadă de bani.

— Am făcut-o.

— Ei, bravo, vă gândiţi la tot.

— Cum l-ai găsit?

— Ai citit în ziare cum a năvălit poliţia într-o sală clandestină de licitaţie, din America? Bun. Acolo se afla un anume Masino Salierno, abia întors de la Palermo, unde făcuse cuiva un mic serviciu, chestie de câteva

ore.

— Dă-i înainte.

— Masino a fost ajutat de o anume Elsy, o dansatoare de la *Privé.* Ea era momeala pentru Mimmo.

— Unde-i acum acest Masino?

— În închisoare, în America.

— Şi ţie de ce ţi-au dat drumul?

— Eram curat.

— Şi Elsy asta, ea ţi-a povestit totul?

— Da, dar acum e departe. A fugit ieri-noapte.

Un fulger trecu prin ochii lui Carta.

— Trebuia s-o omori.

Davide ridică vocea:

— Eu nu omor femei! Şi, apoi, nu sunt nici măcar angajat.

Carta se îndreaptă spre uşă.

— De mâine eşti angajat. Să vii la vilă. Ai să te ocupi de băiatul lui Linori, de nevastă-sa şi de copilul lor.

Apoi făcu un semn lui Filò şi Panna.

— Daţi-i înapoi pistolul!

*

Baronul Linori stătea în fotoliul englezesc de piele la biroul său, în încăperea luminată numai de o lampă din tavan. Vorbea cu voce calmă.

— Fotoliul acesta are de două ori vârsta mea. A stat în el tatăl meu şi, înaintea lui, bunicu-meu. Era destinat lui Mimmo…

Andrea era încurcat, nervos. I se părea că nu mai recunoaşte nimic în oraşul ăsta, în casa asta.

— Cum, tată, în atâţia ani, nu ţi-a trecut prin minte să vorbeşti şi cu mine de afacerile familiei?

— Vorbeam cu Mimmo. El trebuia să ia totul în mâini.

— Sigur, pe el l-ai ţinut lângă tine, ca să faci din el un adevărat Linori. Cu mine, în schimb, ai hotărât

altfel. Eu nu contam…

— Mama voia ca tu să studiezi în Statele Unite.

Andrea se ridică, ochii îi străluceau.

— Ştii, tată, acum câteva luni mi-a venit în minte o scenă. Eu aveam zece ani şi Mimmo treisprezece. Eram aici înăuntru şi tu voiai să facem un meci de box. Tu erai arbitrul şi spuneai că întâlnirea se încheie când unui din noi doi va fi trimis la podea. Am început să ne batem şi mie îmi curgea sânge din buză. Îmi amintesc că mama a venit de pe terasă şi ţi-a strigat în faţă că măcar unul din noi doi trebuie să i-l laşi ei. Îţi aduci aminte, tată?

— Îmi aduc aminte…

— Voia să spună că a fi un Linori aici, în Sicilia, înseamnă un mare risc. Şi că acest risc se măreşte cu cât devii mai bogat. Am dreptate?

Andrea se apropie de taică-său. Îl privi cu mânie.

— Există un singur lucru care te face să devi atât de bogat în scurtă vreme, tată. Ştii care-i acel lucru?

— Alianţele bune.

Andrea lovi cu pumnul în birou.

— Mafia!

Linori se simţi copleşit. Încercă să evite privirea fiului său.

— Sunt un simplu om de afaceri.

Andrea îi aruncă în faţă întreaga sa ranchiună, întreaga sa disperare.

— Droguri. Arme. Heroină. Asta sunt afacerile tale! Şi din cauza asta l-au ucis pe Mimmo. Din cauza asta!

Linori încercă să se justifice:

— Siciltecnoplus a fost canalul prin care au trecut unele tranzacţii murdare. Treaba a durat puţin, trei ani. Acum s-a ivit o afacere de cincizeci de mii de miliarde şi ei au cerut să-l numesc director-general pe un om de-al lor, Annibale Corvo. Eu am spus nu. De asta a fost ucis Mimmo.

Andrea îşi plecă trist capul. Buzele îi tremurau…

— E îngrozitor. Şi acum, ce se va întâmpla? Cine va veni la rând data viitoare, tu?

— Nu va mai fi o dată viitoare…

— Cum poţi să fii sigur?

— Am o armă secretă, o persoană. De când o aştept! Şi o voi avea curând.

Mâinile baronului strânseră puternic braţele fotoliului de piele. Spatele i se îndreaptă şi un zâmbet începu să-i cucerească figura. Era acelaşi zâmbet pe care îl avusese strămoşul său, negustorul de vinuri, văzând, pentru prima dată, dealurile fierbinţi ale Regatului celor două Sicilii.

Un serviciu

Pavilionul de vânătoare era mai retras în parcul vilei şi, pentru a ajunge acolo, trebuia să parcurgi trei sute de metri de drum cu pietriş. Baronul Linori intră, escortat de Carta. Filò şi Panna rămaseră la uşă.

Primul lucru pe care l-a văzut mişcându-se în penumbră a fost capul. Şi reflexul briantinei care-i ţinea părul pieptănat peste cap. Apoi recunoscu silueta lui Tano Carridi. Era îmbrăcat tot cu pardesiul lui de culoare închisă, încheiat până la ultimul nasture. Tano veni către el.

— Mă scuzaţi, dar n-am să vă dau mâna. E un obicei pe care l-am căpătat în timpul din urmă: să evit contactul fizic, mai ales cel inutil. Acest lucru l-am înţeles acolo, printre nebuni, unde oamenii nu fac altceva decât să se atingă. Poate pentru a fi siguri că mai există încă.

Linori îi mituise pe agenţii de pază şi organizase personal evadarea lui Tano din azilul de nebuni al penitenciarelor. Acum putea să observe în voie acel

chip de gheaţă care îl fixa. Tano îi surâse.

— Oricum, vă mulţumesc că m-aţi scos din infernul acela. Iar acum, spuneţi-mi: Ce vreţi de la mine?

Linori hotărâse ca totul să fie spus imediat. Şi clar.

— Mi-au ucis un fiu. Vreau răzbunare!

Tano nu arătă niciun fel de surpriză.

— Căutaţi pe cineva care ştie să mânuiasca pistolul…

— Nu, persoana pe care vreau s-o distrug se teme mai mult de ruină decât de moarte. De aceea am nevoie de dumneavoastră.

— Şi cine-i acest om?

— Annibale Corvo.

Tano rămase câteva clipe tăcut.

— Annibale Corvo înseamnă mafia. Înseamnă Cupola. Nu poate fi atins.

— Şi eu eram la fel… Până mi-au ucis băiatul, pe Mimmo.

Tano acceptă. Hotărâse.

— Ceea, ce îmi cereţi e o treabă foarte riscantă. Un motiv întemeiat ca să vă spun da.

— Fireşte, sunt dispus să ofer orice pentru colaborarea dumneavoastră…

Tano îl întrerupse:

— Vă voi spune eu ce trebuie să-mi oferiţi. Dar numai după ce mă veţi muta într-un loc mai decent.

— Voi lipsi câteva zile împreună cu familia. Voi fi pe iaht, departe de aici. Între timp, o persoană care are toată încrederea mea vă va sta la dispoziţie.

Tano oftă.

— Vreau să ştiu cadrul complet al situaţiei: datele problemei, miza jocului, forţele de pe câmpul de bătaie. Vreau să ştiu tot despre situaţia sa financiară: conturi bancare, investiţii, acţiuni, cotele la bursă, mişcările de bani. Tot!

Linori dădu din cap.

— Bine. Veţi avea totul… Orice.

*

Apartamentul marelui hotel din vârful colinei avea un geam cât un întreg perete, de unde se deschidea o privelişte încântătoare asupra Romei. Era una din acele zile în care vântul din nord limpezea cerul, ca pe un cristal. Dar Espinosa nu trăsese perdelele. Prefera lumina artificială a lămpii de masă, aflată într-o parte a salonului. Se uita cu atenţie la un ceas de buzunar din aur şi email, de la sfârşitul secolului al XIX-lea, şi-i deschidea şi închidea cutia cu satisfacţie nereţinută.

— Vă place? L-am cumpărat de curând la o licitaţie. Ceasurile sunt una din marile mele pasiuni. Îmi place să le deschid, să le controlez mecanismul, să le reglez.

Corvo privi ceasul şi i se păru că percepe plăcerea pe care contactul cu acel obiect i-o procura lui Espinosa.

— E nevoie de o mână foarte sigură.

Espinosa ridică mâna dreaptă până în dreptul umărului. Părea că intenţionează să execute salutul nazist.

— Eu o am. Uitaţi-vă. Nu tremură.

Apoi închise la loc cutia ceasului.

— Chiar dacă, firește, dușmanii nu-mi lipsesc: anumiţi judecători, anumiţi poliţişti care mă vânează ca şi când aş fi o sălbăticiune feroce, chiar şi unii oameni politici din partide care, într-o vreme, îmi erau îndatorate. Dar asta nu mă surprinde. Arta de a te afişa este forţa care mişcă lumea de astăzi… a te pune în evidenţă, a sta sub reflectoare… Asta face ca persoanele obişnuite cu umbra, cum sunt eu, să devină adevărate raritäţi. Ca acest ceas. Prea discret, prea precis, prea pretenţios ca să mai fie la modă…

Corvo era nerăbdător.

— La ce punct au ajuns tratativele cu Africa?

— La punctul cel mai bun. Am încheiat pentru voi un

acord extraordinar, direct cu şeful unui guvern african. Un adevărat performer al rapacităţii, vă rog să mă credeţi. Oricum, în două luni, ei vă vor trimite primele două tone de heroină, produsă şi prelucrată în rafinăriile lor, instalate de puţină vreme. Puteţi să cumpăraţi totul la un sfert faţă de preţul din Tailanda. Şi mai puteţi să evitaţi pe viitor riscul rafinăriilor din subsol.

Faţa lui Corvo se destinse într-un surâs:

— O veste excelentă!

— Fireşte, vor să fie plătiţi o parte în bani şi o parte în armament. Dar asta nu-i o problemă, în pofida a toate, anumite arsenale nu ştiu cum să-şi desfacă pe piaţă plusurile din stoc.

— Cine ne va pune în contact cu ţările care vor să-şi reînnoiască armele?

— Eu.

— Şi cât pretindeti pentru dumneavoastră?

— Deocamdată mă mulţumesc cu o cotă-parte de cincisprezece la sută. Pe preţul brut, se înţelege. Şi un mic serviciu…

— Care serviciu?

Espinosa îşi precizează cererea cu o detaşare profesională:

— Vreau ca judecătoarea Silvia Conti să moară.

Corvo simţi deodată că-i lipseşte aerul.

— Asta nu se afla în înţelegerile noastre, judecătoarea este un personaj foarte cunoscut.

Espinosa luă ceasul şi-i deschise cutia.

— Nu fiţi aşa de îngrijorat! Pentru criminalii pe care îi frecventaţi şi care ne-au şi scăpat de tânărul Linori, va fi un joc de copii să-mi îndeplinească mica mea dorinţă. Sigur… aş putea apela şi la altcineva, dar asta ar face să ne vedem mai rar…

Zgomotul făcut de capacul ceasului închis cu forţă îl făcu pe Annibale Corvo să înţeleagă că întrevederea

luase sfârşit.

Destinul

Marea era agitată. Valurile măturau micul dig de beton al portului privat al Vilei Linori. Davide, Bastione şi încă un om din escortă terminaseră de descărcat toate bagajele. Ninni zornăia nişte pietricele. Matilde şi Gloria vorbeau între ele. Giovanni Linori se uită din nou la ceas. Şalupa era în întârziere.

— Ciudat, *Stella del Sud* trebuia să fie deja aici.

Andrea era tăcut, trist. Linori se apropie de el.

— Am pus să se reţină locurile. Cum ne întoarcem de la Lampedusa, după câteva zile, plecaţi imediat spre America.

Tocmai atunci, se ivi profilul şalupei. Naviga împotriva vântului şi zgomotul motoarelor ajunse cu o întârziere de câteva clipe. Davide privi cum barca luase un viraj amplu iar acum se îndrepta decis către dig.

— Cine-i la cârmă?

Bastiano stătea cu mâinile în buzunare.

— Filò.

— Şi cine-i cu el?

— Nimeni, e singur.

Bastiano se îndreptă spre dig, urmat de celălalt om.

Davide se întoarse şi-i privi, pe rând, pe Giovanni şi Andrea, nemişcaţi pe dig, pe Matilde care era singură şi mergea alături de Jeep, pe Gloria aplecată spre Ninni, care continua să se joace în nisip. Era ceva care-l făcea pe Davide nervos. Se apropie de Gloria şi de Ninni.

— Poate că-i mai bine să vă pregătiţi.

Gloria îl luă pe Ninni de mână. Băieţelul apucă o pietricică şi şi-o puse în buzunar.

— Stai, Ninni, hai s-o luăm şi pe bunica!

Apoi Davide remarcă o mişcare ciudată în cabina şalupei. Nu era o singură siluetă cea care se putea distinge prin geamuri. La bord erau cel puţin două persoane.

Într-o clipă, înţelese ce se va întâmpla. În aceeaşi clipă, un om apăru pe puntea *Stellei del Sud.* Ţinea în mâini o mitralieră din care plecă prima rafală. Davide urlă:

— Atenţie, e o cursă!

Omul care era cu Bastiano fu imediat atins de gloanţe şi se prăbuşi la pământ. Bastiano reuşi să-şi scoată pistolul şi se dădu înapoi punându-se la adăpost. Gloanţele ridicau norişori de nisip de-a lungul ţărmului. Andrea se aruncă asupra tatălui său culcându-l la pământ. Matilde era în picioare lângă Jeep, ca paralizată. Davide se aruncă asupra Gloriei şi a lui Ninni şi-i târî în spatele unui zid.

Între timp, ambarcaţiunea ajunsese la dig. Erau trei oameni care trăgeau în evantai rafalele de mitralieră. Bastiano răspundea cum putea la atacul lor. Davide ţinti pieptul unuia din ucigaşi. Gloria îl ţinea pe Ninni lipit de ea. Davide o lipi cu capul de pământ.

— Nu vă mişcaţi de aici! Staţi lipiţi de pământ! Ţineţi copilul aşa, jos!

Apoi, făcu un salt înainte şi-şi descărcă, cu amândouă braţele întinse, toate gloanţele. Cu un alt salt se rostogoli spre Giovanni şi Andrea în timp ce Bastiano îl acoperea cu mitraliera luată de la unul din cei trei oameni, care fusese omorât.

— Haidem, trebuie să plecăm de-aici!

O rafală îl ajunse pe Giovanni Linori. Bătrânul căzu cu faţa în nisip. Andrea încercă să-l ridice. Se strădui să-l târască. Inutil…

— Tată, tată!

Linori înţelese că pentru el totul se terminase, îl

imploră, cu ultimele puteri care-i mai rămăseseră:

— Fugi… du-te la mama… du-i de aici pe Goria şi Ninni… du-i de-aici…

— Trebuie să vii şi tu!

Davide văzu că Andrea oferea o ţintă bună.

— Plecaţi de aici! Duceţi-vă la maşină şi porniţi motorul. Repede! Repede!

Dar Andrea nu-l asculta. Davide se târî până la el, continuând să tragă. Bastiano fu lovit. Şi, în sfârşit, Andrea îşi dădu seama că numai Jeep-ul îi putea duce departe de acel infern, la loc sigur, începu să fugă. Gloanţele şuierau pe lângă el. Smuci uşa maşinii. Davide îi trase pe Gloria şi pe Ninni din spatele zidului şi, protejându-i cu trupul său, reuşi să-i urce în maşină. Matilde era deja înăuntru.

— Haideţi, fugiţi!

Andrea voia să coboare.

— Nu, tata e acolo! E rănit! Nu pot să-l las!

Davide îl apucă de reverul hainei.

— Unde vreţi să vă duceţi… e o nebunie… Vreţi să vă omoare pe toţi? Am eu grijă de tatăl dumneavoastră!

Davide făcu o ultimă încercare. Continuând să tragă, se rostogoli până la bătrân. Încercă să-l ia în spate. Dar era inutil. Linori îi şopti câteva cuvinte:

— Andrea… la Garmisch… Trebuie să se ducă la Garmisch…

Apoi capul îi căzu şi închise ochii.

Davide se întoarse la Jeep. Deschise portiera din stânga şi-l împinse pe Andrea care stătea la volan, complet năucit. Puse motorul în funcţiune. Maşina demară cu roţile scrâşnind.

*

Nu trecuse nici măcar o jumătate de oră şi o altă maşină, cu Silvia la bord, trecu cu toată viteza prin faţa vilei Linori, urmată de vreo zece maşini ale poliţiei cu

sirenele şi farurile aprinse. Se îndreptau spre micul port. Silvia avu timp să-l zărească pe Davide, în vârful scării de la intrare. Era lângă Gloria şi Ninni.

Copilul avea ochii holbaţi de teroare. Gloria îl implora să-i răspundă:

— Ninni, spune ceva… Te rog, scumpule… vorbeşte! Te rog… mama-i cu tine, nu-ţi fie frică… S-a terminat totul, suntem acasă.

Davide înţelese că exista un singur lucru de făcut pentru a-l scoate din starea de şoc.

— Lăsaţi-l la mine!

Îl privi pe copil drept în ochi. Apoi, brusc, îi dădu o palmă. Ninni izbucni în plâns, apoi se linişti. Gloria îl strânse la piept.

— Ninni…

Davide scoase un oftat. Gloria începu să plângă şi ea.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru ce-ai făcut şi înainte… şi acum…

Davide o privi cum îşi îmbrăţişa cu putere copilul.

— Acum, strângeţi-l tare în braţe, cât mai tare puteţi.

O revăzu pe Marta, cu faţa urâţită de groază, strângându-l la piept pe Stefano al cărui gât începea să se umple de sânge. Ochii i se opriră asupra gâtului delicat şi alb al lui Ninni.

— Ţineţi-l tot timpul la piept, adăugă cu voce joasă şi rece.

*

Se făcuse deja seară când Carta dădea raportul.

— Pe Filò l-am lăsat acum câteva clipe. Am vorbit cu el. Controla motorul când s-au suit pe punte şi l-au lovit. După care l-au legat fedeleş şi, în momentul când au fugit, l-au lăsat pe dig. Barca a fost găsită incendiată la *Punta Stella.*

Carta era în picioare, în birou. Ar fi dat orice numai

să nu fi fost în altă parte în momentul când li s-a întins cursa. La porunca lui Linori, îl dusese pe Tano la loc sigur. Şi, într-adevăr, alţi ucigaşi intraseră în pavilionul de vânătoare ca să completeze măcelul. Dar cum nu-l găsiseră, fugiseră. El se întorsese prea târziu. Cum totul se terminase, nu mai rămânea decât să descopere cine trădase familia Linori, cine dăduse informaţiile despre ora şi ziua plecării spre Lampedusa.

Andrea stătea în fotoliul englezesc din piele, la biroul tatălui său. Acum el era şeful familiei Linori.

— Cine putea să ştie că hotărâsem să plecăm?

— Eu, oamenii care stau la vilă… Ştia Filò… şi americanul.

— Americanul ne-a salvat viaţa. Fără el, ne-ar fi omorât pe toţi, chiar şi pe Ninni.

Andrea îşi trecu o mână peste ochi.

— După tine, cine-i ăla care ne vrea moartea?

Carta nu avu nicio ezitare.

— Corvo. Şi Cupola. Tatăl tău nu era obişnuit să plece capul. Voia să-l răzbune pe Mimmo şi-şi luase un om ca să-l ajute.

— Cine-i omul acesta?

— N-are importanţă, acum totul s-a sfârşit.

— Eu decid când s-a sfârşit un lucru! Mâine mă duci la el!

Carta ieşi pe coridor. Davide şi Filò îl aşteptau.

— Voi doi puteţi să plecaţi. Trăgeţi-i un somn bun în noaptea asta.

Filò dădu din cap.

— Cum să dorm când am piatra asta pe inimă? Dacă plecam mai devreme, fără să fi ambalat pompa de ulei, poate că la ora asta…

Carta îl privi cu duritate.

— Ăsta-i destinul, Filò. Fiecare, cu ce-i e scris… Şi când îi vine vremea…

În birou intră Gloria. Îşi prinse în braţe soţul.

— Andrea, ce se întâmplă? Nu înţeleg nimic, nu mai înţeleg nimic.

— Acum du-te şi te odihneşte puţin. O să vorbim mâine.

— Nu vreau să aştept până mâine! Vreau să vorbim acum, vreau să-mi explici. Aici, parcă-i stare de război… E o nebunie.

— Gloria, te rog, şi aşa, totul e foarte greu.

Gloria se îndepărtă de el.

— Ani de zile n-ai vrut să vii aici. Era casa ta, erau părinţii tăi, fratele tău. De ce, de ce nu voiai să-i vezi?

— Nu mă împăcăm cu taică-meu.

Gloria începu să strige ca o isterică:

— Cine era tatăl tău? Ce au Linori ăştia de sunt urâţi de toţi?

Andrea lăsă capul în jos.

— Nu ştiu. N-am de unde să ştiu.

*

Lumina din port pătrundea în odaia din Hotelul Gibraltar. Filò ţinea strâns sticla de whisky în mână şi râdea. Băuse îndeajuns pentru a uita ziua care trecuse.

— Secretul e ăsta: Încet, încet, dar fără să te opreşti, până la ultima picătură.

Davide se lungise pe pat. Râdea şi el.

— Ăsta-i prea tare. Cred că are patruzeci de grade. N-ai să ţii!

— Stai să vezi!

Filò duse sticla la gură. Davide îndreptă pistolul către el, ţintindu-i gâtul.

— Stai să vezi tu, acum!

Lui Filò, sticla îi căzu din mâini. Se uită la Davide, fără însă ca un muşchi să i se mişte pe faţă.

— Spune-mi pentru cine lucrezi! Spune-mi cui ai telefonat zilele trecute din biroul lui Linori. Aud?

— Da’ ce dracu inventezi acum?

Davide îi lipi ţeava pistolului de obraz.

— Tu nu mă cunoşti încă. Dacă nu-mi spui tot, de aici ieşi doar mort. Eu nu-i spun nimic lui Carta, da' osul îl roadem pe din două. Hai, cui îi telefonai zilele trecute?

Filò înţelese că era mai bine să vorbească.

— Annibale Corvo.

— Şi cine-i ăsta?

— Unu' mare. Are relaţii şi în rai.

— De câtă vreme lucrezi pentru Linori, cum ai început?

— Acum douăzeci de ani. M-a chemat frati-miu, Saverio: trebuia să ucidă trei păstori.

— De ce, ce făcuseră?

— Masacraseră o echipă a poliţiei şi ştiau prea multe. Tebuiau să moară.

Davide se făcu alb la faţă. Buzele i se uscară, ochii îi luceau cuprinşi parcă de febră.

— Cine erau poliţiştii ăia?

— Cinci care voiau să-l vadă pe dracu'. Şeful lor se numea Giorgi.

— Linori dăduse ordinul?

— Da, dar numai ca să-i facă o favoare altuia. Aşa, cel puţin, mi-a zis frati-miu.

— Cui?

— Asta nu mai ştiu, ţi-o jur! După aia, Saverio a început să aibă remuşcări şi a dispărut. Eu mi-am zis că trebuia să-l omor şi pe el pentru că voia să se ducă la poliţie şi să povestească tot.

— Şi, în schimb, unde s-a dus?

— La o sută de kilometri de aici, într-o mănăstire din munţi, un loc unde nu poţi vedea pe nimeni şi nu poţi vorbi cu nimeni. Atât mi-a mai rămas de la el.

Şi Filò îi arătă inelul pe care-l avea la degetul mic de la mâna stângă.

— Dă-mi inelul! Hai!

Filò îşi scoase inelul şi i-l dădu lui Davide.

— Şi aşa ţi-ai făcut faima de om de încredere? Unul care e-n stare să-şi omoare fratele din credinţă faţă de stăpân?!

Filò făcu o strâmbătură.

— Nouă nu ne dau o pensie. Ăia fac ospăţurile mari, iar noi vedem numai firimiturile. Aşa că, atunci când Annibale Corvo mi-a promis o fermă cu tractoare şi o sută de milioane, i-am zis că e în regulă. N-aş fi primit niciodată banii ăştia de ia Linori şi stăm toată ziua cu puşcăria în spate sau mai rău...

Iuda

— Unde te duci aşa de Dimineaţă?

Vocea Gloriei era încă ameţită de somn. Andrea se întoarse către ea. Avea deja pardesiul pe el şi închidea un sertar.

— Am o întâlnire, o chestie importantă. Gloria se răsuci sub cearşafuri şi întinse braţele ca să-l îmbrăţişeze.

— Andrea, iartă-mă pentru ieri! Totuşi, te rog, spune-mi şi mie câte ceva. Nu ţine totul pentru tine.

Andrea se îndreptă către uşă.

— Iartă-mă, trebuie să plec.

Şi ieşi din cameră.

Gloria se ridică din pat şi se duse la sertar. Îl deschise. Între două cămăşi, se afla un pistol.

*

Andrea străbătu coridoarele pustii din Palatul Cardano. Carta rămăsese în curte, la volanul Mercedesului.

În fund, în ultimul salon, cel cu oglinzi şi decoraţii din stuc, salonul al cărui tavan avea o frescă reprezentând o scenă de vânătoare, îl văzu pe Tano. Era aşezat la o masă lungă, iar în faţă avea o serie de monitoare

conectate la un computer. Tano auzi podeaua scârţâind în spatele lui. Nu se ridică, se limită să se răsucească cu scaunul, iar când Andrea ajunse lângă el, îi arătă un monitor.

— Veniţi, aşezaţi-vă aici. Priviţi, ăsta-i rezumatul situaţiei financiare a familiei dumneavoastră, iar acolo jos puteţi vedea…

Andrea îl întrerupese brusc:

— Nu vreau să văd nimic, vreau numai să ies din acest coşmar. Şi mă aflu aici ca să ştiu dacă mă puteţi ajuta.

Tano se hotărî să recurgă la toată răbdarea sa. Să-i explice punctul său de vedere. Lucru pe care nu-l făcea adesea.

— Oamenii obişnuiţi cred că cel mai greu lucru pe lume este să urci în vârf. Dumneavoastră, în schimb, demonstraţi contrariul: moartea tatălui dumneavoastră v-a dus, fără nicio osteneală, pe piscul unui formidabil munte de bani. Problema dumneavoastră este, acum, de a coborî. Şi nu este o problemă uşoară, vă rog să mă credeţi.

Dar Andrea părea hotărât.

— Sunt gata chiar să pierd o parte din patrimoniu.

— Sunteţi dispus să vă pierdeţi şi fiul şi soţia?

Andrea rămase tăcut. Tano simţi că mai erau multe lucruri de explicat.

— Tatăl dumneavoastră a făcut, acum douăzeci de ani, o afacere mare cu mafia. O afacere care i-a adus multe miliarde. Iar acum mafia i-a adus aminte că există, i-a propus intrarea lui Corvo la Siciltecnoplus. Dar tatăl dumneavoastră a spus nu. Iar consecinţele le aveţi sub ochi. A ieşit dintr-o legătură veche cu mafia înseamnă o declaraţie de război. Iar războiul aduce moarte.

— Ce trebuie să fac atunci?

Tano păru că are cheia pentru a rezolva problema.

Sintetiză lucrurile:

— E simplu, dumneavoastră trebuie să învingeţi. După aceea, puteţi face ce doriţi. Dar, ca să învingi, trebuie să lupţi.

— Cum?

— Sunt mai multe feluri. Mai întâi e forţa: Să foloseşti oameni înarmaţi. Apoi, e inima: Să-ţi loveşti duşmanul în sentimentele lui. O soţie, un fiu. Apoi, e inteligenţa, care-i singura care funcţionează cu un om cum e Corvo.

— Nu vă înţeleg.

— Dumneavoastră va trebui, pentru moment, să vă prefaceţi că vă predaţi. Trebuie să-i dăm lui Corvo impresia că a învins, iar apoi să-l loviţi când o fi mai slab. Îl invitaţi la funeralii şi cu această ocazie îl faceţi să înţeleagă că renunţaţi la luptă.

Andrea avu o izbucnire de mânie:

— Să-l invit la funeralii? Sunteţi nebun?

Tano îl potoli cu severitate.

— Să nu mai pronunţaţi niciodată cuvântul acesta de faţă cu mine! Poate că nu ştiţi, dar nebunii sunt cele mai bune persoane de pe pământ...

Se calmă însă imediat.

— Oricum, asta-i tot. N-am altceva ce să vă spun. Acum, lăsaţi-mă! Să stau prea mult cu alte persoane a devenit pentru mine o oboseală insuportabilă.

Andrea se îndreptă spre uşa salonului. Tano îl opri.

— Şi încă un lucru! Spuneţi-i omului care şi-a riscat viaţa ca să-l salveze pe tatăl dumneavoastră să vină să mă ia poimâine seara, la intrarea în port.

— De ce tocmai el?

— Pentru că e credincios.

Cuvântul i se păru lui Andrea foarte, demodat în gura acestui om care începuse deja să apese tastele cu o precizie şi o plăcere surprinzătoare.

*

Davide ieşi din Hotelul Gibraltar şi-l văzu venindu-i în întâmpinare. Stefano avea un vechi scuter Lambretta.

— Treceam pe aici şi te-am văzut ieşind din hotel.

Davide privi împrejur. Nu voia să fie văzut cu Stefano.

— Scuză-mă, am treabă.

— Dacă trebuie să te duci undeva, te duc eu. Nu mai avea ce să spună. Davide urcă pe şa, la spate.

— Bine, dă-i drumul!

— Da, dar unde?

— Unde vrei, numai să pleci de-aici.

S-au oprit la ţărmul mării, către Sferracavallo. Davide controlă scuterul. Era bine îngrijit. Îl cumpărase deja folosit şi uitase de multă vreme că-l avusese vreodată.

— Unde l-ai găsit?

— Într-o pivniţă. A fost al lui taică-meu.

Davide dădu din cap, apoi văzu lănţişorul pe care-l avea Stefano la gât.

— Şi ăsta era al lui taică-tău. Numai că mai avea o plăcuţă de aur cu grupa sanguină.

— Da? Şi la ce-i folosea?

— Nu prea ştiu… în caz de accident.

— Doamne, ce detestabil trebuie că era, precis ca un contabil. Ce accident putea să aibă unul care era funcţionar de poştă?

— Ia ascultă, da’ ţie ţi-e ceva pe plac? Cum de te suportă maică-ta? E o martiră!

Stefano dădu o lovitură de picior într-o piatră.

— Nu-i adevărat că am dat de hotel din întâmplare. Am venit expres. De două ore te tot aşteptam.

— De asta mi-am dat seama.

— După ce?

— Când am urcat pe scuter, motorul era rece.

— Ştii că nici nu mi-ai spus cum te cheamă.

— Toţi îmi zic Licata.

— Ascultă-mă, Licata, nenorocitul ăsta de tată pe care-l regăsesc acuma, ce face în America? Are nevastă, copii?

— Nu, n-are nimic. Dar nici chiar nenorocit nu e.

Stefano îl apucă pe Davide de mâneca hainei.

— Ia ascultă, Licata, se poate şti cine eşti? Sau nu ţi-a dat voie „prietenul” să vorbeşti?

Davide îl prinse de încheieturile mâinii şi-l dădu la o parte.

— Unu’ care lucra la poştă cu taică-tău. În aceeaşi încăpere, la aceeaşi masă. Şi apoi sunt unu’ căruia nu-i place ca cineva să-şi pună mâinile pe el… La costum mă refer…

Se duse către scuter, se urcă pe şa şi, în mod firesc, dădu drumul la motor cu mâna.

— Hai, du-mă în oraş, că sunt în întârziere.

Stefano îl privi de departe, cu curiozitate.

— Cum de ştiai că trebuie să învârteşti şurubul ăla ca să pornească?

Dvide încercă să iasă din încurcătură:

— Toate vechiturile astea au aceeaşi hibă. Hai, că mă grăbesc!

— Ştii ce cred? Că mi-ai spus o grămadă de aiureli.

— Ia ascultă, taică-tău m-a rugat să-i fac un serviciu: să-ţi dau banii. Am făcut-o. Nu mi-a spus să-ţi schimb şi scutecele. Şi acum, fii bun şi lasă-mă în pace! Hai, urcă să-ţi arăt cum se conduce un scuter!

Ca să-şi menţină echilibrul, Stefano îl cuprinse cu braţele pe bărbatul din faţa lui. Îi simţea trupul puternic şi încordat, crispat parcă, părul aspru care-i trecea puţin peste gulerul hainei. Se simţea liniştit, deşi nu aflase nimic nou. Atât de liniştit, încât nu spuse nimic tot timpul drumului, cu toate că „viteazul” care conducea nu iertă nicio groapă din poteca îngustă care-i scoase la şosea.

*

Biserica era plină de lume. Un cor de copii cânta *Carmina Burana* şi sunetele orgii răsunau sub cupolă. Coşciugul cu trupul baronului Giovanni Linori era aşezat în mijlocul naosului, pe un catafalc negru înconjurat de flori. Ceva mai în spate, Matilde, susţinută de Andrea şi Gloria. În rândul al doilea, Annibale Corvo cu mâinile încrucişate la spate şi capul uşor plecat înainte cu o expresie îndurerată. Trevi îi fotografia pe cei prezenţi cu teleobiectivul, pe toţi, pe Corvo şi chiar pe Carta, care stătea lângă Davide.

Când episcopul sfârşi de binecuvântat trupul neînsufleţit şi mirosul de tămâie se ridică în aer, când cei de la societatea de pompe funebre au început să scoată afară coroanele şi jerbele de flori, un lung şir de persoane s-a format în faţa familiei Linori pentru a prezenta condoleanţele de rigoare.

Veni rândul lui Annibale Corvo şi Andrea îşi aduse aminte de sfaturile lui Tano. Se lăsă îmbrăţişat, apoi căută cuvintele potrivite:

— Vă mulţumesc că aţi venit. Eraţi un mare prieten al tatălui meu…

*

Capela familiei Linori se afla pe partea dreaptă a cimitirului, în rând cu celelalte morminte ale familiei. O construcţie neoclasică, simplă: două coloane de-o parte şi de alta a intrării, un gard din fier forjat şi sticlă. O contrucţie neconvingătoare. De parcă familia Linori nu s-ar fi gândit niciodată serios la moarte.

Carta venise împreună cu Davide, Panna şi Filò, ca să controleze dacă toate erau în ordine.

— Dave, tu rămâi aici.

Apoi se întoarse către Panna.

— Tu vezi în partea cealaltă. Eu şi cu Filò inspectăm capela.

Carta băgă cheia în broască şi-l lăsă pe Filò să intre primul. Nu era mare lucru de controlat, dar Filò făcu

oricum un tur de inspecţie, trecând prin faţa mormintelor. Când şi-a terminat turul, se întoarse şi văzu braţul întins al lui Carta, cu pistolul aţintit asupra lui. Nu avu timp nici să reacţioneze, nici să se roage. Carta apăsă pe trăgaci şi forţa impactului, glonţul tras de la o distanţă atât de mică îl aruncă pe Filò la perete. Carta deşurubă surdina de pe ţeava pistolului.

— Drum bun, Iuda! Ne revedem în iad!

Davide şi Panna auziră răsunând lovitura în interiorul capelei. Apoi Carta ieşi şi le arătă un mormânt care avea piatra dată deja la o parte.

— Puneţi-l înăuntru şi acoperiţi totul! Să nu vă rugaţi cumva pentru el!

Să vii înapoi

Quadri îi dăduse de urmă într-un bar de noapte din Roma, şi s-a străduit îndelung s-o convingă că nu era un ucigaş venit s-o înlăture. După aceea a dus-o la Palermo. Iar acuma Elsy stătea în încăperea Palatului de Justiţie, în faţa judecătoarei Silvia Conti. De două ore răspundea, cu o voce abia auzită, la întrebări. Mereu aceleaşi întrebări, până la enervare.

— L-ai mai văzut pe Simon Barth, înainte de seara aceea?

— Nu. Era prima dată.

— Atunci, de ce aţi ieşit împreună din local? De ce l-ai lăsat să te însoţească?

— Voia să ne regulăm.

— Dumneata accepţi, chiar aşa, să faci dragoste cu primul venit?

— L-am lăsat doar să mă însoţească până acasă.

— Şi după aceea, ce s-a mai întâmplat?

— Păi, v-am mai spus.

Silvia îşi pierdu răbdarea.

— Repetă!

— M-a dus până acasă şi apoi a plecat. Probabil că-i trecuse.

— Şi după aceea, ce s-a înimplat? De ce, după doar cinci minute, ai părăsit casa fără măcar să-ţi iei o geantă, nişte haine? De ce ai fugit?

— Da’ nu ştiu. Nu ştiu. Am auzit cum se trage, maşini care se urmăreau, strigăte. Lăsaţi-mă, vă rog în pace, nu ştiu nimic!

Elsy începea să cedeze nervos. După două ore, era prima oară că-şi pierdea calmul. Şi începuse să plângă de oboseală şi frică. Silvia simţi că e momentul să-i dea lovitura de graţie.

— Hai, bea puţină apă, calmează-te. În câteva zile am să te confrunt cu un tânăr american pe care poate îl cunoşti: Masimo Salierno.

În ochii fetei apăru o umbră de groază.

— Masimo…

— Îl cunoşti?

Elsy îşi acoperi faţa cu mâinile. Înţelese că nu mai era drum de scăpare. Dădu din cap.

— El l-a ucis pe Mimmo Linori, la mine în casă. Şi acel Simon descoperise totul. Din cauza asta, cred eu, l-au omorât. Eu am fost salvată de unul pe care nu-l cunosc. M-a dus la gară şi m-a făcut să-i spun totul…

— Era unul din oamenii lui Linori?

— Cred că da. I-am spus unde se afla corpul lui Mimmo.

Silvia luă una din fotografiile făcute de Trevi la funeraliile lui Giovanni Linori. Era un prim plan al lui Davide, cu braţele încrucişate.

— E cumva ăsta?

— Da, el e! răspunse fata mirată de rapiditatea de care dădea dovadă femeia din faţa ei.

*

Davide văzu lumina care trecea pe sub uşa camerei

sale. Îşi luă pistolul din centură şi deschise brusc uşa. Stefano era lunşit într-un fotoliu, cu picioarele pe braţul acestuia. Îl privi pe Davide drept în ochi.

— Bine ai venit, *papa...*

În mână strângea plăcuţa de aur pe care era gravată grupa sanguină. I-o arătă întinzând braţul, dar braţul îi tremura iar cuvintele îi ieşeau cu greu din gură. Stefano era beat criţă.

— Ia te uită, caut şi răscaut, şi ce găsesc? Plăcuţa ta.

Davide era încă în picioare în faţa lui, cu pistolul în mână. Stefano începu să râdă.

— Da' aia ce-i, un pistol? Va să zică, asta-i ce face tăticu' în America, pe gangsterul! Pac! Pac!

Sticla de whisky era lângă fotoliu, goală. Davide o ridică.

— Ai băut-o toată, singur? Eşti tare, n-am ce zice!

— Adică ce, vrei să-mi faci morală? Tu să-mi faci mie morală? Adică, hai să ne jucăm de-a tata şi de-a fiul?

Stefano îşi duse arătătorul la frunte.

— Aici înăuntru funcţionează un creier de prima mână. Am văzut imediat că ceva nu era în regulă cu tine. Ştiai cum să porneşti scuterul, banii, plăcuţa...

Davide puse pistolul în sertar.

— De ce-ai venit aici?

Stefano încercă să se ridice, dar căzu la loc.

— Să-ţi spun că nu eşti decât un nenorocit care provoci greaţă! Ca să nu mai vorbesc că n-ai avut curajul să te prezinţi. Ţi-e ruşine, nu-i aşa? Şi bine faci. Dacă eram în locul tău...

Davide încercă să-l ridice, luându-l de subţiori. Stefano se zbătu.

— Lasă-mă în pace, dobitocule! Mă ridic şi singur, sunt douăzeci de ani de când mă descurc singur. Singur, auzi tu? Singur!

Dar până la urmă acceptă să fie ajutat. Şi, pentru o clipă, Davide şi Stefano s-au trezit îmbrăţişaţi. Apoi

cineva ciocăni la uşa camerei.

— Poliţia, deschideţi!

Davide aruncă o privire către uşă. Stefano i se bălăbănea în braţe. Îl ajută să se ducă în baie şi-l aşeză pe marginea căzii. Îi făcu semn să stea liniştit şi se duse să deschidă. Era Quadri.

— Licata, trebuie să vii cu noi. Am un mandat de arestare pentru tine.

— De ce sunt acuzat?

— Asociere la mafia.

Dacă, din întâmplare, Quadri ar fi intrat în cameră, l-ar fi găsit pe Stefano. Davide înţelese că n-avea timp de pierdut.

— Bine, să mergem. O să ne lămurim la voi, acolo.

*

În celula de izolare de la închisoarea Ucciardone, Davide n-a petrecut decât câteva ore. Întâi s-a trântit pe prici, cu ochii ficşi la petele de umezeală de pe tavan. Apoi s-a ridicat. S-a dus la fereastra care dădea spre curtea interioară, unde vreo treizeci de deţinuţi îşi făceau plimbarea regulamentară, dând roată curţii.

Davide îi văzu cum se strâng deodată în jurul a doi dintre ei care împingeau o ladă de gunoi. Se opriseră cu toţii în punctul acela şi păreau că se distrează. Când Davide se uită mai bine, constată că, în centrul grupului, unul dintre deţinuţi ridicase capacul unui canal şi trăgea afară un pachet alungit, înfăşurat în ziare, pe care-l ascunse imediat în lada de gunoi.

Era o puşcă cu lunetă.

*

Cum intră în camera directorului adjunct al închisorii, pentru interogatoriu, Davide se duse imediat la fereastră. Se uită în curte şi apoi privi la zidul din faţă în care erau practicate ferestrele celorlalte celule.

Silvia şedea la masă şi agitaţia lui Davide o enervă

rapid.

— Ce s-a întâmplat, nu vă place atmosfera, domnule Licata?

Davide nu răspunse. Continuă să stea cu spatele la ea.

— Dar unde credeţi că vă aflaţi? Veniţi vă rog aici şi luaţi loc.

Davide se apropie de birou şi-i zise Silviei:

— Cred că se pregăteşte un atentat împotriva dumneavoastră. Am văzut, cu puţin înainte, un deţinut care sălta capacul unui canal şi scotea de acolo o puşcă cu lunetă.

Părerea Silviei fu că a fost mult prea îngăduitoare cu omul acesta.

— Terminaţi cu poveştile astea, m-am săturat să le tot aud.

Davide se întoarse către Quadri şi Trevi, o privi pe Silvia şi arătă din nou fereastra.

— Este adevărul curat, vă jur. Puneţi să se controleze celula de acolo!

Silvia simţea că-şi pierde calmul.

— Luaţi loc şi terminaţi cu teatrul ăsta de prost gust, domnule Licata!

Davide înţelese că-i mai rămăsese o singură carte de jucat în stare s-o convingă că nu inventa nimic. Ridică vocea şi dădu cu pumnul în masă.

— Nu mă cheamă Licata! Mă numesc Davide Pardi! Eram poliţist şi făceam parte din echipa lui Giorgi, şeful Brigăzii mobile!

Silvia crezu că n-a auzit bine. Nu mai înţelegea nimic. I se părea că visează.

— Echipa lui Giorgi a fost exterminată…

— Nu în întregime, eu m-am salvat.

Chiar în acel moment, primul proiectil pătrunse printre gratiile de fier ale ferestrei şi se înfipse în peretele încăperii, după ce, mai întâi, trecuse razant

pe deasupra capului Silviei. Davide se repezi la ea. O aruncă la podea şi o împinse într-un colţ, lângă bibliotecă. Quadri şi Trevi scoaseră pistoalele. Quadri se duse la fereastră, încercând să privească în afară. Trevi deschise uşa şi ieşi în goană ca să ajungă în celălalt pavilion al închisorii, unde se afla celula de unde se trăsese. Davide strigă către Quadri:

— Scoateţi-o din camera asta!

Al doilea foc îl obligă să se lipească de zid. Silvia tremura toată, strângându-se lângă Davide. Apoi încercă să se ridice. Davide o prinse şi o lipi din nou de bibliotecă. Se auzi o a treia detunătură. Dar glonţul nu mai ajunse în încăpere. A servit doar ca să închidă gura deţinutului care-şi greşise ţinta. Ca să nu poată mărturisi vreodată cine i-a ordonat atentatul.

*

Marta tremura, nimeni nu-i explicase de ce voia s-o vadă judecătorul şi de ce tocmai într-o închisoare. Îi spuseră că nu era vorba de Stefano, că nu fusese arestat şi că n-avea de ce să-şi facă griji din această pricină. Silvia se duse în întâmpinarea ei, în fundul coridorului, către intrare. Îi strânse mâna şi-şi dădu seama cât era de înfricoşată. Se strădui să surâdă încercând s-o calmeze.

— Vă cer iertare, doamnă. Sunt judecătoarea Silvia Conti.

— Dar ce se întâmplă, de ce m-aţi adus aici?

— Poftiţi, vă voi explica totul. Nu vă speriaţi! Nu-i nimic grav.

Merseră împreună vreo douăzeci de metri. Apoi Silvia se opri în faţa unei uşi blindate, deschise vizeta şi o rugă să privească în încăpere.

— Spuneţi-mi dacă-l cunoaşteţi pe acest bărbat.

Marta se apropie de vizor şi privi înăuntru. Trecuseră douăzeci de ani, dar i-a fost de ajuns o clipă ca să-l recunoască. I se tăie răsuflarea. Se retrase, îşi lipi

capul de perete şi închise ochii. Începuse să tremure şi mai tare.

— E Davide, tatăl fiului meu.

Silvia îi spuse lui Quadri s-o însoţească. Apoi se întoarse în încăperea unde o aştepta Davide.

— Ce aveţi de gând să faceţi în continuare?

— Să mă întorc de unde am venit... Dacă, bineînţeles, mă scoateţi de aici.

Silvia îl privi drept în ochi.

— Şi dacă v-aş cere să-mi daţi mie informaţiile pe care trebuia să i le daţi lui Simon?

Davide nu răspunse imediat, nu se aşteptase la asta.

— Dar se face aşa ceva? Vreau să spun, poate un judecător să facă aşa ceva?

— Eu vă cer s-o faceţi.

Davide se ridică în picioare.

— Toate mijloacele sunt bune, numai să învingi, aşa-i? Chiar şi unul ca mine?

Silvia simţi că trebuie să insiste ca Davide să accepte.

— Eu nu câştig nimic. Cel mult un glonte în cap. Ca acum câteva clipe.

— Atunci de ce continuaţi?

— Pentru că aşa-i drept.

Davide îşi puse mâinile pe masă. O privi cu atenţie.

— Şi de ce-aş face-o?

— Pentru că aşa-i drept.

Davide dădu din cap. Se întorsese pentru a lămuri ceva care nu privea decât viaţa lui şi nimic altceva. Putea să se retragă acum, lăsând pe seama altora îndeplinirea visului, bătrân de douăzeci de ani, al răzbunării? E adevărat că trăim într-o civilizaţie a serviciilor: mâncarea ne-o fac alţii, hainele ni le curăţă alţii, copiii ni-i educă alţii; felicitările sunt deja completate, chiar şi pentru condoleanţe se găsesc cărţi poştale gata scrise... Dar poate cineva să-ţi facă

serviciul de a răzbuna douăzeci de ani de exil, de disperare, de înstrăinare? Şi cum? Închizându-i pe vinovaţi într-o celulă cu televizor color... Şi cine? Femeia asta din faţa lui care pare, mai de grabă, o profesoară de literatură italiană?

Silvia insistă:

— Ce vă rog e să facem doar o bucată de drum împreună. Nu vă ofer nici bani, nici decoraţii.

Davide dădu din cap în semn de consimţire.

— Când mă scoateţi din închisoare?

— Imediat.

*

S-au îmbrăţişat în pragul camerei sale de la Hotel Gibraltar. Şi au rămas aşa, în tăcere, fără să se dezlipească. Marta îi mângâia ochii, gura, nasul: recunoscuse fiecare linie, fiecare semn. Sub palma mâinii sale treceau imagini, amintiri, întrebările fără răspuns şi frica ce-i ţinuseră tovărăşie în toţi aceşti douăzeci de ani. Davide îşi înfundă faţa în părul ei pe care şi-l purta încă liber pe spate şi închise ochii, ascultând-o.

— Mi-a trebuit atâta vreme ca să te uit! Ani de zile am aşteptat. Ştii ce înseamnă să tresari la fiecare sunet de telefon, să tremuri la fiecare scrisoare pe care o găseşti în cutie? Şi apoi, încet, încet, să te obişnuieşti cu ideea că ţi l-au ucis, Dumnezeu ştie unde şi cum?!

Marta îi mângâia mâna şi-şi lipea faţa de ea.

— Inutilul tău pistol! Îl aveai în mână când te-am văzut ultima dată, când m-ai lăsat pe mine şi pe Stefano la spital. Şi tot aşa te regăsesc.

Davide nu scoase niciun cuvânt. Marta i se uită în ochi.

— N-ai înţeles până acum că nu foloseşte la nimic? Pe cei împotriva cărora luptai atunci şi probabil lupţi şi acuma, nu-i poţi învinge cu asta. Pentru că de aceea te-ai întors, nu-i aşa? Ca să începi din acelaşi punct din

care te-au constrâns să te opeşti.

— Te iubesc…

Marta se ridică. Era timpul să plece. Îl îmbrăţişă încă o dată.

— Şi eu te iubesc. Dar acuma e altcineva în viaţa mea. Pleacă, Davide! Te rog, pleacă! Te rog, acum că ştiu că trăieşti, pleacă! Fă-o pentru mine!

— În curând, când voi fi terminat ceea ce am de făcut. Dar tu trebuie să-mi promiţi că vei uita camera aceasta. Iar eu îţi promit că n-am să-l mai văd niciodată pe Stefano. Jură-mi că n-ai să mai vii aici, sub niciun motiv!

Marta începu să plângă.

— Ce vrei să faci, ce anume? E atât de grav?

Davide o duse până la uşă.

— Hai, acuma du-te…

— Cum pot să te ajut, Davide? Cum să te fac să înţelegi că or să te omoare, orice ai avea tu în minte?

Davide o privi cu tristeţe.

— Pentru mine e ca şi cum m-ar fi omorât. Au făcut-o atunci când mi te-au luat pe tine şi pe Stefano.

Marta avea ochii plini de lacrimi.

— Nu te poţi întoarce înapoi, Davide. Nimănui nu-i e îngăduit s-o facă. Pleacă! Fugi!… Te rog să nu mai mori.

Pescăruşul

La nouă fix, Davide a parcat Mercedesul în spatele unei magazii din port. A aşteptat numai zece minute. Apoi Tano a deschis portiera din spate şi s-a urcat în maşină.

— Nu te întoarce şi nu aprinde lumina în interior. Îmi place să stau pe întuneric.

Davide demară şi se îndreptă spre ieşire. Tano îi

puse pe umăr o hârtie cu itinerariul pe care trebuia să-l urmeze.

— Urmezi drumul indicat. Mergi încet şi nu pune întrebări!

Timp de aproape o oră, Licata a condus în tăcere. Până în vârful unei coline unde era o casă întunecată. O casă de ţară, înconjurată de lămâi şi portocali, cu numai două ferestre luminate la primul etaj. Tano a intrat în grabă. După puţină vreme, Davide s-a furişat după el. Şi, printr-o fereastră, a văzut o femeie încă tânără, cu spatele acoperit de un şal şi chipui palid. Încadrat de un păr negru, cu privirea blândă şi speriată, ţinând în braţe o păpuşă ce avea capul sfărtmat. Stătea în picioare, în mijlocul unui salon cu divane acoperite de cearşafuri albe, într-o casă care părea părăsită. Luase mâna lui Tano şi o dusese la cap ca acesta s-o mângâie.

— De ce n-ai venit ieri? Te-am aşteptat atâta! De ce n-ai venit?

Tano o privi cu duioşie.

— Sunt mulţi ani de când n-am mai venit, Maria. Am fost departe, în Nord.

— Ieri n-ai venit, îmi aduc bine aminte. Te-am aşteptat toată ziua.

Tano dădu aprobator din cap, cu un surâs amar.

— Da, Maria. E adevărat.

Ea schimbă deodată vorba. Lăsă păpuşa şi se ridică în picioare.

— Cum face pescăruşul? Ştii cum face pescăruşul?

Tano încercă un sentiment neplăcut.

— Nu ştiu. Tu ştii?

Maria ridică braţele ca două mari aripi obosite şi începu să se aplece la dreapta şi la stânga. Ca un pescăruş dus de vânt. Apoi lăsă să-i cadă braţele de-a lungul trupului.

— Ai uitat, nu-ţi mai aminteşti… Ce mult e de când

nu ne mai jucăm! A trecut aproape o săptămână.

Tano o atinse uşor cu mâna.

— Femeia de serviciu mi-a spus că stai numai în casă. De ce?

— N-am chef să ies.

— De ce, a râs cineva de tine?

Maria scutură din cap.

— Lumea e bună, mă iubeşte. Dar eu stau aici, numai aici. Mă joc de-a pescăruşul… de-a nisipul, de-a… pescăruşul…

— Nu, lumea e rea. Dar, tu trebuie să ieşi, nu trebuie să creadă că ţi-e frică de ei.

Maria se apropie de el.

— Nu, lumea e bună. Eu îi supăr, mă agit… Şi pe tata şi mama îi supăram şi mă ţineau mereu în casă, chiar şi duminica când se duceau la biserică.

Tano înclină capul.

— Se ruşinau cu tine…

Maria dădu din cap cu tristeţe.

— Aveau dreptate, nimănui nu-i face plăcere să se uite la mine.

Tano o privi în ochi şi-i surâse cu blândeţe.

— Eşti foarte frumoasă, Maria. Ca o sfântă!

Maria începu să-şi agite capul, cu nelinişte.

— De ce nu rămâi?

— Aş vrea, dar nu pot.

— Atunci, pleci din nou?…

Tano îşi muşcă buzele. Îşi îmbrăţişă sora. Avea ochii tulburi. Rămaseră aşa câteva clipe. Apoi se desprinse de ea.

— Maria, ai păstrat cheia de la birou pe care ţi-am dat-o?

Maria băgă mâna în sân şi scose o cheiţă agăţată de un lănţişor de argint. Era fericită că-şi ţinuse promisiunea.

— Da, o am aici.

— Şi ai ţinut-o numai tu, n-ai dat-o nimănui?

— Nu, niciodată, nimănui. Aşa cum mi-ai spus.

— Vino, hai, du-mă jos! Vreau să văd.

Davide se întoarse repede la maşină.

Nu mai putu să-l vadă pe Tano coborând scara interioară, până în pivniţă. Acesta deschise o uşă blindată cu cheia păstrată de Maria. Învârti comutatorul. Pe o masă se afla un computer. Se aşeză şi-l deschise, apoi tastă codul secret de acces. Pe ecran apăru sigla: CESR – Comitetul executiv spitalele reunite. Şi, apoi, o serie de cifre încolonate, extrase de cont, nume şi prenume.

După o jumătate de oră, Tano se urcă din nou în Mercedes. Făcu un semn lui Davide şi plecară. Pe drum, Tano puse un plic portocaliu pe scaunul de lângă şofer. Adresa de pe plic era: judecătoarea Silvia Conti – Procuratura Republicii.

— Cum ajungem în oraş, te opreşti la o cutie de scrisori şi o expediezi.

Davide dădu din cap. Opri maşina la prima cutie de scrisori pe care o zări, într-o stradă de la periferie. Coborî cu plicul în mână. Îl băgă în cutie. Când reveni la maşină, Tano dispăruse.

*

Fasciculul de lumină al lanternei de buzunar lumină mai întâi o ceaşcă de ceai spartă, o linguriţă, un creion, bucăţi de sticlă căzute pe podea. Apoi, un obiect alb, ce nu putea fi încă definit. Îl culese de pe jos. Era un fluture de hârtie. În momentul acela, uşa de la intrarea pavilionului de vânătoare scârţâi avertizând că cineva intrase. Davide se întoarse brusc. Pe pragul uşii apăru o siluetă întunecată. Îndreptă lanterna spre ea şi lumină chipul înspăinnântat al Gloriei. Părul îi era ud de ploaie, iar hainele i se lipiseră de trup.

— Cine-i acolo? scânci femeia.

Davide se duse către ea.

— Eu sunt, făceam un tur de control. Dar dumneavoastră ce faceţi aici, la ora asta şi pe o vreme ca asta?

Gloria ridică din umeri.

— Nu mai pot rămâne aici, în casă. De când am sosit n-am văzut decât moarte, durere, lacrimi… Voiam să fiu puţin singură.

Davide dădu din cap arătând că o înţelege.

— Bine, atunci mă scuzaţi! Eu o să ies.

Dădu să plece, dar Gloria îl prinse de braţ.

Afară ploua.

— Nu, aşteaptă! Mi-e frică să rămân singură aici.

Davide privi mâna Gloriei care-l strângea. Apoi o privi în ochi.

— Dacă vreţi, vă pot însoţi.

— Tu nu eşti ca ceilalţi. Cine eşti cu adevărat?

Davide surâse încercând să micşoreze tensiunea.

— Cineva care a dat de dracu’ pentru puţină contrabandă cu valută. Totuşi, baronul mi-a spus’ că ar putea, poate, să mă trimită pentru o vreme la Garmisch.

Gloria se uită la el uluită.

— E ciudat, la Garmisch există o mică vilă. Dar e a mea. A fost cadoul de căsătorie din partea tatălui lui Andrea.

— Şi nu locuieşte nimeni în ea?

— Nu, stă acolo părăsită. Sigur, e un loc bun pentru un contrabandist.

Gloria îi privi.

— Dave, ce ştii despre familia Linori?

— Eu? Nu ştiu nimic.

— Nimeni nu ştie nimic, nimeni nu vorbeşte. Tu, Matilde, Carta… Ce fel de loc e ăsta? De ce sunteţi făcuţi aşa? Şi ce facem noi aici, eu, soţul meu, copilul meu? Locul nostru nu este aici.

Gloria îl îmbrăţişă pe Davide. Îşi puse capul pe

umărul lui.

— Ajută-mă, mi-e frică! Mi-e atât de frică! De ce sunt atât de singură?

Davide o strânse la piept. Îi atinse buzele cu mâna. Gloria îl privi o clipă, cu intensitate, apoi fugi înapoi în furtună.

*

Pe o distanţă de douăzeci de kilometri, drumul urca printre stânci, îngust şi plin de cotituri. Apoi asfaltul se sfârşea şi începea un drum forestier care ajungea chiar în spatele zidului care înconjura mănăstirea. Clopotul bătea la intervale regulate, dezolant, în acea după-amiază aurie. Bătrânul stareţ murise în zori şi trupul îi era expus în camera mortuară pregătită în criptă, unde toţi Fraţii se adunaseră pentru rugăciune şi imnuri. Soarele cobora încet către creasta unui munte şi, pe sub porticele mănăstirii, vântul ducea ecoul notelor unui *Ave Maria.*

Davide bătu la uşa de lemn a ultimei chilii.

— Saverio Filò, deschide!

Nu primi niciun răspuns. Davide ciocăni din nou.

— Deschide-mi! Am venit să-ţi vorbesc despre fratele tău.

Apoi luă din buzunar inelul dat de Filò, îl puse pe sertăraşul rotativ care folosea pentru mâncare şi-l întoarse către interior. După câteva clipe, uşa se deschise. Chilia era cufundată în penumbră. Ultima sclipire a zilei intra pe o ferăstruică ce se afla sus, lângă tavan, pe peretele care corespundea cu zidul exterior al mănăstirii. Davide îl văzu pe călugărul care şedea într-un colţ, pe un culcuş. Barbă albă, îmbrăcat cu o rasă murdară şi uzată, desculţ. Mâini descărnate, tremurătoare. Degete lungi, osoase. Voce şovăitoare.

— M-ai numit cu un nume pe care am încercat să-l uit. Eu sunt călugărul Gillo, slujitorul lui Cristos, şi nimic mai mult. Dar tu, care ai acest inel, cine eşti?

— Fratele tău a murit. L-a ucis Giuseppe Carta. Dar, înainte să moară, mi-a spus că ai venit să te îngropi aici.

Călugărul se ridică cu greu şi vorbi cu o oarecare teamă:

— Am venit aici ca să renasc.

Davide dădu din cap.

— Ceea ce ai fost nu se şterge numai pentru că stai aici, în întuneric, şi te rogi. Ceea ce ai făcut nu o poţi plăti cu tăcerea. Ce trebuie să-mi spui tu e cine a ordonat măcelărirea echipei lui Giorgi. Cine era *peste* Giovanni Linori?

Călugărul întinse braţele, parcă voind să-l caute.

— Vino aici, apropie-te!

Davide făcu un pas spre el. Călugărul îl căută cu mâinile tremurătoare, apoi îi trecu degetele peste faţă. Avea ochii deschişi, dar privirea îi era stinsă.

— Eşti un om care a plâns, un om care a suferit mult. Mi-o spun semnele din jurul ochilor, căldura frunţii. Cine eşti tu?

— Singurul din echipă pe care n-aţi reuşit să-l omorâţi în ziua aceea… Spune-mi tot ce ştii! Ce poate să facă Dumnezeu cu durerea ta? Spune-mi cine i-a cerut lui Linori să organizeze măcelul?

Călugărul se sprijini de perete, îşi duse o mână la frunte cu o expresie de suferinţă. Câteva clipe rămase tăcut.

— Eu m-am dus să-i caut pe cei trei păstori care trebuia să facă treaba… Stăteau în munţi, oameni care nu ştiau nici măcar să-şi scrie numele… Ăia nu erau oameni. Erau bestii, obişnuite cu sângele… Unuia dintre poliţişti i-au tras în faţă cu puşca, de la niciun metru. Au tras în Giorgi şi în celălalt care era cu el. Dar băiatul, când s-au apropiat, trăia încă. Şi unul din cei trei, ca să-l termine, i-a vârât cuţitul în gât, cum se face cu oile. În ziua următoare, Linori mi-a spus că cei

trei păstori trebuie să devină muţi pentru totdeauna. De asta trebuia să ne ocupăm frate-meu şi cu mine. Apoi m-am dus să-mi iau banii…

Călugărul se aşează din nou în culcuşul său. Îşi plecă fruntea.

— Era ultima noapte de carnaval. Ferestrele casei străluceau, lumea dansa şi prăvăliile cu zaharicale erau deschise. Întâlnirea era la Palatul Linori unde se dădea o petrecere mare. Dar sufletul nu-mi era liniştit. Pe unul din cei trei păstori, pe cel mai tânăr, îl ştiam de copil… Când i-am pus ţeava în piept şi am tras, el credea că glumesc… I-am spus-o lui Linori şi omului acela care era cu el în încăperea aceea întunecată.

Davide îl întrerupse:

— Cine era omul acela?

— Nu ştiu. Îmi amintesc numai că, în timp ce eu vorbeam, el surâdea. Era îmbrăcat ca un nobil din vechime: pălărie cu pene, cămaşă de mătase cu butoni de aur şi, pe butoni, un triunghi de diamante. Surâdea. Iar când Linori mi-a pus în mână cele trei milioane la care ne învoisem, el a mai pus deasupra alte două sute de mii de lire: pentru băiatul pe care-l ştiam de copil şi căruia îi sfărâmasem inima cu o lovitură de pistol.

Ochii călugărului începură să se umple de lacrimi.

— Atunci am hotărât să vin aici. Dar nu ca să găsesc pacea cum crezi tu. Ce căutam eu, cu biata mea minte încâlcită, era un răspuns la întrebarea *de ce.* De ce Domnul ne-a lăsat să trăim infernul pe acest pământ? De ce pe omul acela, şi pe atâţia ca el şi pe atâţia ca Saverio Filò, Domnul nu-i ştergea de pe suprafaţa pământului cu un gest al mâinii? De ce?

Călugărul îşi îngropă faţa în palme. Davide însă nu-i dădu pace.

— L-ai putea recunoaşte pe omul acela?

Călugărul dădu din cap, ochii îi erau mai deschişi, dar. Fără viaţă.

— Ce văd eu acuma, sunt numai umbre.

— Dar vocea? Ai putea recunoaşte vocea?

Călugărul avu o tresărire. Se ridică cu greu şi-şi duse o mână la piept.

— Da, asta da! O am înăuntru şi o aud tot timpul, zi şi noapte, de douăzeci de ani! O viaţă de om…

A TREIA PARTE

Bucăţele

Benti, procurorul-şef, îşi scoase nasul din hârtii şi o privi pe Silvia, care se afla de partea cealaltă a biroului.

— Dar e o treabă de nebuni. Când a sosit afacerea asta?

— Acum câteva ore. Am şi pus să se controleze datele. Annibale Corvo este într-adevăr administratorul delegat al societăţii care a construit şi administrează cele patru spitale.

— Şi să fi încasat patruzeci de miliarde drept comision?!

— Da, prin Banca Antinari. Care la acea vreme era controlată de Tano Carridi. Banii au fost împărţiţi între cei opt membri ai Consiliului de administraţie şi încasaţi apoi în cursul următorilor doi ani.

Benti luă plicul portocaliu pe care Tano i-l încredinţase lui Davide. Îl suci şi-l răsuci pe toate feţele.

— Cine să fi fost atât de amabil încât să ne dea toată această documentaţie? Şi de ce?

— N-arn nici cea mai vagă idee. Oricum în Moş Crăciun nu mai cred…

Benti oftă. Parcurse iar foile de hârtie, urmărind rândurile cu arătătorul şi citi din nou mandatul pe care Silvia i-l pusese în faţă. O privi îndelung:

— Annibale Corvo este un adminsitrator foarte stimat, foarte important. Şi chiar consilierii aceştia: trei primari, un director sanitar, doi constructori de prima mână, doi ingineri… Ce propuneţi?

— Să-i arestăm pe toţi! Cât mai repede!

*

Masa era în formă de potcoavă. Corvo stătea în centru şi-şi încheia cuvântarea. La dreapta, avea patru consilieri, la stânga, alţi patru. Când uşa din spatele său se deschise şi Silvia îşi făcu apariţia înăuntru, nici măcar nu-şi dădu seama. Apoi fu constrâns să ridice ochii, pentru că şi celelalte două uşi ale sălii se deschiseră şi, împreună cu Quadri şi Trevi, intrară încă vreo zece poliţişti în uniformă. Silvia veni lângă el, îşi puse pumnii strânşi pe masă şi-l privi cu ură.

— Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup reuniunea. Domnul Annibale Corvo?

Corvo îşi scoase ochelarii şi o privi surprins.

— Da, dar trebuie să fie o greşeală.

— Sunteţi arestat pentru corupţie agravată şi escrocherie, ca şi toţi ceilalţi. Am un mandat de arestare pentru fiecare dintre dumneavoastră!

Corvo sări în picioare.

— Dar e de necrezut! Cum vă puteţi permite?!

Silvia îl întrerupse cu duritate:

— Vă rog să faceţi linişte, nu v-am cerut părerea!

Unul dintre consilieri, cel mai în vârstă, o privi înfricoşat.

— Vă rog, doamnă, poate că televiziunea-i afară. Duceţi-mă pe o ieşire secundară.

Silvia se uită la Quadri şi Trevi.

— Vă aştept la intrarea principală.

Quadri scoase din buzunarul blugilor o pereche de cătuşe şi le agită în aer.

— De astea e nevoie? Le punem?

— Da, tuturor.

*

Respighi urmărise telejurnalul împreună cu fiica sa, Fiorelia. L-a văzut pe Corvo, cu cătuşe la mâini, filmat de telecamere, în vreme ce doi sergenţi îl urcau într-o maşină de-a poliţiei. Fiorella plânsese.

O oră mai târziu se şi afla într-un apartament de la

ultimul etaj al hotelului de pe o colină a Romei. Espinosa îl primi foarte mirat.

— Mare curaj din partea ta să vii aici după atâta vreme! În ultima vreme nu mă bucur de o presă prea bună.

Respighi era furios. Cu mâinile în buzunare se plimba cu paşi mari prin cameră.

— L-au arestat pe Corvo, ştii asta! Acum trebuie să te duci în Sicilia.

— Deci n-ai scăpat de năravul de a da ordine…

Respighi ridică tonul.

— Ascultă-mă, n-am chef să pierd vremea! Jumătate din energia mea se duce în efortul de a surâde mereu şi în orice împrejurare, să fiu amabil, să dovedesc că sunt cordial, binecrescut. Dar cu tine pot să mă scutesc de această oboseală.

Espinosa se uită la el cu un surâs înţelegător.

— Aşa-i, ştiu bine din ce aluat eşti făcut… Ne cunoaştem de mult.

Respighi îi privi, îngrijorat.

— Trebuie să-l scoatem pe Corvo din afacerea asta, altfel totul sare în aer. Câte zile mai avem?

— Două săptămâni. După care, ţara africană pe care o ştii va încheia afacerea cu altcineva.

Respighi privi panorama ce se aşternea în faţa lui, dincolo de geam. Apoi se întoarse către Espinosa.

— Blestemata aia de judecătoare. Dar nu era vorba că?…

Espinosa nu-l lăsă să termine:

— Am încercat, dar n-a mers. Eroare umană…

— La mijloc e Tano Carridi, nu-i aşa?

Espinosa făcu o strâmbătură.

— Aş zice că da.

— Bine. Găseşte-l, tratează cu el. Îl băgăm şi pe el în afacere, dacă-i nevoie. Deocamdată, nu avem de ales.

— Şi după?

Respighi se îndreptă către uşă.

— După? îl facem bucăţele!

Cheia

Stefano ţâşni deodată dintr-un coridor lateral şi vru să-i iasă Silviei înainte. Dar nu reuşi nici măcar să se prezinte. Quadri şi Trevi îi săriră în spate şi Stefano se trezi împins către un perete, în vreme ce unul din cei doi poliţişti îl scotoceau ca să vadă dacă nu avea vreun pistol ascuns în geacă sau în centura blugilor.

— Cine naiba mai eşti şi tu?

— Sunt fiul celui pe care l-aţi arestat la Hotel Gibraltar.

Silvia păli. Văzu că băiatul avea privirea nevinovată şi neliniştită. Făcu un semn lui Quadri şi Trevi care-l băgară pe Stefano în prima încăpere de pe coridorul Procuraturii. Un birou pentru fotocopii, plin de dosare îngrămădite la perete.

Stefano se uită fix la Silvia.

— Uitaţi care-i treaba, poate vi se va părea un lucru ciudat, dar eu n-am ştiut că omul acela e tatăl meu decât acum două zile. Nu-l cunosc, nu ştiu nimic despre el. Dumneavoastră ce ştiţi?

— Dar eu nu sunt decât un judecător.

— De ce l-aţi arestat? E un infractor?

Silvia se simţi stânjenită de întrebare.

— Îmi pare rău, dar nu pot să spun nimic. E vorba de secretul de instrucţie.

Dar, din ochi, Stefano o implora.

— Vă rog, vă rog din suflet, spuneţi-mi doar de ce anume a fost acuzat. El mi-a povestit o grămadă de minciuni. Dar cine stă să-l creadă pe unul ca el…

Silvia i se uită drept în ochi.

— Dacă asta îţi spune ceva, eu l-am crezut pe

cuvânt şi i-am dat drumul.

— Şi acum unde-i?

— Nu ştiu. De obicei ne gândim cum să-i băgăm în închisoare. Când ies, se duc unde vor. Acuma, iartă-mă, am multă treabă.

Îi strânse mâna şi ieşi din birou.

*

Andrea Linori era în birou. Carta stătea lângă fereastră şi-l privea pe Davide care parca Mercedesul. Andrea se plimba încoace şi încolo, nervos.

— De câteva zile, Filò nu mai vine pe la vilă. Ultima dată când l-am văzut, a fost la înmormântarea tatălui meu. Ce i s-a putut întâmpla?

Carta tăcu, îngândurat. Apoi răspunse fără să se întoarcă:

— I s-a înfâmplat ceea ce-a meritat.

Andrea se opri din mers.

— Adică, tu…

— Da, eu. N-a fost prea uşor. Pentru mine, era ca un frate. Numai că el l-a trădat pe tatăl tău care a murit din vina lui. Dacă ar fi fost salvat, el mi-ar fi cerut să fac ceea ce am făcut.

Andrea fu profund tulburat.

— Dar eu nu! Eu nu voiam asta. Eu nu ţi-am cerut nimic.

— Lucrurile astea nu se cer. Se fac şi gata. Şi eu am făcut-o din respectul pe care îl am faţă de familia ta.

Andrea îşi acoperi chipul cu mâinile.

— Du-te. Pleacă, lasă-mă singur!

*

— Un Thompson din 1880. Încântător…

Espinosa se uită la ceasul de sub oglinda mare din salonul vilei Linori. Îşi scoase apoi ochelarii şi se întoarse. Andrea era în faţa lui, foarte ţeapăn şi părând puţin grăbit.

— Cine sunteţi, de ce aţi cerut să mă vedeţi?

Espinosa îl privi cu cea mai mare atenţie.

— Pentru a vă cunoaşte. Mă interesează mult oamenii chemaţi să-şi asume responsabilităţi care le depăşesc puterile…

— Cum vă permiteţi?!

Espinosa surâse.

— Mă scuzaţi, glumeam. Vizita mea nu-i decât o vizită de afaceri.

— De ce, dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Ceasuri, de toate tipurile. Mă fascinează. Când sunt bine construite, nu mai există nimic care să le poată opri. Afară de cutremure. Din păcate nu există maşinării în stare să le reziste… E cam ceea ce se întâmplă la Siciltecnoplus.

— Cutremurul de care vorbiţi a costat viaţa tatălui şi a fratelui meu.

— Un lucru brutal căruia nu-i pot acorda niciun fel de consideraţie. Dar arestarea lui Corvo, ca mişcare de sens opus, dovedeşte în schimb o mână excelentă. Câteva date luate dintr-un cartonaş de la Banca Antinari şi Corvo e aranjat. Recunosc stilul.

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau ca Siciltecnoplus să funcţioneze ca pe vremuri. Vreau să vă ajut. Dar, mai întâi, trebuie să mă întâlnesc cu artistul dumneavoastră de curte, cu Tano Carridi.

Andrea rămase impasibil.

— Nu ştiu despre cine vorbiţi.

— Voce calmă, nici urmă de emoţie. Îmi place. Un control perfect. De altfel, Harvard e locul cel mai bun pentru a învăţa să devii şef.

— De unde ştiţi că am fost la Harvard?

— Să ştii totul despre ceilalţi şi să nu laşi să se ştie nimic despre tine, aceasta este piatra de temelie a filozofiei mele. Nu vi s-a spus că informaţia face

puterea? Aduceţi-i la cunoştinţă lui Tano că-l aştept mâine-seară la digul nouă. Pe iahtul meu putem mânca şi discuta fără a fi inoportunaţi de ochi prea curioşi.

Andrea nu răspunse, îşi trecu o mână peste frunte, ca şi cum şi-ar fi şters-o de transpiraţie. Espinosa se îndreptă spre ieşire, încrucişându-se cu Ninni care sosea din coridor, pe două patine noi, cu rotile roşii.

— Tati, uită-te cum ştiu să merg!

Andrea îl văzu pe Ninni care venea către el, fericit. Îl văzu cum îşi pierde echilibrul, cum se clatină gata să cadă şi-l prinse în ultimul moment. Îl îmbrăţişă cu un zâmbet.

— Hopa sus, acum eşti prizonierul meu.

După stresul produs de vizita lui Espinosa, prezenţa copilului era binevenită.

*

Davide aranja scaunele pe verandă unde Gloria, lungită într-un fotoliu de răchită, îl observa în tăcere. Apoi brusc, îi puse o întrebare:

— De ce anume fugi tu?

Davide se întoarse, stingherit.

— Eu? V-am mai spus, o treabă de contrabandă…

Gloria îl privi ironic.

— Mi-ai mai spus-o. Dar nu-i adevărat! Ştim amândoi asta.

Apoi băgă mâna în buzunarul puloverului de caşmir şi scoase de acolo ceva pe care i-l dădu lui David.

— Oricum, nu vreau să ştiu. Simt că pot avea încredere în tine. Uite, asta-i cheia de la casa din Garmisch.

Davide luă cheia. O strânse în mână. În timpul acesta, sosi Ninni pe patinele sale. Se duse la maică-sa şi o prinse de gât. Davide îi privi pe amândoi.

— Dacă îl iubiţi cu adevărat, duceţi-l de aici. Plecaţi, întoarceţi-vă în America. Dar repede, cât mai repede posibil!

Condamnatul

Corvo stătea în picioare, sprijinit de biblioteca din încăperea închisorii rezervată interogatoriilor. Avocatul său era aşezat la o masă. Când se deschise uşa şi apăru Silvia, Corvo o privi cu ură.

— Bună ziua. Bine aţi venit, stimată doamnă… Silvia se prefăcu că nu aude şi se aşeză, calmă.

— Bună ziua, domnule Corvo. Ce mai e nou?

Corvo se aşeză în faţa ei. Vinele de la gât îi erau umflate de furie. Întinse mâna către ea cu un gest dispreţuitor.

— Tipii ăştia ca dumneavoastră, eu îi cunosc de mult. Fac pe judecătorii ca să ameţească lumea pe socoteala statului; înscenează acţiuni răsunătoare numai ca să fure câte ceva din celebritatea altora. Să fim serioşi! Nu legea vă interesează, ci spectacolul.

O dată mai mult Silvia nu-i luă în seamă provocarea. Deschise dosarul şi-i puse sub ochi hârtiile care-l acuzau.

— Priviţi documentaţia aceasta. Rezultă de aici că dumneavoastră, acum trei ani, aţi încasat mai multe miliarde cu ocazia construirii unor centre spitaliceşti regionale.

Cu un gest de dispreţ, Corvo aruncă pe jos hârtiile.

— Maculatură! Falsuri, construite special de duşmanii mei.

Avocatul lui Corvo interveni, cu un ton echilibrat:

— Pentru delicte de felul acesta, doamnă judecătoare, se acordă de regulă libertatea provizorie.

— Nu. De regulă, se lasă la aprecierea judecătorului. Iar aprecierea mea este că domnul Corvo trebuie să rămână în închisoare. Cât mai mult timp.

— Dar, doamnă…

Silvia simţi că acum era momentul să le dea prima lovitură.

— Aştept un martor foarte important. Va sosi curând din Statele Unite.

Corvo se aşează.

— Din Statele Unite? Şi cine e?

— Veţi şti la momentul potrivit. Iar acum spuneţi-mi…

Dar Corvo bătu cu putere, cu amândouă mâinile, în masă.

— Nu spun nimic! Eu nu vorbesc cu dumneata! Dacă veţi crede că o să mă prindeţi cu două şarade de doi bani, v-aţi înşelat.

— Şi dumneavoastră v-aţi înşelat crezând că o să mă impresionaţi dacă ridicaţi tonul. Vreţi să răspundeţi sau nu?

— Vreau numai ca dumneavoastră să…

Silvia îl întrerupse:

— Îmi spuneţi numai da sau nu!

— Nu! răbufni Corvo, în pragul unei crize de nervi.

Silvia se ridică şi îi arătă uşa.

— Domnule Corvo, vă rog. Din partea mea puteţi să vă întoarceţi în celula dumneavoastră.

*

Procurorul-şef Benti luă două pilule şi le înghiţi cu puţină apă. Îşi masă fruntea îndelung.

— Cred că durerea de cap e o boală profesională a judecătorilor. Dumneavoastră ce spuneţi?

Silvia îi surâse.

— Numai a celor care au prea multe gânduri.

Benti nu era prea bine dispus. Părea foarte încordat.

— Da. Şi chiar despre nişte gânduri voiam să vă vorbesc. Mi se par prea multe ca să le suport singur. Avansaţi nişte ipoteze foarte hazardate în cazul Annibale Corvo. Iar eu, pe de altă parte, am aici o cerere de eliberare din închisoare.

— Sper că nu o veţi aproba.

Benti oftă.

— Legea mă obligă s-o fac.

Silvia luă dosarul din faţa lui Benti.

— Dar aţi citit rezultatul cercetărilor mele? Pe agenda lui Masino Salierno erau telefonul şi adresa lui Corvo. Iar Corvo, în seara uciderii lui Mimmo Linori, se afla la *Club Privé* unde îşi făcea numărul femeia care a fost folosită drept momeală.

— Coincidenţe.

— Şi dacă Masino o să confirme?

— Dacă, dacă, dacă... Nu putem aplica justiţia cu dacă.

— Sunt convinsă că voi reuşi să-l fac să vorbească. Masino soseşte chiar azi. Aşteptaţi cel puţin această confruntare înainte de a-l elibera pe Corvo. Daţi-mi măcar această ultimă şansă.

Benti îi aruncă o privire îngrijorată.

— Tot ce spuneţi nu face decât să-mi înrăutăţească durerea de cap.

*

În vorbitorul închisorii, Annibale Corvo vorbea pe şoptite cu avocatul său:

— Ce aţi aflat?

— E vorba de Masino Salierno. Soseşte curând, din Statele Unite.

Un fulger de ferocitate se ivi în ochii lui Corvo, care-şi frecă obrajii neraşi. Apoi privi împrejur. Ciocăni cu degetele în masă.

— Curând, când adică?

— Peste două ore.

— Te-ai gândit la toate?

Avocatul dădu din cap, închizând ochii.

— Totul e în ordine.

*

Extrădarea urgentă cerută de Silvia fusese acordată într-un timp record de Departamentul de Justiţie din

America. Masino Salierno a fost suit în prima cursă pentru Italia, cu destinaţia Palermo. Iar acum, Silvia îl aştepta pe pista aeroportului. L-a văzut apărând în capul scării, i-a văzut pe agenţii federali predându-l lui Trevi şi Quadri care l-au escortat apoi până la maşină.

Silvia urcă în Alfetta, iar Masino se aşează lângă ea pe scaunul din spate. Maşina parcurse o sută de metri în interiorul aerogării şi frână în faţa barei de fier, colorată în alb şi roşu, de la ieşire. O fetiţă cu un coş plin de violete bătu la geam. Aceeaşi fetiţă de la care Masino cumpărase flori pentru Elsy. Masino o privi şi surâse. Apoi i se adresă lui Quadri care era la volan:

— Brigadiere, fii bun şi aşteaptă. Nu se refuză niciodată condamnatului ultima dorinţă. Numai un bucheţel…

Quadri îl privi prin oglinda retrovizoare.

— Ţi-am mai spus o dată, nu sunt brigadier.

Masino se uită la Silvia.

— Sunt pentru o femeie foarte frumoasă. Vreau să ştie că nu-i port ranchiună.

Coborî geamul şi-şi băgă mâna în buzunar după bani.

— Dă-mi un bucheţel frumos.

Fetiţa îi dădu violetele. Masino luă buchetul şi-i plăti. Tocmai ridica geamul, când se apropie de maşină un băieţel care ducea, agăţată de gât, o tavă plină cu plăcinte.

— Luaţi una. E proaspătă, acum ieşită din cuptor.

Masino făcu semn că nu. Îi arătă buchetul de violete.

— Îmi pare rău, asta-mi era ultima dorinţă.

Băiatul i se uită în ochi, dar nu răspunse. Apoi scoase cu mâna dreaptă, din mijiocul plăcintelor, un pistol. Totul se petrecu în câteva clipe. Băiatul ţinti şi îi trase două gloanţe în faţă. Masino se prăbuşi pe spate, pe picioarele Silviei.

*

— Mă cheamă Arrè Salvatore. Am doisprezece ani, nu mă puteţi condamna.

Micuţul Salvatore era aşezat pe un scaun în biroul procurorului-şef Benti. Repeta în continuu acelaşi lucru. Silvia stătea în faţa lui şi-l privea în ochi.

— Salvatore, de ce-ai făcut asta? De ce?

— Am doisprezece ani, nu mă puteţi condamna.

— Taică-tău este în închisoare, împreună cu mafioţii. L-au şantajat, aşa-i? Şi tu a trebuit s-o faci.

Chipul lui Salvatore luă o expresie dură, dar apoi reuşi cu greu să-şi oprească lacrimile.

— Am doisprezece ani, nu mă puteţi condamna.

— Cine te-a obligat, vrei să-mi spui? Te rog…

Salvatore începu să plângă, dar dădu din cap cu încăpăţânare.

— Nu, am doisprezece ani… nu puteţi…

Silvia înţelese că nu va vorbi imediat. Se întoarse către Quadri şi Trevi.

— Daţi-i să bea, i-o fi sete… aduceţi-o pe maică-sa.

Quadri îl luă pe Salvatore de mână şi-l scoase afară din birou, împreună cu Trevi. Benti se duse la birou, Silvia îl urmă.

— Faptul că Masino a fost ucis nu este încă o dovadă, suficientă ca să-l acuzăm pe Annibale Corvo?

— Nu, nu este.

Silvia luă foaia de hârtie timbrată pe care Benti o avea în faţă. Luă un stilou şi semnă.

— Aşa. Asta-i părerea mea în favoarea eliberării din închisoare. Mulţumit?

— Nu, chiar deloc.

— Sigur, înţeleg. Totuşi, suntem Justiţia. Trebuie să fim lucizi, perfecţi. Nu trebuie să greşim niciodată. Aşa-i, nu?

— Da, aşa-i.

Benti luă foaia, o împături şi o puse în buzunar. Apoi se uită la Silvia care-şi plecase capul, sfârşită de ziua

care trecuse.

— Ascultaţi-mă, sunteţi foarte obosită. De când sunteţi aici n-aţi avut nici măcar o zi de odihnă. Cred că-i mai bine să nu vă mai ocupaţi de cercetări, măcar două săptămâni.

Silvia se întoarse ca arsă şi-l privi disperată.

— Nu-mi puteţi face una ca asta!

Benti dădu din cap afirmativ.

— Ba sigur că pot. Şi o fac pentru binele dumneavoastră, vă rog să mă credeţi.

*

Corvo fu eliberat şi plecă în aceeaşi seară spre Roma împreună cu fiul său, Marco. Respighi îl primi cu o îmbrăţişare frăţească. Îl găzdui în apartamentul său din centrul istoric, pentru că aşa voise Fiorella. Şi când, în sfârşit, a rămas singur în salon cu Respighi, Corvo se lăsă pe un divan, sfârşit de toate cele întâmplate şi foarte încordat.

— Ce se va întâmpla cu copiii, ce ai hotărât cu ei?

Respighi ridică din umeri.

— Exact ce-am hotărât înainte. Ceea ce tu şi cu mine am hotărât împreună. Copiii n-au nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. Se vor căsători peste două săptămâni, aşa cum s-a stabilit.

— Şi ai să vii în Sicilia, la nuntă?

Respighi surâse.

— Dar firește. Vrei ca fiica mea să nu meargă la altar la braţul tatălui ei? A mai pomenit Sicilia aşa ceva?

Corvo începu să se simtă mai bine.

— Îţi mulţumesc că nu m-ai părăsit.

— Mie nu mi-e frică de opinia publică. În atâţia ani de politică, au scris şi au spus despre mine tot ce a fost mai rău posibil. Sigur că voi avea din nou onoarea de a fi subiect de cronică cu pretextul acestei căsătorii dintre fiica mea şi fiul unui om proaspăt compromis. Dar mie nu-mi pasă. Singurul lucru care mă

interesează cu adevărat este fericirea lui Marco şi a Fiorellei. Restul nu-i decât murdărie, jocuri pentru putere, calomnii.

— Ziariştii vor voi să afle de la tine…

Respighi i-o tăie scurt:

— Eu nu vorbesc cu ziariştii. Vorbesc cu patronii lor.

Apoi Corvo reveni la subiect, adică la ceea ce-l interesa cel mai mult. Viitorul său.

— Şi chiar nu poţi face nimic pentru mine?

— Deocamdată, nu. Trebuie să ai răbdare, vei avea nevoie de un oarecare timp.

— Şi cine va face să fie aplicată legea Respighi?

— Siciltecnoplus, prin persoana noului său preşedinte şi director-general, Andrea Linori. Andrea Linori care va primi mâine de la Consiliul de administraţie împuterniciri depline. Dar Andrea Linori este tânăr. Foarte tânăr. Şi în cazul lui, timpul nu va fi un *galantuomo.* Ai să vezi, peste doi ani, când procesul îţi va fi demonstrat nevinovăţia, vei putea să urci din nou.

Corvo asculta fără să aibă puterea de a-l contrazice. Plecă fruntea.

— În doi ani, eu voi fi mort. Dacă într-adevăr Andrea Linori ia în mână Siciltecnoplus, asta înseamnă că a căzut de acord cu…

Respighi îl opri cu un semn al mâinii.

— Te rog, în casa mea nu vreau să aud cuvinte urâte. Trebuie să ne păstrăm în formă până la nuntă. În curând vom fi o familie. Va trebui să asigurăm jucăriile aceloraşi nepoţi. Hai, capul sus!

Treimea

Espinosa dăduse ordin să se strângă masa şi-şi turnă de băut. Luminile din port erau aprinse, iar iahtul se

legăna uşor în odgoanele de la digul numărul nouă. Tano sosi pe jos, cu pardesiul său de culoare închisă, care-l înfăşură până sub genunchi, încheiat până la gât. Luminile farurilor se reflectau în pantofii negri, strălucitori, şterşi la fiecare pas de manşeta impecabilă a pantalonilor. Hainele, ţinuta, expresia concentrată îl făceau să pară membrul unui ordin auster şi secret, atât de preocupat de canoane, încât uitase dumnezeul căruia i se închina.

Urcă la bord şi privi către Espinosa, care era aşezat cu spatele, aplecat peste instalaţia stereo ce difuza muzică clasică.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Dar nu pot suporta să mănânc cu străinii.

Espinosa se întoarse.

— Sincer vorbind, speram să nu fiu considerat ca ultimul dintre oameni. A fost o vreme când am lucrat împreună. Am fost, prin asta, mai intimi decât doi comeseni. Nu credeţi?

— Şi vom mai lucra împreună. Acesta-i înţelesul invitaţiei, nu?

Espinosa fu de acord. Îşi turnă coniac într-un pahar cu picior.

— Lucrul pe care-l apreciez cel mai mult la dumneata este capacitatea pe care o ai de a înlătura politeţurile inutile. Vorbeşte-mi de Andrea Linori. Unde aveţi intenţia să-l faceţi să ajungă?

Tano se simţea sigur, invincibil. Tonul vocii sale era ferm.

— Peste două zile, Andrea Linori va fi numit preşedinte şi director-general al lui Siciltecnoplus, adică ceea ce erau tatăl şi fratele lui. Cine vrea să facă afacerea cu cele cincizeci de mii de miliarde va trebui să-l aibă în vedere şi pe el. Adică, pe mine.

— Nu mi se pare că cei din familia Linori voiau să facă această afacere. Dacă o făceau, la ora asta şi

tatăl şi fiul erau încă în viaţă.

— Andrea o s-o facă. La sfatul meu.

Espinosa se strâmbă.

— Şi Annibale Corvo?

— Corvo nu mai intră în joc. Nici nu intră în discuţie. El a fost la originea nenorocirilor familiei Linori. Şi trebuie să plătească.

Espinosa dădu din cap cu îndoială.

— O să fie greu să-i faci pe prieteni să accepte treaba asta.

— Cupola nu are prieteni. Asta era mafia de altădată: credinţă, jurăminte, promisiuni de onoare. Acum, Cosa Nostra este o societate multinaţională rentabilă. Îi aştept. Sunt convins că se vor arăta dintr-o clipă în alta. Vor încheia afacerea cu cine le oferă mai multe garanţii.

— Adică, cu dumneavoastră.

Espinosa ieşi din cabină şi făcu câţiva paşi de-a lungul punţii. Tano îl urmă, în tăcere. Espinosa privi luminile portului şi, în depărtare, luminile oraşului. Puse paharul cu coniac pe balustradă.

— Andrea Linori îţi cunoaşte proiectele?

— Fireşte că nu! El crede că sfaturile mele au numai scopul să-l distrugă pe Corvo şi să-i protejeze lui patrimoniul familiei.

— Felicitări pentru noul joc! Şi eu care credeam că le cunoşteam pe toate…

Tano simţi că acum era momentul să forţeze nota.

— *Eu* le ştiu pe toate. Ştiu şi pentru cine jucaţi în acest moment: pentru un vechi prieten care locuieşte la Roma, care a fost un personaj important, a militat în mai multe partide, care s-a dat la o parte în momentul în care risca să fie târât într-un mare scandal şi care acum vrea să se întoarcă la politică în rolul personajului principal.

Espinosa surâse. Luă paharul cu coniac şi-l ridică

spre Tano.

— *Touche!*

Tano se uită la el cu o privire încurajatoare.

— Spuneţi-i că va putea avea tot ce doreşte. E nevoie numai de un pic de răbdare.

— Asta nu! Asta nu-i posibil. Avem nevoie de douăzeci de mii de miliarde şi avem nevoie de Siciltecnoplus. Şi repede! Dacă pierdem prima tranşă de heroină africană înseamnă că dăm altora afacerea, nu numai acum, dar şi pentru viitorii câţiva ani. Nu ne putem permite aşa ceva.

— De cât timp dispunem?

— Două săptămâni.

— Ajunge.

Espinosa păru uşurat.

— Acum, spuneţi-mi preţul dumneavoastră.

Tano făcu o pauză lungă. Apoi dictă condiţiile:

— Libertatea mea. Să nu mai fiu obligat să trăiesc la cheremul unor criminali ca dumneata. Să nu mai fiu constrâns să trăiesc în întuneric, fugind de ici colo. Să pot privi o mare ca aceasta ziua, când străluceşte soarele. Vreau să renasc departe de aici, cu un nou nume, într-o lume nouă. Vreau Africa! Când se termină operaţia asta, mă transfer acolo. Voi fi pentru voi cel de al patrulea ţărm, voi fi cel care vine în urma frontului, terminalul vostru. Vom face din acel continent un enorm depozit de deşeuri nucleare. Şi vom face să producă orice fel de droguri pentru pieţele noastre. Le vom vinde tehnologiile noastre vechi, gunoaiele noastre, tot răul care e la noi. Iată, asta-i ce vreau: un continent!

Espinosa sorbi din coniac şi-l puse din nou pe marginea balustradei. I-l arătă lui Tano.

— Dumneata rişti mult. Nu aş paria pe victoria dumitale mai mult decât aş paria că paharul acesta va rămâne în echilibru, aici, până mâine-dimineaţă. E

suficient ceva, un fleac…

Iahtul se aplecă într-o parte. Tano prinse paharul cu o clipă înainte ca acesta să se prăbuşească în apă. Îl privi pe Espinosa cu intensitate.

— E suficient ca un fleac să intervină şi să-l împiedice să cadă.

*

Davide gonea pe şosea în urma maşinii lui Quadri şi Trevi. Quadri îi spusese să-i urmeze. Un procedeu periculos, se gândi Davide. Cineva ar fi putut să-i vadă. Totuşi, merse în urma lor până la o veche staţiune balneară de pe plaja dinspre Mondelio. Quadri şi Trevi şi-au parcat maşina după o perdea de trestii, iar Davide pe o alee, între două şiruri de cabine. Era întuneric şi frig. Silvia stătea pe ţărm şi-şi strângea de jur-împrejur impermeabilul. Davide merse de-a lungul aleii din dale de ciment, apoi pe nisipul jilav. Ajunse lângă ea. Silvia era palidă, cu chipul tras. O privi concentrat.

— N-am să mă pot ocupa, pentru o bucată de vreme, de cercetări. Îmi pare rău şi pentru tine.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că şi tu trebuie să abandonezi.

— Tocmai acum?

Silvia dădu tristă din cap.

— Nu te mai pot apăra.

— N-are importanţă, voi continua singur. Sunt obişniut.

— Nu poţi. Miza a crescut prea mult.

Silvia lăsă capul în jos. Davide o luă de umeri, ridicând vocea.

— Atunci continuă şi tu cu mine. Şi cu cei doi băieţi.

— Dar eu nu sunt ca tine şi ca ei. Eu sunt obosită, nu mai pot. Simt nevoia să dorm câţiva ani…

— Nu te poţi opri! Nu poţi să închizi ochii tocmai acum.

— Dar nu mai ştiu ce caut…

Davide se gândi la omul de care-i vorbise mai demult Silvia, la Tano Carridi.

— Tano, trebuie să-l găseşti pe Tano! Şi eu te pot ajuta, te pot duce la vila unde l-am însoţit o dată. Acolo se află o femeie, el îi vorbea, a îmbrăţişat-o…

Silvia îl privi uluită.

— Şi cine ar putea fi…

Davide începu s-o zgâlţâie.

— Nu pleca, judecătoareo! Nu pleca şi tu!

Silvia încercă să scape din strânsoare.

— Mă doare, lasă-mă.

— Nu, nu te las!

Davide o îmbrăţişă, o mângâie pe faţă.

— Haide, curaj! Încă un pic, încă un efort. Numai unul.

Silvia se sprijini de bărbatul pe care-l auzea ca prin vis. De când, oare, nu mai fusese mângâiată, strânsă în braţe, alintată?! Nu-şi mai amintea… Parcă trecuse o viaţă de om…

*

Sosiră către miezul nopţii. Primul se sprijinea de un baston cu măciulie de fildeş, iar chipul îi era ascuns de o pereche de ochelari fumurii. Al doilea fuma o ţigară de foi, nesfârşită. Avea câteva fire de păr pe cap şi o batistă albă la buzunarul hainei. Al treilea ţinea în lanţ un dulău enorm. Cam toţi aveau în jur de şaizeci de ani. Se aşezară în tăcere pe câte un fotoliu, sub o oglindă mare cu ramă aurită, în colţul cel mai întunecat al salonului. Iar, când Tano se află în faţa lor, îi privi îndelung fără să pronunţe o vorbă. Apoi se uită la cel cu ochelari fumurii, care-i stătea chiar în faţă.

— Cine sunteţi?

Omul vorbi, scandând cuvintele. Avea un accent pronunţat.

— Cei pe care îi cauţi… Cupola.

Tano începu iar să-i privească pe rând.

— Numai voi aţi mai rămas?

— Da, numai noi trei. Numărul perfect. Supravieţuitorii unor ani de înşelăciuni, de trădări, de lupte.

Omul îşi scoase ochelarii.

— Ai văzut, Tano? Pentru tine ne-am deranjat să venim până aici. Dar acum trebuie să ne despăgubeşti pentru osteneală. Trebuie să fii sincer. Dar foarte sincer. Trebuie să ne vorbeşti corect, cu vorbe potrivite şi fără greşeală. Pentru că noi suntem îngrijoraţi de ceea ce faci tu. De pildă, nu ne-a plăcut arestarea lui Corvo. Corvo e cineva de care nu ai dreptul să te legi, nici măcar tu! Pentru că noi îl iubim pe Corvo.

Tano îl întrerupse.

— Corvo vă aduce războiul. Din ordinul lui, Mimmo Linori a fost ucis, apoi taică-său, Giovanni, şi cine ştie câţi alţii mai urmau. Eu vă ofer pacea. Andrea Linori, cu mine alături, vă va da ceea ce taică-său nu voia să vă dea. Fără el nu veţi reuşi niciodată să puneţi mâna pe Siciltecnoplus. Şi, între timp, zilele trec. Şi momentul când să începeţi noua afacere se apropie. Nu mai e timp: luaţi-l pe el şi scăpaţi de Corvo. Corvo nu mai slujeşte la nimic, e un om sfârşit, terminat!

Cei trei rămaseră tăcuţi. Se uitau la Tano care stătea în picioare în faţa lor. Cel cu câinele pipăia din când în când botul animalului. Cel cu ţigara de foi continua să fumeze de parcă n-ar fi auzit nimic. Tano înţelese că trebuia să insiste pentru a-i convinge.

— De ce nu chemaţi pe unul din oamenii care stau afară să-mi tragă un glonte în tâmplă? Va părea o sinucidere. Totul în ordine. Iar apoi, renunţaţi la afacere, îl luaţi din nou pe Corvo şi vă duceţi în vacanţă pentru următorii douăzeci de ani. Andrea Linori se va întoarce în America şi Siciltecnoplus va fi pusă sub controlul unei comisii. Voi vă preocupaţi de

soarta lui Corvo şi peste trei zile va sosi în Sicilia Comisia parlamentară pentru legăturile dintre crimă şi politică. Statul vine aici, într-o demonstraţie de forţă, înscăunând, la câţiva metri de casele voastre, o comisie de oameni cinstiţi, pe care nu veţi reuşi să-i corupeţi, pe care nu veţi reuşi să-i cumpăraţi şi care îşi vor vârî nasul în lucrurile cele mai murdare din ţara asta, iar voi staţi şi vă faceţi griji din pricina lui Annibale Corvo! O ramură uscată şi nimic mai mult. Dar nu înţelegeţi? Eu vă pregătesc ospăţul de nuntă pentru următorii douăzeci de ani. Vă ofer Anul 2000!

Omul cu ochelari se uită la el cu atenţie.

— Am avut o dată încredere în tine. Şi ai pierdut.

Tano îşi duse mâna la inimă.

— Nu, nu eu am pierdut. Atunci a fost muşchiul ăsta de aici care a pierdut. Această stupidă încrucişare de canale, valve şi emoţii. Pentru că atunci voiam să fiu ca toţi ceilalţi. După aceea am înţeles. Iar de atunci, inima, eu n-o mai simt. Acuma, sunt gata să învinge.

Omul cu ochelari dădu din cap aprobator.

— Eşti inteligent, Tano. Ştii cum merg lucrurile. Ai studiat. Şi ceea ce nu se găsea în cărţi, ai învăţat de la viaţă. Un singur lucru n-ai învăţat însă: eşti plin de orgoliu şi, mai devreme sau mai târziu, acest orgoliu te va duce la ruină. Acum, avem nevoie de tine şi-ţi spunem: e în ordine. Dar mâine, când viaţa te va obliga să-ţi pleci capul şi când vei veni să ne rogi, atunci treimea aceasta pe care o ai acum în faţă îşi va aminti de cum eşti acum, de tonul pe care-l foloseşti, de ochii cu care ne priveşti, şi te va lăsa să mori. Singur, ca un câine. Eşti mulţumit de pactul nostru?

Tano răspunse imediat, cu hotărâre:

— Da, sunt mulţumit.

Cei trei se ridicară şi părăsiră salonul fără măcar să-l salute. Tano privi în urma lor. Aceşti bătrâni ai umbrei, târându-şi cu greu pantofii de lac negru, constituiau

piatra unghiulară care făcea să stea în picioare galeria, tunelul acesta ce se deschide în Sicilia şi, după ce minează întreaga Italie, se ramifică în cele patru zări. O falie mai periculoasă decât falia San Antonio ameninţă să rupă în bucăţi ţări întregi.

Zgomotul făcut de portierele maşinilor îl dezmetici. Îşi dădu seama că unghiile îi intraseră adânc în podul palmelor.

*

Davide i-a condus la casa de ţară unde îl dusese o dată pe Tano. El şi cu Trevi hotărâră să forţeze o uşă de la parter ca să intre în pivniţă şi să inspecteze ce era acolo. Silvia urcă scara şi bătu la uşă. Maria dădu la o parte perdeaua şi o văzu. Şovăi, dar deschise o ferestruică şi, privind-o bănuitoare, o măsură în tăcere. Îşi plecă apoi capul pe umăr. Silvia îi surâse.

— Sunt o prietenă a lui Tano.

Maria se crispă, apoi, brusc, o trase înăuntru.

— Repede! Afară sunt fulgere şi pot să intre.

Silvia o urmă în încăperea în care mobilele erau acoperite cu pânze albe. Maria ţinea strâns la piept o păpuşă cu capul sfărâmat, iar în mâna dreaptă avea o oaie din plastic. Mergea legănându-se. Apoi se ghemui pe jos, lângă cămin. Luă oaia din plastic şi încercă s-o pună în mânuţa păpuşii. Începu să vorbească ca şi când o cunoştea pe Silvia de când e lumea:

— Tano e mereu departe, mereu departe. Eu nu-l văd niciodată, nu ştiu unde să-l găsesc. Cine poate spune ce face el acolo departe?! Eu îi spun că trebuie să stea aici, dar el nu mă ascultă, e mereu afară printre fulgere, trăsnete şi tunete. Ce trebuie să fac să-l conving să nu mai iasă, ce trebuie să fac?

Silvia i se adresă cu blândeţe încercând să n-o sperie:

— Nu poţi să-l anunţi că vrei să-l vezi? Nu ştii unde locuieşte? N-ai numărul lui de telefon?

Maria făcu semn că nu, apoi arătă spre televizorul din fundul odăii.

— Mie nu-mi place telefonul, îmi place televizorul. Uite, ăsta mi l-a dăruit Tano. E atât de bun, Tano… dar e mic… el nu poate face nimic dacă mă pun copiii cu capul în jos în fântâna cailor, până nu mai pot să respir. Nu poate să facă nimic. Sunt buni şi ceilalţi copii, dar Tano e cel mai bun. Dar e prea mic, prea… Ei îmi spun: Bea, proasto, bea… şi Tano, acolo lângă gard, plânge… Poate de-aia a fugit… şi nu mi-a dat niciodată numărul de telefon… Îi e fiică. Da, îi e frică.

În clipa aceea intră Trevi. Îi spuse în şoaptă Silviei că erau gata de plecare. Că au avut probleme şi că era mai bine să plece. Maria îl văzu.

— E logodnicul tău?

— Nu.

— A, păcat. Atunci îl iubeşti pe Tano?

Silvia se apropie de ea şi o mângâie. Maria se îndepărtă, înfricoşată.

— Nu, nu vreau să mă atingi. Tu nu-mi spui adevărul. Îl vrei pe Tano, aşa-i? Vrei să te măriţi cu el… Dar el are pe alta, nu ştii? Şi apoi mă are pe mine.

— Voiam numai să te salut.

Maria se linişti.

— Bine. Sunt mulţumită. Să-i spun ceva lui Tano?

— Spune-i că, mai devreme sau mai târziu, o să-l găsesc.

Maria se mai uită o dată la Silvia.

— Am să-i spun că eşti frumoasă.

Când Silvia urcă în maşină, Trevi o informă rapid despre rezultatul lor. Împreună cu Davide forţase uşa blindată de la încăperea unde-şi păstra Tano computerul. Reuşiseră să-l facă să funcţioneze şi pentru câteva secunde au văzut datele referitoare la tranzacţiile murdare făcute de Tano când era încă director al Băncii Antinari. Apoi ecranul a înghiţit tot.

Trevi îşi ceru iertare:

— Sunt un idiot! Trebuia să-mi închipui că Tano a introdus în sistem un cod de autoprotecţie. Acum datele sunt toate distruse. Am avut în mână o comoară uriaşă.

Pietricica

Titlul ziarului se întindea pe toate cele cinci coloane: *Andrea Linori în fruntea lui Siciltecnoplus.* Mai era o fotografie cu Andrea care se urca în Mercedes şi Davide care-i ţinea portiera deschisă. Corvo azvârli cât colo ziarul cu mânie.

— Toţi de acord! Până şi Prea Sfânta Treime! Dar eu n-am să mă las distrus. Sunt o hienă mai mare decât ei. Pe mine, nu mă dau aşa uşor la o parte.

Avocatul stătea în fotoliu. Corvo se apropie de el.

— Fă cum ţi-am spus! Caută oameni de încredere, profesionişti.

— Să mă adresez prietenilor dumneavoastră?

Corvo îl privi întunecat, amar.

— Care prieteni? Singurii care mi-au mai rămas sunt cei care mă pot cumpăra.

Luă carnetul de cecuri şi-şi puse semnătura pe un cec. Îl rupse şi-l întinse avocatului.

— Uite-l, n-am pus nicio cifră: îi vreau pe cei mai buni.

*

Ninni luase de pe ţărmul mării o pietricică. O pietricică lustruită şi strălucitoare. O studia cu satisfacţie. Apoi se duse către taică-său care-l aştepta sprijinit de zidul care mărginea domeniul privat din josul vilei. I-o arătă. Andrea luă o altă piatră, întunecată, colţuroasă şi o puse în palmă alături de cea netedă a lui Ninni.

— Uite ce grosolană e asta şi ce netedă, lucitoare e cea pe care mi-ai adus-o tu. Şi totuşi, acum multă vreme, amândouă pietrele erau împreună, erau acelaşi lucru, aceeaşi stâncă. Apoi, ceva le-a separat: una s-a rostogolit aici, pe plajă; cealaltă în schimb a fost dusă de mare, acolo unde ai găsit-o tu. Iar marea, încetul cu încetul, zi după zi, an după an, a făcut-o să devină strălucitoare. Şi oamenilor li se întâmplă acelaşi lucru. La început nu sunt nici urâţi, nici frumoşi, nici trişti, nici veseli. Depinde de locul unde-i aşază viaţa. Unde-i duce destinul…

Ninni rămase fascinat de această explicaţie.

— Ce e destinul?

— Un lucru care curge ca un fluviu. Numai că e un fluviu care nu se vede.

— Şi cum ştii că e?

— După curent. Mereu îl simţi. Uneori te duce cu el.

Ninni se ridică şi fugi spre mare. Să caute alte pietricele. Andrea o văzu pe Gloria care se apropiase şi ea. Ieşi din visare.

— E aşa de mic şi a văzut lucruri pe care nimeni n-ar trebui să le vadă într-o viaţă întreagă.

Gloria îi puse o mână pe umăr.

— Andrea…

Andrea îi surâse.

— Trebuie să mă ierţi pentru zilele astea, am fost imposibil. Dar eram foarte îngrijorat.

— Şi acum?

— Lucrurile se aranjează. Peste două luni o să renunţ la însărcinările mele de la Siciltecnoplus şi mă voi întoarce în America.

— Nu mă minţi?

Andrea o luă de mână.

— Am rezervat două locuri, pentru tine şi Ninni, la cursa de mâine pentru New York.

— Dar nu vreau să plec fără tine.

— Te rog din suflet. Câtă vreme sunteţi aici, nu sunt liniştit. Mie nu mi se va întâmpla nimic, am devenit acum prea important.

Gloria îşi puse capul pe umărul lui.

— Îmi promiţi că peste două luni ai să fii acasă şi că totul va fi ca înainte?

O strânse la piept.

— Îţi jur.

Gloria îşi ridică faţa, îi căută gura şi-l sărută cu disperare. Se lipi stâns de omul acesta pe care întoarcerea în locurile natale îl schimbase atât de mult. Îl complicase. Dar se gândi că va fi bine când se vor întoarce la *hot-dog*-ii lor insipizi şi-şi vor balona stomacul cu valuri de Coca-Cola.

*

Înainte de a intra pe autostrada care ducea la aeroport, trebuia să străbaţi cartierele de la periferia oraşului. Grillo, unul din oamenii lui Carta, era la volan. Davide stătea lângă el. În spate, se aflau Andrea, Gloria şi Ninni. Avionul pentru New York pleca peste două ore. În sfârşit, Gloria avea chipul destins. Andrea se uita, în tăcere, pe fereastră. Ninni îl atinse pe umăr pe Davide şi-i întinse pietricica pe care o luase de pe plajă.

— Uite, ţi-o las ţie. Poţi s-o arunci în mare?

Davide luă pietricica, se uită la ea.

— Da, sigur… Dar de ce?

— Aşa o să stea împreună cu alte bucăţele de stâncă, cu fraţii ei de odinioară.

Davide zâmbi, amuzat. Apoi înălţă privirea, tocmai la timp, ca să vadă un mare afiş electoral care se prăbuşea în mijlocul drumului şi să se sprijine cu mâinile de tabloul de bord. Grillo apăsă cu putere pe frână, maşina derapă. Apoi se opri. Dar în clipa aceea o altă maşină o tamponă cu violenţă. Instantaneu, Davide puse mâna pe pistol. Dar, în dreapta lui, un om,

cu un ciorap tras pe cap, avea deja o mitralieră îndreptată către el şi-i făcu semn să iasă.

— Nicio mişcare şi aruncă pistolul!

Un alt om cu ciorap pe cap şi mitralieră ţâşni pe partea lui Grillo.

— Jos, coboară din maşină cu braţele ridicate! Şi ceilalţi, hai, repede, repede! Afară cu toţii!

Gloria îl luă în braţe pe Ninni. Amândoi erau îngroziţi.

— Ce vreţi, ce vreţi de la noi?

Davide lăsă pistolul să-i alunece între picioare şi ridică mâinile.

— Faceţi cum vi se spune, în linişte. Coborâţi cu toţii.

Davide şi Grillo coborâră din maşină, sub ameninţarea celor două mitraliere. Un al treilea individ, înarmat cu un pistol şi mascat şi el, se apropie de Ninni şi încercă să-l smulgă din braţele maică-sii.

— Vrem copilul!

Andrea se agăţă de Ninni.

— Nu, luaţi labele de pe el!

Gloria se năpusi la individ ca o fiară.

— Nu, Ninni, nu!

Apăru un al patrulea care o apucă de păr şi o lovi în spate cu patul mitralierei, aruncând-o apoi pe capacul portbagajului maşinii care-i tamponase. Davide se întoarse şi văzu cum individul continua s-o lovească.

Andrea profită de acest moment de nesiguranţă ca să-l dezarmeze pe cel cu pistol. Apoi îl împuşcă imediat în stomac. În momentul acela, individul care-i imobilizase pe Davide şi Grillo aţintind mitraliera asupra lor, se întoarse ca să răspundă la împuşcătură. Davide îl lovi în ceafă, apucă mitraliera şi începu să tragă.

Ninni se ascunsese între prima maşină şi un zid nu prea înalt şi voia să ajungă la maică-sa, mergând în patru labe. În vreme ce încerca să-i reţină încă în maşină pe cei doi indivizi care trăgeau în direcţia lui

Andrea şi a Gloriei, Davide îl văzu cu coada ochiului. Strigă:

— Ninni! Nu te mişca, stai acolo!

Dar Ninni se ridicase şi acum fugea către maică-sa. O rafală de gloanţe îl prinse din spate când aproape ajunsese în braţele Gloriei. Îi sfâşie geaca albastră şi cămaşa. Ninni făcu un salt, se răsuci şi căzu cu faţa în jos. Gloria îl ridică şi-l luă în braţe. Mâinile i se umplură de sânge.

— Ninniii!

Andrea, cu ochii holbaţi, lăsă să-i cadă pistolul din mână. Văzu trupul fără viaţă al copilului, în braţele Gloriei.

— Ninni… Băiatul meu… Răspunde-mi!… Vorbeşte… Ce ţi-au făcut? Ce ţi-au făcut?… Doamne!

*

Dincolo de ferestrele larg deschise ale Palatului Magistraţilor, palmierii se legănau în adierea vântului. Comisia parlamentară se reunise, niciun membru nu lipsea. Silvia şedea în faţa lor, având alături un microfon. Preşedintele o privea, tulburat.

— Cu alte cuvinte, sunteţi convinsă că aceste îngrozitoare nenorociri care s-au abătut asupra familiei Linori, ultima petrecându-se acum trei ore, sunt rezultatul unei lupte a mafiei pentru a pune mâna pe cele douăzeci de miliarde acordate pe baza legii Respighi.

Silvia încuviinţă:

— Da, eu aşa cred că stau lucrurile. Faptele groaznice întâmplate în ultima vreme nu se pot explica altfel. Chiar şi mafia, înainte de a ucide un copil…

Preşedintele o întrerupse:

— Se pare că voiau numai să-l răpească.

— Domnule Preşedinte, sunt foarte obosită. Şi chiar scârbită de tot ce se întâmplă. Procurorul-şef, cum probabil ştiţi, m-a invitat ca, cel puţin deocamdată, să

nu mă mai ocup de anchetă. Sunteţi preşedintele unei Comisii parlamentare care cercetează legăturile dintre puterea politică şi criminalitate. Dumneavoastră aveţi nevoie de probe, dar eu nu le am.

Preşedintele se sprijini de spătarul fotoliului, îşi regăsi tonul calm.

— Aş dori numai să ne spuneţi părerea dumneavoastră. Nu-i nimic dacă nu aveţi probe. Ceea ce ne veţi spune va reprezenta sfatul pe care îl daţi Comisiei, în urma experienţei dumneavoastră.

— Cred că Giovanni Linori a fost, acum mulţi ani, foarte legat de mafie. Mai cred că, dintr-un motiv oarecare, a împiedicat mafia să pună mâna pe miliardele acordate prin legea Respighi.

— Îmi spuneţi nişte lucruri foarte grave. Adică Giovanni Linori să fi avut legături cu Cosa Nostra?

— Sunt numai nişte presupuneri… Vreau să spun că n-am probe.

Preşedintele căpătă o expresie nedumerită.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg… Cum ar fi putut mafia să creadă că va putea pune mâna chiar şi numai pe primele douăzeci de miliarde?! Oricine va controla aceşti bani, va trebui să realizeze lucrările programate de stat. Şi, în consecinţă, nu-i va putea folosi în alte scopuri.

— Este exact ceea ce încercam să descopăr.

Preşedintele se uită la ceilalţi membri ai Comisiei, apoi din nou, fix, la Silvia.

— Cum puteţi să ştiţi toate lucrurile acestea şi în acelaşi timp să susţineţi că nu aveţi nicio dovadă?

— Asta chiar nu pot să vă spun.

— Poate aveţi un informator în interiorul…

Silvia se ridică brusc de pe scaun.

— Vă rog, domnule Preşedinte! Nu am intenţia să răspund la această întrebare! Îmi pare rău!

*

Micul coşciug alb era aşezat în biroul vilei. Gloria era aplecată deasupra lui, cu faţa pământie şi ochii plini de lacrimi. Vorbea cu o voce abia auzită. Se adresa trupuşorului lui Ninni, îmbrăcat cu un pulover alb şi pantaloni albaştri. Îi ţinea mâinile îngheţate într-ale ei.

— Atât de mic eşti… atât de mic. Cum ai să te descurci acolo fără mine, în frigul ăla… în întuneric… Ce-ai să faci fără mama…

În spatele ei, în picioare, doi lucrători de la agenţia de pompe funebre erau gata să închidă coşciugul. Dar aşteptau în tăcere. Andrea se uită la ei, se uită la maică-sa şi se apropie de Gloria.

— Haide, Gloria, vino! Te rog.

Gloria încuviinţă, dar nu se ridică. Andrea îi desprinse mâinile de pe ale lui Ninni, apoi o luă de umeri. Iar Gloria începu să strige:

— Nu mi-l luaţi… E al meu… Lăsaţi-l în pace!

Andrea o luă de lângă coşciug. O lăsă în braţele Matildei. Apoi îşi privi fiul pentru ultima dată.

— Nu-ţi fie frică, Ninni. Acolo unde te duci, totul va fi mai frumos decât aici. Mult mai frumos…

Şi făcu semn cioclilor.

Din birou, Davide auzi zgomotul făcut de flacăra oxidrică şi de şuruburile care fixau capacul de lemn al coşciugului. În faţa lui, telexul bătea o serie de date. Davide aşteptă ca acesta să se oprească, apoi rupse banda perforată. Făcu din ea un sul mic, îl puse în buzunar şi ieşi.

Departe

Davide descuie uşa camerei sale de la Hotel Gibraltar, aprinse lumina şi se găsi faţă-n faţă cu Grilio, care îndrepta un pistol spre el.

— Ridică braţele, întoarce-te şi pune mâinile pe

perete.

Davide ascultă. Grilio îl percheziţionă şi-i luă pistolul. Apoi îl scotoci prin buzunare şi găsi banda de telex. Grilio îl privi şi-şi apropie ţeava pistolului de faţa lui.

— Trădător nenorocit! Avea dreptate Carta când spunea că te-a văzut că o furai din birou. Dar de acum n-ai să mai faci pe spionul.

Grilio îl apucă de reverul hainei, îl duse până la pat şi-l aruncă acolo. Luă o pernă, i-o puse pe cap şi-o ţinti cu pistolul.

În clipa aceea uşa se dădu brusc la o parte, iar Quadri şi Trevi dădură năvală în încăpere cu pistoalele în mâini.

— Poliţia!

Grillo se întoarse ca un arc şi trase. Dar Quadri fu mai rapid, îl fulgeră cu un singur glonte. Grillo căzu la picioarele patului. Trevi aruncă perna şi Davide se ridică din pat, încă răvăşit de cele întâmplate. Trevi îi surâse.

— E în ordine?

Davide abia putu să îngăime:

— Da, e în ordine. Cred că mi-aţi salvat viaţa, nu? Neplăcută senzaţie! Cred că trebuie să fac cinste cu o bere, nu-i aşa?

Quadri era aplecat asupra lui Grillo.

— În schimb, pentru ăsta nu mai e nimic de făcut.

Trevi îşi vârî la loc revolverul în cureaua pantalonilor.

— Din fericire, am sosit la ţanc. Pentru ce ne-ai chemat?

Davide luă banda de telex de pe jos.

— Pentru asta.

*

— De la Siciltecnoplus, Italia către Woxman Bank, Gesellstrasse 451, Luxemburg. Operaţie transfer cinci mii de miliarde începută. Suma va fi vărsată în contul 7453221... Cinci mii de miliarde?! Trebuie să fie o

greşeală.

Trevi se întoarse privindu-i întrebător pe Silvia şi Davide care stăteau în spatele lui concentraţi pe telex. Davide arătă datele care apăreau pe măsură ce banda era decodificată de maşină. Silvia era foarte emoţionată.

— Poate că nu… Mergi mai departe.

Telexul începu din nou să bată.

— Da, sunt cinci mii de miliarde.

Davide nu reuşea să înţeleagă.

— Adică cum? Andrea Linori a transferat în străinătate cinci mii de miliarde?

Silvia făcu un semn.

— Da, e posibil, dar nu sunt banii lui, nu sunt banii familiei Linori. Ăştia sunt banii statului. Corespund primei sume alocate prin legea Respighi.

Trevi se întoarse din nou spre ea.

— Dar de ce îi transferă în Luxemburg? Şi ce-i acest Waxman Bank?

Davide se uită la Silvia.

— Eu m-aş duce să arunc o privire prin Luxemburg. Ţară frumoasă!

— Dar cum s-o facem fără mandat?

— Am spus numai că arunc o privire şi nimic mai mult. După mine, banca aceea e proprietatea familiei Linori.

Silvia reflectă a clipă.

— Da, e posibil. Şi poate că cineva ne-o poate confirma.

— Cine?

— Puparo, fostul şef al Cupolei, cine altul?!

Davide se uită la ea întrebător.

— Dar e în Statele Unite!

— Nu, americanii i-au dat drumul. Acum e în Austria.

Davide o privi pe Silvia cu intensitate.

— *Eu* trebuie să vorbesc cu omul acesta. Nimeni nu

putea, acum douăzeci de ani, să elimine o echipă întreagă de poliţişti fără să fi vorbit cu el.

Silvia îi dădu dreptate. Părea hotărâtă.

— Facem aşa: Quadri şi Trevi se duc în Luxemburg. Tu şi cu mine mergem în Austria.

*

Andrea plecă fruntea îndurerat. Nu voia să creadă.

— Dar omul acela şi-a riscat viaţa ca să ne salveze! L-am văzut cu ochii mei.

Carta stătea în faţa lui cu mâinile în buzunarele paltonului.

— Lucrează pentru judecătoarea Silvia Conti. Nu ştiu dacă-i poliţist sau ce e. Ceea ce ştiu eu este că Tano e convins de asta; au fost deja la sora lui, au percheziţionat casa, au încercat să ia documente cu ei. Şi numai Davide ştia cum se ajunge acolo, pentru că el a fost cel care l-a însoţit.

Carta făcu o pauză. Se uită cu înţeles la Andrea.

— L-a omorât pe Grillo şi imediat după aceea a plecat cu judecătoarea în Austria. L-am pus pe urmele lor pe Donato cu doi oameni.

Andrea oftă şi-şi acoperi ochii cu mâna.

— Ninni îi dăruise pietricica găsită de el.

Carta îi privi cu răceală.

— Când o să aflăm de ce s-a dus în Austria ce trebuie să facem?

Andrea îşi întinse braţul de-a lungul biroului, strânse pumnul şi dădu din cap aprobator, privind fix înainte. Carta pricepu că asta însemna: „Ucideţi-l!“

— Am înţeles, zise ei cu toţi muşchii feţei încordaţi.

*

Şoseaua străbătea acum o vale, paralel cu un pârâu cu ape înspumate deasupra căruia se ridicau, ameninţători, munţii. Davide şi Silvia sosiseră pe aeroportul din Viena în cursul după-amiezii.

Închiriaseră o maşină şi-şi începuseră călătoria spre Innsbruck, iar acum stăteau pe acea şosea, sprijiniţi de bariera de cale ferată, aşteptând să treacă trenul.

Davide începu să vorbească:

— Soţia lui Andrea Linori, Gloria, nu are niciun fel de amestec. Este singura persoană nevinovată. Aş vrea ca, atunci când se va ajunge la sfârşitul acestei afaceri, să nu o amesteci.

— Cum poţi fi sigur că această Gloria…

Davide o întrerupse:

— Ştiu. Aşa cum ştiu că tu nu cauţi numai criminali, asasini. O simt.

Silvia îşi înălţă privirea spre piscurile munţilor. Soarele începea să coboare şi vântul să bată.

— Şi ce anume caut?

— Ceea ce căutăm cu toţii. Să putem dormi o noapte în linişte, fără coşmaruri şi fără fantome. Fără amintiri.

Silvia îşi întoarse din nou privirea către el.

— Nu toate amintirile sunt dureroase.

— Ale mele, da.

— Acum câteva zile a venit la Procuratură fiul tău. El nu reprezintă numai trecutul. El există. Şi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să accepţi această realitate.

Davide îşi plecă ochii.

— Am pierdut multe lucruri din el. Primii paşi, primele vorbe, tot. Într-o toamnă, acum nu ştiu câţi ani, într-una din acele nopţi în care nu reuşeam să închid ochii, mă gândeam că, poate, chiar în clipa aceea, se desprindea din mâna Martei ca să intre pentru prima oară într-o şcoală. Uneori încercam să mi-l imaginez bătându-se cu un coleg sau dându-se cu patinele. Singurul lucru care mi-a dat putere în toţi aceşti ani a fost să ştiu că întreaga viaţă pe care o avea, şcoala, gecile colorate, cărţile, muzica, primul sărut i-au fost date de faptul că eu mă aflam departe.

Dacă aş fi rămas, mai devreme sau mai târziu, l-ar fi ucis.

Trenul sosi. Davide şi Silvia se întoarseră la maşină. Bariera se ridică.

Davide zâmbi amuzat de imaginea indusă de această barieră cocoţată în aer. Se văzu pe el însuşi cu toate barierele ridicate şi, prin toate punctele, intrând întrebările Silviei ca nişte maşini grăbite.

O pignattuni

Uşa se deschise. Fata avea părul negru şi ochii albaştri. Silvia îi surâse.

— Ciao, Lorella! îşi aduci aminte de mine?

Lorella făcu semn că nu.

— Am venit să vorbesc cu tatăl tău.

Privirea fetei se întunecă.

— Nu-i aici.

— E o vizită personală. N-are de ce să-ţi fie frică.

— Nu te cred. Vrei să-l arestezi!

Din spatele fetei se auzi vocea dogită a lui Puparo:

— Las-o să intre, Lori.

Silvia intră. Puparo era în mijlocul camerei. Se uită la ea, apoi la Davide care rămăsese pe hol.

— Ăsta cine e?

— Un coleg.

Puparo se duse la fereastră sprijinindu-se în baston. Lorella închise uşa în urma Silviei.

— Mi-aţi promis c-o să mă lăsaţi în pace. Ce vreţi de la mine? Am vorbit cu judecători din toată lumea, v-am făcut să aveţi primele pagini în ziare, avansări şi măriri de salariu. Nu vă ajunge? Ce aveam de spus, am spus.

Silvia îi căută ochii.

— Nu tot.

— Bineînţeles. Nu tot. Da’ voi, mi-aţi dat, poate,

înapoi tot ce mi-aţi luat? Tot ce mi-aţi luat pentru totdeauna?

— N-am venit până aici ca să ne certăm, ci ca să-ţi cer ceva.

Puparo îi arătă un fotoliu cu vârful bastonului. Silvia se aşeză. Casa era o locuinţă oarecare, cu perdeluţe înflorate, iar ibricul de cafea era încă pe foc. Puparo se aşeză pe divan.

— Ce să-mi ceri?

— Ce era exact Siciltecnoplus al lui Giovanni Linori, la începutul anilor şaptezeci.

Puparo oftă.

— Noi îi spuneam *o pignattuni,* adică o oală, dar foarte mare şi plină de miliarde. Un lucru minunat, în care cu cât aruncai mai multe resturi, cu atât gustul era mai bun. Şi cu cât mânca cineva mai mult, cu atât era mai mult de mâncat.

— De ce? Care era secretul?

— Care voiai să fie? Era drogul. Primul care l-a introdus la scară mare în Italia a fost Giovanni Linori.

— Şi miliardele pe care le scotea din droguri se duceau apoi la Waxman Bank din Luxemburg. Aşa-i?

Puparo confirmă.

— Dar voi, Cupola, n-aveaţi niciun amestec în traficul de droguri început de Linori?

— Niciunul. Existase un acord. Timp de doi ani, Linori lua totul. El găsise felul în care să finanţeze primele transporturi. După acea perioadă, totul trebuia să treacă în mâinile noastre. Şi aşa a şi fost. Marea afacere cu heroină, cea care ar fi trebuit să revoluţioneze economia mondială, cum zic experţii, aşa s-a născut.

— Şi ce era în spatele afacerii din portul Alcantara?

— Habar n-am de portul Alcantara.

Silvia îşi manifestă nerăbdarea:

— Nu-i adevărat! Portul a fost construit atunci, în

anii aceia. Şi şeful Brigăzii mobile, Giorgi, a fost ucis tocmai pentru că descoperise ceva care privea Alcantara.

Puparo avu un gest de plictiseală.

— De asta nu vreau să vorbesc. Nu era în pactul nostru. În spatele afacerii aceleia era politica. Eu vorbesc numai despre mafia.

Uşa se deschise cu putere. Donato intră în casă, urmat de un individ cu mitralieră, şi se apropie de salon cu pistolul în mână.

— Nu faceţi nicio mişcare!

Apoi îl recunoscu pe Puparo şi avu un moment de şovăire.

— Sunteţi aici?

Puparo i-o arătă pe Lorella.

— Donato, las-o în pace! N-are niciun amestec. Vine numai să facă curăţenie.

Donato îşi îndreptă pistolul spre Silvia.

— Unde-i americanul?

Dar nu avu timp să audă răspunsul. Două împuşcături, una după alta, venind de dincolo de fereastră, îl aruncară la pământ, la picioarele Lorellei care, terorizată, începu să ţipe. Colegul său descărcă o rafală care prefăcu în bucăţele şi restul geamurilor, dar fu şi el lovit în piept şi în cap şi se prăvăli la intrare. Puparo se ridică şi dădu la o parte mitraliera cu vârful bastonului. Davide sări pe fereastră înăuntru, cu pistolul încă în mână. Şi se repezi la Donato, care zăcea rănit. Îl prinse şi-l izbi de o vitrină ce se făcu ţăndări. Silvia se năpusti la el ca să-l oprească.

— Davide, nu! Lasă-l!

Davide se opri, gâfâind. Îi privi pe Puparo şi pe Lorella.

— Trebuie să plecăm de aici imediat. Ne-au urmărit. Afară mai era unul. Luaţi-vă ce aveţi nevoie! Repede!

Au ieşit în grabă şi s-au urcat în maşină. Davide

răsuci cheia, băgă în viteză şi porni în trombă, pe drumul care-i scotea din ţară. Silvia îl privi înfricoşată.

— Încotro mergem?

— La Garmisch.

— De ce la Garmisch?

Davide i se adresă lui Puparo care stătea cu capul plecat:

— Tu ştii ce-i la Garmisch, aşa-i?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Davide îşi întinse mâna în spate şi-l prinse de haină.

— Ba ştii foarte bine. Şi când o să ajungem acolo, ai să-mi spui. Altfel, îţi jur că-ţi trag un glonte în cap.

Silvia îl trase de braţ.

— Davide, nu-ţi permit să…

Davide îi aruncă o privire furioasă.

— Ascultă, eu nu sunt judecător, nu sunt poliţist, nu sunt nimic, ai înţeles? Eu nu respect regulile, nu am încheiat acorduri, nu respect pactele. Sunt douăzeci de ani de când aştept. Şi nu tu ai să mă opreşti. Nici tu, nici nimeni altul! E clar?

A PATRA PARTE

Boala

O noapte întreagă, Davide căutase peste tot. În tapiţeria divanelor, în ramele tablourilor, printre paginile cărţilor. Peste tot. Întorsese vila lui Giovanni Linori de la Garmisch cu susul în jos şi nu găsise nimic. Puparo stătea aşezat, cu bastonul între genunchi şi-l observa în tăcere. Silvia îl ajutase şi ea, dar apoi renunţase.

Davide se uită la Lorella. Se apropie de ea.

— Bătrânul Linori a spus, înainte să moară, că băiatul lui trebuia să vină aici la Garmisch. Probabil pentru că aici e ceva de care Andrea se putea servi ca să se apere împotriva duşmanilor. Dar eu n-am găsit nimic. Nu există niciun document, nicio hârtie, nimic. Ajută-mă!

Lorella stătea ghemuită într-un fotoliu, cu mâinile băgate în buzunarele jachetei. În vilă era frig. Davide îi surâse.

— Câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Am un băiat care e aproape de vârsta ta, care mă urăşte şi crede că sunt un vagabond. Şi asta pentru că acum nişte ani i-am supărat pe prietenii lui taică-tău.

Puparo ridică ochii, întreruptndu-l.

— Nu erau prietenii mei. Eu nu voiam drogurile. Iar Linori era independent, aşa cum spunea mereu.

Davide ridică vocea:

— Totuşi, tu ştiai ce-i important în casa asta, nu-i aşa? Tu erai şeful. Tu ştiai tot.

Lorella îşi privi tatăl.

— Aşa-i?

Puparo nu răspunse. Lorella se aşeză lângă el. Îl

mângâie.

— Tată, la ce foloseşe tot ce-ai povestit dacă ascunzi lucrurile cele mai cumplite? Ce adevăr e adevărul spus pe jumătate?

— E ceea ce ne permite să fim aici. În viaţă.

Puparo îi luă mâna.

— Lori, nu înţelegi că există lucruri şi persoane pe care nu poţi să le atingi?

Lorella se ridică.

— Nu. Nu înţeleg. Tot ce înţeleg e că şi acum minţi.

Îşi luă geanta şi se îndreptă către uşă.

— Plec, tată.

Puparo se sprijini în baston şi se ridică.

— Unde te duci?! La colegiu au descoperit, mai mult ca sigur, cine eşti. Mai devreme sau mai târziu o să vină să te caute, îţi dai seama?

— Ai un singur fel de a mă convinge, tată. Spune ce ştii!

Puparo îşi înclină capul. Începu să se plimbe în tăcere prin salon. Davide nu-l lăsă în pace.

— Ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani? Care-i secretul ascuns în casa asta?

Puparo făcu o strâmbătură, oftă. Apoi începu să vorbească:

— Îmi amintesc că, atunci când Giovanni Linori s-a întors din călătoria în Asia, era atât de sigur, se simţea atât de puternic…

Silvia îl privi, uluită.

— Ce călătorie în Asia? Linori în Asia?

— O călătorie pe care o făcuse în iarna acelui an. Acolo luase contact cu ţările furnizoare de morfină. Când ne-a propus ca el să înceapă traficul şi apoi să ni-l treacă nouă, era sigur că nimeni nu-i va pune beţe-n roate. Spunea că are Roma la mână.

Puparo se întoarse către fiica sa.

— Vezi, Lori, am început să vorbesc. Spun ceea ce

ştiu, aşa-i bine? Eşti mulţumită?

Lorella îi surâse. Îşi puse geanta pe măsuţă şi se aşeză.

— Da, tată, e bine. Mulţumesc. Continuă!

— După mine, Linori se întorsese din Asia cu ceva care-i permitea să şantajeze pe cineva. Ceva ce a luat de acolo, apoi l-a ascuns aici, într-un loc unde nimănui nu i-ar fi dat prin minte să vină să caute. Totuşi, trebuie să fie ceva pe care nu l-a putut folosi nici măcar când i-au ucis fiul. Altfel ar fi făcut-o. În schimb, a vorbit numai când a înţeles că nu mai are de trăit.

Davide se uită de jur-împrejur.

— Tu ce-ai căuta aici?

— Eu aş căuta un lucru adus din ţările acelea.

Puparo ridică bastonul şi-l aţinti spre un Buddha de porţelan, încă la locul său pe consola care despărţea salonul de bucătărie.

— Ceva ca asta.

Davide se uită la Buddha. Se apropie de Puparo şi-i luă bastonul. Apoi se duse la statuie, ridică bastonul şi-o lovi. Bucăţele de porţelan se răspândiră în salon. Iar pe podea, sub consolă, căzu un pacheţel. Davide se aplecă să-l ia, trase elasticele de pe el şi-l deschise: înăuntrul hârtiei era o bobină de film.

*

Se iviseră zorile. Lorella dormea ghemuită lângă taică-său. Puparo nu închisese ochii şi vorbea cu Silvia, chircită şi ea pe un fotoliu.

— Ştiţi, când eram mic voiam să mă fac zidar. Să ridic ziduri frumoase, drepte, cum sunt astea, cu firul care cade drept, fără să fac niciun calcul, poate chiar fără să ştiu să citesc şi să scriu, mi-ar fi plăcut să construiesc case pentru oameni. Dar eu eram fiul lui *don* Rafele, unul care nu făcea nimic şi era respectat de toţi. Unul care, când îl întreba cineva: *„Don* Rafé, da’ cum se poartă viaţa cu dumneata?”, răspundea:

„Regeşte!”

Puparo o mângâie pe Lorella.

— Şi cu mine trebuia să se poarte regeşte. Aşa hotărâse el. Iar eu voiam ca viaţa să se poarte regeşte cu Lorella. În schimb… prin părţile mele se spune că, dacă ai o boală şi nu poţi s-o vindeci, atunci trebuie să încerci să trăieşti cu ea.

Se întoarse către Silvia.

— Boala ei sunt eu. Cum să-ţi faci viaţa cu un tată ca mine? Ce viaţă are fata asta? Ce-o poate aştepta?

Davide intră în salon cu bobina în mână.

— E toată stricată, nu se poate vedea nimic. Numai umbre. Probabil că umiditatea a distrus-o.

— Crezi că dacă am da-o Laboratorului…

Davide îi sfârşi fraza:

— Da, trebuie să ne întoarcem în Italia.

— Dar Trevi şi Quadri ne aşteaptă în Luxemburg.

— Aici, în apropiere, e un mic teren de aviaţie. Ca să luăm cu noi şi pe fată şi pe taică-său, putem închiria un elicopter.

Puparo o luă pe Lorella şi o întinse cu grijă pe divan, ca să n-o trezească. Apoi se duse lângă Davide şi-i vorbi în şoaptă:

— Eu nu vin.

Silvia îl privi îngrijorată.

— Nu puteţi rămâne aici!

— Vin cu voi până la elicopter. O urcaţi întâi pe Lorella. Apoi, în ultima clipă, îi veţi spune că taică-său a decis să rămână aici.

Puparo îşi scoase ochelarii şi se uită în ochii Silviei.

— E ultima favoare pe care v-o cer. Luaţi-o, duceţi-o departe de mine!

Silvia făcu semn că a înţeles.

— Bine, vom face cum doriţi.

Un nesfârşit val de duioşie pentru acest bătrân, atât de puternic şi feroce odată, o cuprinse fără să-l poată

opri mai întâi, renunţând să încerce să-l oprească, pe urmă.

*

Cerul era senin, soarele strălucea deja deasupra munţilor. Maşina condusă de Davide străbătu şoseaua care ducea în centrul văii, unde micul teren de aviaţie putea fi recunoscut după indicatorul de vânt, alb şi roşu, care se umfla pe stâlpul pus în mijlocul câmpului şi după rezervorul circular din metal pentru carburant din capătul pistei, care reflecta razele soarelui. Telefonaseră ca să rezerve un elicopter, parcat aproape de baraca în care se aflau birourile aeroclubului.

Davide parcă maşina şi intră în baracă. Puţin timp după aceea, ieşi împreună cu pilotul. Acesta se îndreptă spre elicopter, urcă, îşi legă curelele şi dădu drumul la rotor. Silvia apucă geanta din maşină şi sui prima, lângă pilot. Davide îl ajută pe Puparo să coboare din maşină şi o urmă, împreună cu Lorella care-şi susţinea tatăl de un braţ. Când ajunseră în faţa uşii deschise a elicopterului, Davide se urcă la bord şi o trase înăuntru şi pe Lorella. Apoi închise uşa, lăsându-l pe Puparo pe teren.

Lorella nu înţelese imediat ce se întâmpla, de ce taică-său rămăsese acolo. Încercă să deschidă uşa, dar Davide făcu un semn pilotului şi elicopterul începu să se înalţe, culcând iarba din jurul său. Lorella începu să se zbată, însă Davide o ţinea strâns lângă el, împiedicând-o să se mişte.

— Ne-a rugat s-o facem pentru tine. Ca să nu te mai vadă expusă continuu pericolului. A procedat aşa pentru că te iubeşte. Foarte mult…

Prin hublou, Lorella zărea câmpul care se îndepărta. Şi pe tatăl ei, sprijinit în baston, care se uita în sus. Apoi îl văzu ducându-se către maşină, îl văzu cum se aşază la volan şi cum maşina începe să se mişte. Apoi

îl văzu luând-o pe pistă, cu mare viteză. Şi, în sfârşit, cum maşina îşi schimbă brusc direcţia şi se duce să se oprească cu botul în rezervorul cu carburant. Strigă:

— Tată, nu!

Izbitura a fost violentă, s-a produs o explozie şi rezervorul căzu pe portbagajul maşinii. Flăcările o cuprinseră. Apoi un al doilea zgomot, Când explodă rezervorul maşinii. O limbă întunecată de fum şi de foc se ridică spre cer.

Cu fruntea lipită de hublou, Lorella scâncea cu obrajii umezi:

— Tăticule! Tăticuţule! Dragul meu…

Forţa care vine

Marta se dusese să-l ia pe Stefano de la garaj. Au plecat împreună în port şi s-au plimbat de-a lungul digului. Era o bună bucată de vreme de când nu mai stătuseră împreună o seară întreagă. Se aşezaseră pe stânci, în faţa mării. Stefano îi spusese că, în ultimele zile, se gândise la multe lucruri, îşi amintise de vremea când era mic şi o întrebase de ce nu s-a căsătorit, când a petrecut o după-amiază întreagă căutând printre fotografii ca să vadă dacă nu era vreuna de-a tatălui său, şi de data când începuse să scotocească prin sertare cu speranţa că va găsi o scrisoare şi ea îl descoperise. Dar nu găsise niciodată nimic. Îi rămăsese numai legenda povestită de ea. Că într-o zi, taică-său se îndrăgostise de o altă femeie şi plecase lăsând în pivniţa casei un scuter vechi şi un fiu care nu-i purta nici măcar numele…

— Mamă, am înţeles tot. Ăsta-i unul obişnuit să trăiască cu pistolul în mână. Poate că şi doarme cu pistolul. E unul care a omorât oameni. I se citeşte pe faţă…

Marta ascultă fără să răspundă.

— Spune-mi adevărul! îl mai iubeşti încă, aşa-i? Din cauza asta nu spui nimic.

— Nu. Nu spun nimic pentru că mă doare că te văd suferind.

Stefano se ridică.

— Dar nu sufăr deloc. Ba chiar, dacă-l mai văd în faţa mea, am să-l scuip între ochi.

O maşină de culoare închisă se opri lângă ei. Din ea coborî Tuccio, împreună cu Ricco şi alţi doi. Erau oamenii lui Carta. Tuccio îl luă pe Stefano de braţ.

— Vino, avem ceva de vorbit!

Stefano încercă să se elibereze, dar Tuccio îi trase un pumn şi-l trânti cu faţa pe scaunul din spate. Ricco şi ceilalţi se ocupară de Marta.

Când Stefano îşi recăpătă cunoştinţa, era aşezat pe un scaun, legat de el şi cu un plasture peste gură, înăuntrul pavilionului de vânătoare din Vila Linori. Marta avea şi ea un căluş în gură. O aruncaseră pe un divan cu mâinile legate la spate.

Carta era în mijlocul camerei, cu mâinile în buzunare. Îi porunci lui Tuccio să le ia cătuşele.

— Vrem să ştim cine e Davide Licata.

Marta se uită la Carta, cu ochii îngroziţi.

— Dar nu ştim despre cine vorbiţi!

Carta deveni nerves.

— Nu mă faceţi să-mi pierd timpul pentru că nu am timp de pierdut. Omul acela e un spion.

— Eu l-am cunoscut acum o groază de vreme, sunt aproape douăzeci de ani…

Tuccio o prinse pe Marta şi o izbi de zid. Apoi Carta se apropie de ea cu pistolul în mână şi i-l lipi sub bărbie.

— Trebuie să vorbeşti, dobitoaco! Trebuie să spui tot ce ştii! Altfel, din faţa asta frumoasă nu vor mai rămâne decât nişte bucăţi.

Stefano încercă să se elibereze, pradă unui acces de furie extraordinar. Începu să strige din toate puterile:

— Lăsaţi-o, nenorociţilor, ticăloşilor, jigodiilor!

Carta se întoarse către băiat.

— Bine, o lăsăm. Atunci spune tu.

— Dar nu ştiu nimic, nu ştiu despre cine vorbiţi.

Tuccio o lovi cu violenţă pe Marta, în stomac. Femeia fu cât pe ce să leşine şi se aplecă înainte. Stefano continua să urle. Îl văzu pe Tuccio care o dădea cu capul de pereţi, care-i smulgea rochia şi ciorapii, îi desfăcea picioarele. Marta încerca să se apere cum putea, muşcând şi zgâriind. Dar individul era mai puternic decât ea. O lovea, îi umpluse gura de sânge. O pipăia, umilind-o în faţa fiului. La un moment dat, Carta făcu un semn.

— Gata, Tuccio, las-o în pace. Ajunge! E inutil!

Marta căzu pe podea. Carta se uită la Stefano.

— Tu nu ştii într-adevăr nimic, altfel ai fi vorbit până acum.

Apoi scoase un cuţit cu resort. Se apropie de băiat şi-l apucă de păr, adresându-se maică-sii:

— Vrei s-o faci pe sfânta, da? Ei bine… la priveşte atunci!

Marta încercă să se ridice cu puţinele puteri care-i mai rămăseseră.

— Nu, nu! El n-are niciun amestec, vă rog…

Carta trecu lama pe gâtul lui Stefano şi din mica tăietură ţâşni sângele. Se uită pătrunzător la Marta.

— Dacă-l las aşa şi inima îşi face treaba ei, îi va trebui o zi întreagă până să piardă tot sângele. Dacă mai tai şi aici la încheietură, sunt de ajuns douăsprezece ore. Iar dacă tai aici, sub gât, se curăţă în câteva minute. Spune-mi ce preferi…

— Lasă-l în pace şi vă spun tot. Davide Licata… nu e numele lui. Pe el îl cheamă Davide Pardi… Făcea parte din echipa lui Giorgi… Au fost omorâţi cu toţii, numai el

a reuşit să scape…

Nevenindu-i să creadă, Carta îl lăsă pe Stefano. O apucă pe Marta de rochie.

— Un om din echipa lui Giorgi!? Ăla care a fugit la Zurich şi apoi la Toulon?!

Marta se simţi eliberată de acea tăcere care durase douăzeci de ani, eliberată de secretul acela păstrat cu suferinţă. Acuma putea în sfârşit să strige:

— Da, el era cel pe care n-aţi reuşit să-l omorâţi! El era! N-o să reuşiţi nici acum!

Carta o strânse de gât.

— Şi de ce ar trebui să te cred? Pe mine nu mă duci tu cu rahaturi din astea!

O trânti la pământ. Marta începu să hohotească.

— Uite aici, în buzunar, e ultima scrisoare pe care mi-a scris-o acum douăzeci de ani. Voiam ca Stefano s-o citească, să ştie cine a fost taică-său.

Carta scotoci în buzunar, găsi hârtia îngălbenită. Citi câteva rânduri, apoi o aruncă şi ieşi.

*

Andrea şedea într-un fotoliu în biroul său din vilă. Carta intră şi închise uşa cu grijă.

— Tano spune că trebuie să închei operaţia, spune că trebuie să expediezi în străinătate şi ultima parte din sumă.

Andrea se ridică şi se îndreptă către cămin. Luă vătraiul şi mişcă încet jăratecul. Avea ochii fără viaţă. Carta se apropie de el.

— Andrea, ascultă-mă, nu poţi să rămâi aici.

Andrea se întoarse către el.

— Spune-i lui Tano că-l vreau pe Corvo! Spune-i că-i voi semna tot ce vrea, dar mai întâi îl vreau pe Corvo. Şi îl vreau mort.

Gloria era dincolo de glasvandui biroului. Auzise tot. Se chirci încercând să-şi stăpânească un hohot de plâns. Îşi aşeză fruntea pe genunchi şi rămase aşa,

multă vreme.

De necontrolat

Nunta dintre fiul lui Annibale Corvo şi fiica lui Riccardo Respighi era fixată pentru ziua următoare, la catedrală. Fiorella şi tatăl ei sosiseră de la Roma cu primul zbor. O berlină întunecată cu şofer venise să-i ia de la aeroport. Fiorella era foarte agitată. Îi promisese lui taică-său că va fi primul care o va vedea îmbrăcată ca mireasă, de-ndată ce vor fi ajuns la hotel. Dar, în faţa intrării de la Grand Hotel, portarul s-a prezentat cu un plic închis, l-a predat lui Respighi, fără măcar să-l ajute să coboare. Respighi a citit mesajul şi şi-a cerut iertare de la fiică-sa. O treabă neprevăzută îl obliga să absenteze două ore. Treaba era în port, la capătul digului numărul nouă. Unde era ancorat iahtul lui Antonio Espinosa.

Respighi era nedumerit de această convocare. Urcă la bord crispat, nervos. Coborî sub covertă şi ajunse faţă în faţă cu Espinosa.

— Ce se întâmplă? De ce m-ai chemat? Nu sunt obişnuit să…

Espinosa îi întrerupse. Arătă spre stânga sa.

— E aici o persoană care ar vrea să-ţi vorbească.

Tano era în picioare între divan şi masă. Impasibil, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Schiţă vag un semn de salut.

— Bine aţi sosit!

Prima reacţie a lui Respighi a fost aceea de a părăsi iahtul şi de a se întoarce la hotel. Dar Espinosa îl făcu să înţeleagă din ochi că ar fi fost un lucru nelalocul lui. Respighi era furios.

— Nu trebuia să faci asta! Nu trebuia în niciun caz să-ţi permiţi!

Tano interveni glacial:

— Fiţi liniştit, nu vă voi răpi decât câteva clipe.

Respighi nici nu voia să audă. Îl privi ţintă pe Tano.

— Dumneata eşti un asasin, un criminal. Ai evadat dintr-un ospiciu de nebuni al penitenciarelor.

— E adevărat: pentru stat sunt un nebun criminal. Dar dumneavoastră care spuneţi că apăraţi legea pentru binele ţării, dumneavoastră care vă consideraţi destinat unei misiuni istorice, dumneavoastră care acceptaţi şantaje şi omoruri, ce credeţi că sunteţi? Sunteţi mult mai nebun decât mine! Şi infinit mai criminal.

Espinosa turnă coniac într-un pahar şi i-l întinse lui Respighi.

— Ia-l, face bine în momentele astea…

Respighi se făcu că nu vede paharul şi preferă în schimb să se aşeze. Un uşor tremurat la pleoapa stângă dovedea dificultatea în care se afla pentru a-şi ţine nervii sub control.

— Spuneţi-mi ce aveţi de spus şi să terminăm o dată. Fata mea mă aşteaptă.

Tano îl privi calm.

— De asta mă aflu aici. Ca să evit ca fiica dumneavoastră să se afle într-un mare pericol mâine.

— Mâine, la căsătorie?!

Respighi luă coniacul pe care-l refuzase mai înainte. Îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Tano îi confirmă.

— Mâine dimineaţă, la căsătorie. Când va sosi Corvo, în mulţime vor fi câţiva oameni de-ai lui Andrea Linori. Îl vor ucide.

Respighi ascultă şi păli.

— Vă sunt recunoscător pentru informaţie. Îi voi spune lui Corvo să nu vină.

Puse paharul pe măsuţă şi dădu să plece. Vocea lui Tano îl îngheţă:

— Dimpotrivă! Va trebui să-l convingeţi să participe

la căsătorie.

— Cum?!

— Ascultaţi-mă bine. Eu împreună cu domnul Espinosa am făcut tot ce-am putut pentru a reactiva vechiul mecanism iniţiat de Giovanni Linori acum mulţi ani. Am ajuns într-un punct bun. Andrea Linori a vărsat în contul dintr-o bancă străină suma încredinţată de stat lui Siciltecnoplus. Dar, pentru a sfârşi operaţia, vrea capul lui Corvo. În acest caz, va trebui cu toţii să ne temem pentru viaţa noastră: mafiei nu-i place să piardă o afacere deja încheiată.

Respighi se aşează din nou. Avea buzele uscate.

— Cupola nu va permite aşa ceva! Corvo este omul lor.

— Corvo a ajuns să ordone omorârea unui copil. Este de necontrolat, nu se mai poate avea încredere în el, nu mai foloseşte nimănui! Cu atât mai puţin mafiei!

— Dar e prietenul meu! Este tatăl băiatului care se va căsători mâine cu fiica mea!

Espinqsa interveni, sintetizând ca un adevărat om de afaceri.

— Moartea lui Corvo este un preţ pe care trebuie oricum să-l plătim. Deocamdată. După care ne vom descotorisi şi de Andrea Linori.

Respighi simţea că se sufocă de revoltă.

— Şi cine va administra pe viitor fondurile care vor fi date de stat?

— Tu personal.

— Eu?!

Espinosa îi zâmbi.

— Nu singur, fireşte. Să zicem, cu sfatul nostru. După ancheta despre Siciltecnoplus se va crea un nou consorţiu de antreprenori. Cu ani în urmă, te-ai îndepărtat de politică la timp ca să eviţi să fii băgat într-un mare scandal. Eşti un om respectat, stimat, ai o imagine publică puternică. Va fi suficient să-ţi oferi

serviciile. Nu vei întâmpina opoziţie. Şi oricum, în caz de nevoie, suntem pregătiţi pentru intervenţii extraordinare.

Respighi îl privi pe Espinosa, apoi pe Tano. Amândoi aveau o expresie care lăsa să se înţeleagă că zarurile au fost aruncate. Pricepu că nu avea de ales. Se ridică şi se duse la măsuţa pe care se afla telefonul. Formă un număr. Iar, când Annibale Corvo îi răspunse la celălalt capăt al firului, se strădui să aibă un ton încurajator:

— Ascultă, nu trebuie să te îngrijorezi pentru mâine. Am aranjat totul. Am avut asigurări precise. Totul e în ordine.

Aşeză apoi receptorul în furcă, încet, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze pe nimeni cu zgomotul făcut.

*

Când Mercedesul se opri în faţa catedralei, orchestra tocmai executa o arie dintr-o operă. Annibale Corvo coborî surâzător şi-şi încheie butonii fracului. Fiul său, Marco, îşi îmbrăţişă prietenii care veniseră să-l sărbătorească. Corvo privi cu mândrie mica mulţime de curioşi care se adunase pentru a asista la căsătorie. Era şi Carta printre ei. Dar Corvo nu dădu importanţă acestui fapt deoarece admira scara transformată într-o cascadă de flori care de la portal ajungea până în stradă. Corvo îşi zise că totul fusese pregătit cu grijă, se gândi că ziua aceea va însemna cotitura cea mai importantă din viaţa sa şi că, din acel moment, cu pecetea rudeniei cu Respighi, ascensiunea sa va deveni rapidă şi fără împotriviri.

La toate acestea se gândea Annibale Corvo, păşind triumfător pe a treia treaptă a scării, dar, tocmai când se întorcea spre fiul său, şase împuşcături răsunară în văzduh. Primul glonte îl lovi la gât, al doilea în umăr, al treilea şi al patrulea în piept. Celelalte două făcură fărâme vasele de teracotă de pe a treia treaptă a

scării. Corvo se prăvăli la pământ, încercă să se ridice, dar nu reuşi. Se rostogoli încet până la prima treaptă. Rămase cu faţa întoarsă spre acoperişul imobilului de unde porniseră împuşcăturile. Orchestra amuţi brusc. Mulţimea se dădu înapoi călcându-se în picioare şi se împrăştie ţipând pe stradă.

Carta, satisfăcut, zâmbind sfidător, se îndepărtă cu mâinile în buzunare. Se simţea aşa de uşurat, încât lovi ştrengăreşte cu piciorul o pălărie neagră cu voaletă, pierdută de una dintre doamnele care-şi apăsau gura cu palmele, temându-se să mai ţipe în tăcerea înfiorătoare care se lăsase.

*

În momentele acestea în care Corvo îşi dădea sufletul în faţa catedralei, în apartamentul său de la Grand Hotel, Riccardo Respighi se chinuia să-şi facă nodul la cravată şi avea încă haina neîncheiată. Aşa-l găsi Fiorella, fiica sa, foarte preocupat în faţa oglinzii.

— Tată, e foarte târziu! Cum de n-ai terminat încă?! Îţi ia mai mult pregătirea decât mi-a luat mie!

Respighi se uită la Fiorella, reflectată în oglinda din faţa lui.

— Eşti foarte frumoasă. Marco e cu adevărat un bărbat norocos. Îmi pare rău că, de astăzi, neamul Respighi va pierde o aşa frumuseţe...

Fiorella îi arătă ceasul de pe comodă.

— Hai, tată, nu-i acum momentul să faci complimente.

Respighi se duse spre ea. O sărută pe frunte.

— Iartă-mă, fac totul ca să întârzii momentul când te vei despărţi de mine. Sunt puţin gelos, ştii asta? Ajută-mă să-mi pun cravata.

În acel moment, sună telefonul şi pentru Respighi fu ca o eliberare. Încercă să se stăpânească. Găsi chiar timpul să-i surâdă Fiorellei care-l urmărea cu privirea.

— Telefoanele astea de felicitări n-or să se termine

niciodată. E o sărbătoare a întregii Italii!

Duse receptorul la ureche. Ascultă fără să spună un cuvânt. După expresia sa, Fiorella înţelese că era vorba de ceva foarte grav.

— Ce s-a întâmplat, tată? Eşti palid, te simţi rău? Doamne, ce e? Spune-mi!

Respighi puse receptorul la loc. Se întoarse spre fiică-sa.

— Draga mea, fetiţa mea, trebuie să fii foarte tare! S-a întâmplat o nenorocire…

Îndreptându-se spre Fiorella, tresări puţin văzând în oglindă un bătrânel elegant, cu părul încărunţit, ce se apropia cu braţele deschise ameninţător, ca două picioare de păianjen…

Copiii

Străduţa urca în pantă lină. Pavată cu pietre, curată. Nemţească. Imobilul unde se afla Waxman Bank era o construcţie de trei etaje, cenuşie, oarecare. Puţini trecători, maşini practic inexistente. Quadri şi Trevi se instalaseră în micul hotel care se găsea de partea opusă a străzii: Marele Duce. Îşi puseseră teleobiectivul în spatele perdelei şi observau birourile băncii din ziua în care sosiseră. Rezultat: zero. Totul părea că se scurge conform ritmului impus de spiritele nevăzute ale finanţei europene, acei domni necunoscuţi, care-şi aveau posturile de comandă la Zurich, Vaduz, Monte Carlo şi în Luxemburg. Waxman Bank nu făcea excepţie. Trei camere care dădeau pe străduţă, un director şi patru funcţionari, un centru de prelucrare a datelor, două telescriptoare, patru terminale video, trei imprimante, un seif. Raportul lui Trevi a fost scurt şi prea puţin încurajator. Împreună cu Davide, Silvia asculta. Quadri adusese două sandvişuri

pentru Lorella.

Trevi îi întinse o hârtie lui Davide.

— Asta-i secvenţa numerică a combinaţiei. Clicurile le-am decodificat de la distanţă. Problema e felul cum să ajungem la seif.

Davide privi în teleobiectiv.

— Cred că am greşit ceva. Nu este posibil ca o bancă de nivelul acesteia să primească miliarde.

Silvia îşi scoase pardesiul. Era obosită.

— N-aţi văzut nimic ciudat zilele astea? întrebă ea mecanic, căci ştia că nimic „ciudat” n-ar fi scăpat celor doi colaboratori ai ei – profesionişti adevăraţi.

Quadri negă dând din cap.

— Dacă e un lucru ciudat, acela e că nimeni n-a intrat până acum în bancă. În patru zile, singurul client care a trecut de uşa aceea am fost eu.

— Şi cum a mers?

— Cât se poate de prost. Nu acceptă să deschidă un cont decât de la o sută de milioane în sus.

— Informaţii despre proprietar?

— Banca aparţine unei societăţi pe acţiuni constituită în 1970. Niciodată nu s-a semnalat ceva suspect; n-a existat niciun fel de anchetă sau scandal: curaţi ca strada asta imposibilă!

Davide oftă.

— Trebuie totuşi să încercăm să pătrundem înăuntru… Măcar noaptea.

Silvia nu gustă gluma, dar zâmbi totuşi.

— Sunt judecător, omule, nu spărgător de bancă. Dacă nu se poate deduce după înfăţişare, atunci vă informez personal…

*

Era miezul nopţii când Lorella bătu la uşa camerei lui. Davide deschise şi-i făcu semn să intre. Fata rămase în picioare lângă uşă.

— Dacă vrei să intri în bancă, poate aş putea să te

ajut.

Davide crezu că n-a înţeles bine. Încercă să-şi stăpânească râsul.

— Cum?

Lorella îşi vârî mâna în buzunar. Scoase de acolo un carnet de cecuri.

— Înainte de a muri, taică-meu mi-a lăsat asta. E un cont pe numele meu deschis într-o bancă elveţiană. E vorba de opt sute de milioane de lire.

Davide luă carnetul şi începu să-l frunzărească. Lorella continuă:

— Eu nu vreau banii ăştia! Sunt bani agonisiţi facând rău multor oameni. Dacă e adevărat ce spun Quadri şi Trevi, că banca nu acceptă vărsăminte mai mici de o sută de milioane… bun, atunci să mergem şi să-i dăm pe ăştia.

Davide deschise uşa ca ea să poată ieşi.

— Bine, aşa vom face. Totuşi, nu le spune nimic celorlalţi. Rămâne între noi doi…

*

Primul care-şi dădu seama de ceea ce se petrecea a fost Quadri. Era rândul său să stea de pază la teleobiectiv. Văzu un funcţionar de la Waxman Bank poftindu-i pe Davide şi Lorella să ia loc în salon. Sări în sus ca ars.

— Da’ ce dracu fac? Au înnebunit?

Trevi se duse s-o cheme pe Silvia din camera ei.

Între timp, directorul băncii îi primise pe Davide şi pe Lorella în biroul său. Lorella îi arătase carnetul de cecuri. Directorul l-a frunzărit şi a cerut puţin timp pentru a controla la banca elveţiană în care erau depuşi cei opt sute de milioane ce trebuiau transferaţi.

Acum, de partea cealaltă a străzii, în spatele perdelei de la primul etaj al hotelului, Silvia se plimba nervoasă prin cameră, în vreme ce Quadri era lipit de teleobiectiv.

— Dar cum dracu’ a făcut?

Abia s-a ridicat directorul băncii ca să se ducă să telefoneze şi i-a lăsat singuri, că Davide s-a şi strecurat în camera unde se afla seiful. A scos hârtiuţa cu combinaţia seifului, s-a pus pe lucru şi, după numai câteva secunde, a reuşit să-l deschidă. Acuma, problema era să găsească dischetele. Prin teleobiectiv, Quadri putea să-l vadă pe director care termina convorbirea şi pe Davide care încă scotocea în seif, fără rezultat. Şi, în sfârşit, Davide le găsi. Puse totul în -buzunar şi închise seiful. Se aruncă apoi în fotoliu şi se lăfăi, lăsându-se pe spate.

— Le-a găsit, le-a luat! Nebunul ăsta a reuşit!

Silvia se lăsă moale într-un fotoliu. Trevi îşi agită pumnul în aer, a victorie. Se învârteau prin cameră ca nişte apucaţi. Chiuiau. Îşi strângeau mâinile. Râdeau ca doi copii nu prea inteligenţi. Toată tensiunea acumulată în zilele astea dispăru ca prin farmec. Silvia îi privea râzând, cu capul lăsat pe umărul stâng. Părea o mamă care-şi priveşte copilul făcând primii paşi. Trevi se năpusti să ia un sac de pânză albastră dintr-un colţ al camerei. Îl strigă pe Quadri:

— Hai, ajută-mă, tu, ăla care nu voiai să-l iei! Ce zici acum? Mă luai peste picior, ai? Făceai pe deşteptul, ai?

Silvia observă noua agitaţie, plină de nedumerire.

— Dar despre ce vorbiţi?

Trevi trase fermoarul sacului şi scoase de acolo computerul său personal.

— De ăsta. Fratele meu mai inteligent. Mâncal-ar mama de băiat deştept şi micuţ!

*

Toată ziua, Trevi şi-o petrecuse la computer. Părea că este imposibil să decodifice dischetele acelea ce se refereau la Siciltecnoplus. Numere, litere, sigle, date, totul era amestecat într-o dezordine care părea inextricabilă. Trevi încercase cu o sută de chei de

acces. Nimic. După cină, s-au dus cu toţii să se odihnească. Şi, în cameră, înaintea ecranului, a rămas numai el.

Lorella a intrat în vârful picioarelor. Se apropie şi puse pe masă reportofonul şi casca lui Quadri.

— Am venit să vi le dau înapoi.

Trevi îi aruncă o privire distrată.

— Doarme alături. Nu ştiu cum reuşeşte, dar doarme. Doarme, domnule, de rupe pământul!

Lorella se duse la uşă. Apoi se opri şi se întoarse la masa unde pusese reportofonul. Îl atinse cu degetul.

— Am înregistrat şi eu ceva. Nişte gânduri despre tine şi Quadri. Şi despre Silvia şi Davide. Ştii, nu prea ştiu să vorbesc, mă pierd.

Trevi se întoarse s-o privească.

— Dar de ce?

— Nu ştiu, ca să vă spun că-mi sunteţi dragi.

Trevi îi întinse o cutie de coca-cola. Lorella îi mulţumi şi-l sărută pe buze.

— Mă duc şi eu să mă culc.

Şi dispăru aşa cum intrase: cu discreţie, ca o pisicuţă.

*

Străduţa era luminată de câteva felinare. Silvia se uita la firma hotelului care-şi reflecta lumina verde într-o băltoacă făcută de o rafală de ploaie.

— Ţie puţin îţi pasă de viaţa ta. E ca şi cum ai fi gata s-o arunci la fiecare pas.

Davide şedea pe pat. Strângea în mână pelicula luată la Garmisch.

— Da, poate că aşa-i. Când l-au ucis pe Giorgi şi pe ceilalţi m-i s-a părut o nedreptate. Nu înţelegeam de ce destinul hotărâse să mă cruţe tocmai pe mine. Şi cred că am făcut tot ce-am putut să termin cu viaţa. Dar, în schimb, ce ciudat!, cei care au ajuns la fundul mizeriei parcă te miros, simt că eşti mai disperat decât ei. Şi te

lasă în pace. Aşa că, noaptea, dincolo de strada 42 sau la Seaport, mă plimbam ca un prinţ, sfidând moartea.

Silvia se aşează pe pat şi-l mângâie pe obraz. O mângâiere caldă şi îndurerată totodată.

— Dar nasul, ţi l-au aranjat totuşi…

— Nu, asta s-a întâmplat când eram copil, la un meci de fotbal… Nasul spune o groază de lucruri despre viaţa personală, ştiai asta?

Silvia zâmbi.

— Zău?! Al meu ce spune?

Davide se întoarse către ea şi urmări cu degetul linia nasului.

— Spune… o casă frumoasă, cărţi într-o bibliotecă, un tată avocat sau inginer, divane frumoase cu flori şi o doică ce se numea Anna. Sau poate Lina…

— Antonia! Nu ştii nimic! Te dai numai mare…

Silvia îi puse şi ea degetul pe frunte, apoi coborî spre buze.

— În schimb aici stă scris: grabă de a deveni matur…

Davide o privi intens. În momentul acela, Trevi bătu la uşă, gata s-o spargă. Avea ochii strălucitori.

— Am reuşit! Să fiu al naibii dacă n-am reuşit! Sunt tare!

Davide şi Silvia îl urmară excitaţi în cealaltă cameră unde se găsea şi Quadri, încă somnoros. Trevi se aşeză la computer şi arătă datele care apăreau pe ecran.

— În 1970, Siciltecnoplus, abia înfiinţată, varsă în contul lui Waxman Bank o sută douăzeci de miliarde în patru operaţii succesive. Apoi banii dispar. Şi ăsta-i lucrul cel mai de necrezut…

Silvia încercă să descifreze cifrele aşezate una sub alta.

— Cum adică dispar? Or fi fost transferaţi în altă bancă.

— Nu ştiu. Am aici codul 900x şi codul 900b. Primul

înseamnă bani numerar. Să vedem al doilea…

Trevi formă pe clape al doilea cod. Computerul răspunse în câteva clipe.

— Ia priviţi aici! Toţi banii se întorc. Dar înmulţiţi de cinci ori. O sută douăzeci de miliarde care devin şase sute. Patru sute optzeci rămân în Luxemburg, la Waxman Bank. Şi o sută douăzeci se întorc în Italia. Totul într-un singur an.

Davide se întoarse către Silvia.

— Există o singură activitate comercială care multiplică investiţia cu cinci într-un timp atât de scurt: traficarea drogurilor.

Silvia înţelese totul.

— Cu banii statului! Au făcut-o cu banii oamenilor, cu banii noştri. Şi acum, după douăzeci de ani, vor face acelaşi lucru cu fondurile acordate de legea Respighi.

— Şi filmul de la Garmisch?

— Acela trebuie să fie documentul asupra acordului lui Linori cu traficanţii de droguri de la Bangkok. Acum ştim suficient, trebuie să ne întoarcem în Italia. Quadri, du-te şi trezeşte-o pe Lorella.

Quadri se uită la ea dezolat.

— Dar cum? Am văzut-o cum pleca cu un taxi acum două ore…

Trevi se uită instinctiv la reportofon.

— Ce tâmpit am fost! Şi un abac e mai isteţ decât mine!

Îl luă şi-i dădu drumul. Ascultară cu toţii în tăcere cuvintele înregistrate de Lorella: „Voi toţi aţi făcut foarte mult pentru mine, dar acuma nu vreau să fiţi îngrijoraţi pentru viaţa mea. Cine ştie de ce, dar am avut întotdeauna senzaţia că m-am născut săracă. Şi acum sunt săracă. Am să găsesc de lucru undeva cât mai departe posibil. Am să mă gândesc la voi. De multe ori. Vă îmbrăţişez, vă sărut. A! Pentru Trevi care e foarte drăguţ o sărutare specială…"

*

În cele ctteva ore care-l despărţeau de primul avion în direcţia Italiei, Davide nu reuşi să închidă ochii, chiar dacă erau două zile de când nu dormea. Se gândea la Lorella care plecase, care-şi văzuse tatăl omorându-se, la propunerea ei mai mult decât generoasă de a-i ajuta. Îşi spunea că, într-adevăr, copiii sunt ciudaţi pentru că, la sfârşit, fac exact contrariul a aceea ce crezi că au să facă. Şi, încet, în amintire, îi veniră cele câteva rânduri trimise acum douăzeci de ani de la Toulon.

...Marta, dragostea mea, sunt aici singur, într-o mică pensiune şi mă gândesc la tine. Nu ştiu unde am greşit, nu ştiu de ce au murit ceilalţi, nu ştiu de ce continuă să mă caute. Ştiu doar că, într-o bună zi, mă vor găsi. Tu însă trebuie să-mi promiţi, trebuie să-mi juri că n-ai să-i spui niciodată lui Stefano ce s-a întâmplat. Ţine-l departe de lucrul acesta groaznic. Nu-l creşte în frică şi în ură. Spune-i, în schimb, chiar şi din partea mea, că lumea este, în pofida a tot, frumoasă. Îţi aminteşti când, acum nişte zile, mi-a smuls cu mânuţa lui lănţişorul? Am cu mine medalionnui. E tot ce mi-a mai rămas de la voi.

Vă iubesc.

Davide.

*

În penumbra din pavilionul de vânătoare din Vila Linori, Stefano îşi ridică ochii de pe scrisoare. Resimţea un sentiment de ruşine. Şi o mare compasiune pentru tatăl său care-si impusese să şteargă din viaţa lui o soţie şi un fiu; care, pentru a-i salva, se hotărâse să dispară. Deci, ăsta era adevărul. O privi pe maică-sa care era legată de pat.

— Şi tu ai păstrat totul în tine, tot timpul ăsta, fără

să spui ceva nimănui… M-ai lăsat să-l dispreţuiesc…

Marta vorbi cu glas stins, dar fericită:

— Aşa îi promisesem.

— Dar cum ai reuşit, mamă? Cum ai avut atâta putere?

— Puterea îţi vine, când ai nevoie de ea. Şi eu aveam nevoie ca să te apăr pe tine. Erai copilul lui!

Stefano se târî până la ea şi-şi puse capul pe genunchii ei.

— Dar tu, tu îl mai iubeşti încă?

— Cum poţi să nu iubeşti un nebun ca el?!

— Adică, dacă noi n-am fi acum aici, tu ai reîncepe viaţa alături de el?

Marta îl mângâie pe păr, aşa cum îi făcea când era copil.

— A trecut prea multă vreme… Eram aproape nişte copii şi am devenit adulţi fiind departe unul de altul. Încetul cu încetul m-am obişnuit cu ideea, m-am gândit că poate murise. Şi, într-o bună zi, într-o zi ciudată, mi-am dat seama că mă îndrăgostisem de un altul. Poate nu reuşeşti să înţelegi…

— Înţeleg, mamă. Înţeleg tot!

Ochii i se umezisă brusc şi ar fi început să plângă, dacă gândul că taică-său ar fi putut intra şi l-ar fi surprins plângând nu l-ar fi făcut să-şi strângă ploapele strivind două lacrimi mici şi sărate.

Mesajul

Respighi şi Preşedintele Comisiei parlamentare erau aşezaţi pe o canapea, într-o sală din Palatul Magistraţilor. Preşedintele avea un aer obosit, după o zi întreagă de întâlniri cu autorităţile din Comună şi din Regiune.

— Nu vă ascund că nu eram convins că o să vă cer

această întrevedere, mai cu seamă într-un moment atât de tragic. Dar am impresia că ne aflăm în faţa unor lucruri îngrozitoare.

Respighi se uită la el, aşteptând continuarea. Pleoapa strângă începuse să i se zbată.

— Sper să vă pot ajuta. Deşi, după cum ştiţi, de câţiva ani, sunt în afara vieţii politice active.

— Ştiu, ştiu! Dar autoritatea dumneavoastră, trecutul dumneavoastră şi, nu în ultimul rând, legea pe care vreau s-o resping şi care poartă numele dumneavoastră…

Respighi înţepeni.

— Aveţi de gând să respingeţi legea Respighi?

Preşedintele confirmă, mai întâi înclintnd încet capul.

— Da, vreau să propun guvernului întreruperea imediată a finanţărilor şi îngheţarea fondurilor acordate, până când societăţile implicate, începând cu Siciltecnoplus, nu vor fi supuse unui control foarte strict.

Respighi îl întrerupse, gâtuit de emoţie.

— Nicio comisie de anchetă n-a făcut vreodată aşa ceva!

Preşedintele părea însă hotărât.

— Comisia aceasta o va face.

— Este chiar atât de grav ceea ce a rezultat din verificări?

— Ia gândiţi-vă şi dumneavoastră. În vreme ce statul acorda consorţiului condus de Siciltecnoplus primele douăzeci de mii de miliarde, o violenţă nemaipomenită s-a abătut asupra familiei Linori. A fost ucis chiar şi un copil. Numai pentru că purta numele acela! Ca să nu mai vorbim de Annibale Corvo, întâi acuzat de corupţie, apoi scos din cursa pentru postul de director al lui Siciltecnoplus, iar în cele din urmă asasinat.

Respighi îşi arătă întreaga nemulţumire:

— Annibale Corvo era nevinovat. A plătit pentru toţi!

Preşedintele continuă:

— În concluzie, în jurul acestor cincizeci de mii de milarde s-a dezlănţuit o luptă nemiloasă. Trebuie să fim prudenţi, trebuie să verificăm, să controlăm, să înţelegem.

— Şi eu cu ce vă pot fi de folos în toată treaba asta?

— Chiar mâine trimit guvernului un raport amănunţit. Aş vrea ca dumneavoastră, când ajungeţi la Roma, să faceţi o declaraţie publică în favoarea iniţiativei mele.

Respighi făcu o pauză lungă.

— Ştiţi ce înseamnă această lege pentru mine. Reprezintă punctul cel mai înalt al carierei mele politice, al luptei mele de idei.

— Ştiu că vă cer mult. Dar cunosc simţul dumneavoastră de răspundere. Mă adresez politicianului, şi nu omului.

Respighi îşi plecă încet capul. Era palid şi tras la faţă. Se chirci în colţul canapelei, buimăcit.

*

— De acord! Faceţi ce aveţi de făcut. Voi fi de partea dumneavoastră.

Respighi era acum pe punctul de a-şi pierde controlul. Operaţia cu cele cincizeci de mii de miliarde ale legii speciale era de fapt întreruptă, iar reacţia Cupolei faţă de eşecul acestui plan ar fi fost imediată şi, fără îndoială, teribilă. Vorbi cu Espinosa despre această eventualitate. Iar Espinosa luă în cursul după-amiezii hotărârea extremă. Către seară, fără să se anunţe, se prezentă la Palatul Cardano. Îşi luase cu el o mică valiză în care punea cele necesare pentru douăzeci şi patru de ore. Tano îl primi bănuitor.

— Ce v-a făcut să veniţi până aici?

Espinosa puse valiza pe masă.

— Asta.

Tano o deschise. Valiza conţinea zece bombe cu plastic şi un ceas electronic sofisticat. Totul pus la punct şi gata de a fi folosit, îi explică Espinosa.

— E vorba de un mesaj care să ajungă la Comisia parlamentară şi la Guvern. Textul îmi aparţine. Dar expediţia şi timbrele, aş vrea să fie sarcina dumitale.

Tano nu reuşea să-şi desprindă privirea de pe valiză. Simţea o tulburare pe care, pentru prima oară, o stăpânea cu greu.

— Dumneata vrei un măcel! Un masacru!

Espinosa nu răspunse. Dar chipul lui avea o expresie hotărâtă. Tano îl privi rece.

— Unde?

— La Gara centrală.

— Vor muri mulţi nevinovaţi…

— Ăsta este un război. Iar războaiele sunt foarte adesea declanşate pe baza unor motive nu mai nobile decât ale noastre.

— Sper că nu-ţi imaginezi că m-aş putea plimba cu…

— Nu dumneata personal… O trimiţi pe sora dumitale.

Un fulger de surpriză trecu prin ochii lui Tano. Espinosa surprinse imediat neplăcerea provocată de vorbele sale.

— Cum credeai că ai să-mi poţi ţine ascuns un secret ca ăsta?! Ştiu de sora dumitale de ani de zile.

— Maria nu poate, este…

Espinosa încercă, în felul său, să fie înţelegător.

— Ştiu. Este o nefericită. Dar tocmai de aceea este persoana ideală. Un măcel nu are preţ. Nu putem găsi pe nimeni disponibil pentru o asemenea treabă, numai pentru bani, şi nici nu ne putem adresa Cupolei: ne-ar cere prea mult şi, pe deasupra, ne-ar lega pe vecie. Iar apoi, gândeşte-te, cine ar fi în stare să reziste sentimentului de vinovăţie provocat de o acţiune atât de îngrozitoare? Sora dumitale, în schimb, nu înţelege,

nu ştie. Şi dacă ceva nu ar merge cum ar trebui, cine ar putea să acuze o biată nebună?

Tano îl privi cu ură pe Espinosa.

— Şi apoi, cel mult, ar ajunge la mine, nu?

— Îmi pare rău, dar cred că de data asta nu ai de ales. Proiectele dumitale viitoare, asupra cărora ai avut acordul atâtor prieteni, depind acum de valijoara asta.

Războiul

Avionul din Luxemburg, via Roma, aterizase pe seară la Punta Raisi. Silvia se hotărî să nu se ducă la Palatul de Justiţie. Casa lui Quadri era mai sigură. Acesta avea acolo o încăpere cu toate aparatele pentru developare şi imprimare unde urmau să lucreze la mărirea fotogramelor de pe filmul găsit la Garmisch. Iar faptul de a nu se arăta imediat în oraş i-ar fi permis să mai câştige câteva ore faţă de cei care-i controlau cu siguranţă deplasările.

Davide îi explică şi el ce avea de gând să facă.

— Vreau să-mi văd, în primul rând, fiul. Vin şi eu mai târziu.

Silvia era îngrijorată.

— Nu-mi place să te duci singur. Ia-l cu tine pe Trevi.

— De când sunt mic merg singur, mămico!

Luă un taxi şi se duse la garajul unde lucra Stefano. Aşezat într-o maşină, Tuccio îl aştepta.

— Degeaba îţi cauţi băiatul. De câteva zile nu se simte bine şi nu mai vine la lucru.

— Ce i s-a întâmplat? A păţit ceva?

Tuccio făcu o strâm bătură. Deschise portiera şi-l pofti înăuntru.

— Urcă, mergem să-i facem o vizită.

*

Abia se transmisese la telejurnalul de seară vestea

despre uciderea lui Annibale Corvo, că Andrea Linori îşi luă pardesiul şi şi-l puse pe braţ. Apoi intră în dormitor ca să-i spună nevesti-sii la revedere. Gloria şedea în faţa televizorului aprins, îşi ţinea capul în mâini şi era răvăşită de imaginile care îi trecuseră prin faţa ochilor. Faţa însângerată a lui Corvo, trupul său fără viaţă pe treptele catedralei şi lumea care refuza să răspundă la întrebările ziariştilor ce se agitau cu microfoanele printre carabinierii ocupaţi cu determinarea topografiei delictului. Să vezi spectacolul acesta şi să-ţi aduci aminte de cuvintele soţului în faţa căminului, era un lucru pe care nu-l putea suporta. Era prea mult pentru ea!

Andrea se aplecă s-o sărute. Gloria întinse mâinile ca să-l îndepărteze de ea.

— Nu te apropia de mine, nu mă atinge!

Andrea văzu că privirea îi era stinsă.

— Nu mă recunoşti? Sunt Andrea…

Gloria tremura.

— Nu, tu nu eşti Andrea, nu mai eşti Andrea. Andrea n-ar fi lăsat ca Ninni să moară, l-ar fi apărat, l-ar fi dus departe de acest ţinut blestemat, l-ar fi dus acasă.

— Gloria, nu ştiam…

Dar ea nu-l asculta.

— Andrea nu era un asasin. El nu punea ca lumea să fie omorâtă, cum faci tu. Ai devenit ca toţi Linorii, ca taică-tău, ca frate-tău: animale, bestii feroce! Şi poate dacă Ninni nu s-ar fi dus, l-ai fi făcut şi pe el ca voi.

Gloria deschise sertarul unde erau cămăşile. Luă pistolul de acolo, ţinându-l cu amândouă mâinile. Şi-l îndreptă spre el. Andrea rămase impasibil.

— Ce vrei să faci, Gloria? Vrei să mă omori? Vrei să tragi? Foarte bine, fă-o!

Gloria îl ţinti, în tăcere. Apoi lăsă braţele în jos. Şi îşi plecă uşor capul.

— Nu, nu acum. Dacă mă priveşti, nu sunt în stare.

Mai târziu, în noaptea asta, când dormi, sau mâine…

Andrea îi citi în ochi sfârşitul a tot ceea ce fusese. Era acum prea târziu s-o îmbrăţişeze, să-i vorbească, să-i explice, să-şi explice şi lui.

— Cine ştie unde am să fiu mâine?! Dacă trebuie s-o faci, fă-o acum. Uite, acum mă duc de-a lungul coridorului. Nu mă lăsa să ajung până la capăt…

Se îndreptă către uşă. Gloria îi urmări paşii ţinând pistolul îndreptat către spatele lui. Apoi, când îl văzu dispărând spre scară, se ghemui pe jos, se sprijini de zid şi începu să plângă.

*

Tuccio şi Ricco îl împinseră cu violenţă pe Davide în odaia din pavilionul de vânătoare al vilei. Davide ajunse la picioarele lui Stefano.

— Stefano…

Tuccio îşi agită pistolul.

— Stai liniştit, nu te mişca.

Davide se îndreptă spre Marta.

— Ce i-aţi făcut?

Tucci rânji cu răutate.

— Mai nimica, ştii cum sunt femeile… două palme şi-şi pierd firea.

Davide se uită la el cu privirea încărcată de ură.

— Ştii ce eşti? Un om de nimic. Te simţi tare pentru că ai un pistol. Ăştia ca tine se cumpără, prin părţile mele, cu un dolar duzina în super-magazine.

O mângâie pe Marta care închise ochii.

— Marta, răspunde-mi… vorbeşte-mi!

— Iartă-mă, Davide. N-am putut să tac. Voiau să-l omoare pe Stefano.

O îmbrăţişă.

— Stai liniştită, acuma sunt aici cu voi. Vă scot afară.

Andrea intră în încăpere. Carta venea în urma lui. Îi dădu acestuia pardesiul şi-l privi pe Davide în ochi.

— Nu mi-ai spus că aveai o soţie şi un fiu. Şi nu mi-ai

spus multe lucruri nici. Despre tine, nici despre cine te plăteşte.

— Nu m-ai întrebat niciodată. Lasă-i să plece şi am să-ţi spun tot ce vrei.

Andrea rămase impasibil.

— Întâi trebuie să vorbeşti.

— Trebuie să-mi promiţi că ai să-i laşi liberi. Faci ce vrei cu mine, dar nu-i amesteca pe ei. Trebuie să-mi juri.

Andrea răspunse, rece:

— Bine, îţi jur.

Stefano se agită aşa legat cum era. Şi strigă înroşindu-se la faţă:

— Nu le spune nimic dobitocilor ăstora. Sunt nişte porci nenorociţi! Nişte javre!

Davide se întoarse către el.

— Tu să taci! Gata!

Apoi se duse către Andrea.

— De acord, îţi spun tot. În Luxemburg am descoperit că afacerea de astăzi este ca aceea de acum mulţi ani din portul Alcantara. Waxman Bank e un fel de sanctuar secret, creat tocmai pentru a permite uriaşelor sume de bani să intre şi să iasă fără niciun fel de control.

Pentru Andrea, vorbele lui Davide nu avură alt efect decât acela de a-i confirma bănuielile pe care le avea deja.

— Vrei să spui că miliardele acordate prin legea Respighi folosesc la finanţarea unui trafic ilegal?

— Da’ ce, nu ştiai? Nu tu le-ai transferat la banca aceea?

— Credeam că-mi scot familia de sub controlul mafiei…

— Cine ţi-a sugerat asta, Tano?

Andrea dădu din cap, aprobator.

— Da, el a fost.

— Te-a înşelat! Te-a folosit! De asta a fost ucis Ninni. Tano te-a dus de nas fără ca să-ţi dai măcar seama.

Andrea îl privi impasibil.

— Asta-i tot?

— Da, e tot. Cred că ajunge!

— Bine. Cred că noi doi nu mai avem ce să ne spunem.

— Ai promis că ai să le dai drumul…

Andrea surtse batjocoritor.

— Am promis? Nu-mi amintesc.

— Ticălosule!

În ochii lui Andrea luci un fulger de mânie.

— Dar tu, când ai intrat în casa aceasta, n-ai promis credinţă tatălui meu şi familiei mele? Ţi-ai ţinut promisiunea?

Davide se apropie de el, implorându-l:

— Eliberează-mi fiul. Măcar pe el cruţă-l. Şi eu ţi l-am salvat o dată pe al tău.

— Nu fac nicio favoare nimănui. *Basta!* S-a sfârşit.

Cum ieşi Andrea din odaie, Tuccio şi Ricco îi puseră cătuşele lui Davide şi-l legară de tocul ferestrei. Apoi dispărură.

Afară, Andrea dădea instrucţiuni lui Carta:

— Omorâţi-i pe toţi trei. Repede!

*

Davide încercă să se elibereze, dar nu reuşi. Apoi, se gândi că, presupunând că ar fi reuşit, cătuşele îl împiedicau să se apere. Şi pe el, şi pe Marta, şi pe Stefano. Îşi lipi capul de geamul rece şi privi parcul, scufundat ca într-un lac în întunericul nopţii. În curând, Tuccio şi Ricco se vor întoarce ca să-i ucidă, nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte.

Şi Stefano înţelesese că acum nu mai aveau mult timp înainte. După douăzeci de ani, îşi regăsise tatăl, iar acum avea să-l piardă din nou. Dar, de data asta pentru totdeauna. Ar fi vrut să plângă.

Se străduí să vorbească. Ca şi cum maică-sa n-ar fi fost în faţa lui legată şi plină de sânge. Ca şi cum ar fi stat cu toţii acasă, aşezaţi în jurul mesei, într-o zi ca toate zilele.

— Ştiţi că peste o lună au loc campionatele universitare? Păcat, de data asta puteam să câştig…

Davide se întoarse către el.

— Cât scoţi?

— Unsprezece şi două pe sută.

— Bine, atunci am să vin să te văd. Chiar dacă nu sunt foarte convins.

— De data asta îi las pe toţi în urmă. Pe toţi câţi sunt. Antrenorul zice că trebuie să fii convins în mintea ta, că trebuie să vezi ceva care stă acolo, după linia de sosire şi te aşteaptă numai pe tine. Şi tu trebuie să te duci şi să-l iei. Dar trebuie să fie un lucru important, un lucru pe care să-l doreşti mai mult decât orice pe lume.

— Şi tu ce-ţi doreşti?

Stefano simţi că nu mai poate. Începu să plângă.

— Să te strâng la piept…

Davide simţi un nod în gât.

— Spui că merge?

— Şi încă cum!

Davide se întoarse din nou către fereastră. Gloria era acolo şi-l privea de partea cealaltă a geamului. Avea ochii mari deschişi, cum au copiii când le este frică. Şi ţinea pistolul lui Andrea în mână.

— Gloria!…

Gloria izbi cu patul pistolului în geamul care se prefăcu în ţăndări. Davide luă pistolul. La timp: uşa se dădu de o parte şi apăru Tuccio cu mitraliera în braţe.

— Stefano, jos!

Stefano se aruncă la podea, iar Davide trase trei gloanţe. Cu primul îl lovi pe Tucio în piept, cu al doilea şi cu al treilea îl lichidă şi pe Ricco. Stefano se târî până la corpul lui Tuccio şi-i deschise buzunarul de la

geacă ajutându-se cu dinţii. Luă cheile şi le dădu lui taică-său care-şi desfăcu cătuşele. Davide deschise apoi fereastra. Gloria dispăruse în întunericul din parc.

*

Îmbrăcată în negru, Matilde Linori stătea pe verandă. Îmbrătrânise brusc. Andrea urcă scările şi se îndreptă către ea. Matilde îl sărută pe obraz. Era zdruncinată.

— Ai auzit? Ce-a fost aia?

Andrea îşi linişti mama cu o minciună:

— Vânători fără permis. Încolo, spre mare.

Se aşezară pe verandă, unul în faţa celuilalt. Andrea luă mâinile Matildei într-ale sale.

— Ştii, mamă, când eram mic mă gândeam uneori să te răpesc. Să te duc undeva, departe de tata, să fugim departe, numai noi doi, ca doi hoţi.

Matilde îl mângâie pe cap cu blândeţe.

— Au început să-ţi apară câteva fire albe, ai văzut? Uite aici… şi aici…

— În şcoală se spunea că era o regină căreia i-a albit părul într-o singură noapte. Ştia că în ziua următoare trebuia să urce pe eşafod.

Andrea îi sărută maică-sii mâinile.

— Va trebui să plec în curând.

Ochii Matildei Linori se măriră de groază.

— Unde?

— O afacere. O treabă pe care tata a lăsat-o neterminată.

Matilde îl strânse la piept.

— Rămâi aici, Andrea. Nu pleca, tu nu eşti ca taică-tău, nici ca Mimmo.

Andrea o mângâie cu tristeţe.

— Nu, mamă. Sunt şi eu ca ei.

Matilde era disperată.

— Trebuie să pleci departe, să te întorci în America, să stai cu soţia ta…

— E târziu, mamă.

— Trebuia s-o fi făcut eu pe vremuri. Să vă duc cu mine în Franţa, când tu şi Mimmo eraţi încă mici. Dar eu îl iubeam pe tatăl tău. Mult. Prea mult. Şi n-am putut s-o fac. Ceea ce s-a întâmplat este şi din vina mea, din vina slăbiciunii mele.

— Erai atât de tânără, mamă! Ce puteai să ştii?!

— O, nu. Am ştiut totul, de la început. Dar mă căsătorisem cu Giovanni împotriva voinţei alor mei. Pentru el mi-am lăsat casa, ţara. A mă întoarce înapoi, era ca şi cum aş fi admis că am greşit... Nu mă lăsa, Andrea, nu pleca şi tu acum!...

Andrea se ridică. Matilde îi mai ţinu încă mâna strânsă într-ale ei. Apoi, Andrea se duse.

Fără să se întoarcă, urcă în maşină alături de Carta.

*

Marta era lungită pe bancheta din spate a unei maşini luată de la Vila Linori. Davide o mângâia pe frunte.

— Acum, Stefano te duce la spital. Fii liniştită, totul s-a terminat.

— Şi tu? Tu...

Davide o sărută cu tandreţe.

— Adio, Marta!

Stefano era la volan. Davide îi arătă direcţia în care trebuia să meargă.

— Treci pe acolo! E un drum de ţară, la capăt e un gard de fier ruginit. Intră cu maşina în el.

— Nu te las aici singur, nu plec!

Davide ridică tonul.

— Nu am timp de discuţii. Acum trebuie să te gândeşi la ea. Fă ce-ţi spun!

— Nu plec până când nu-mi spui unde te pot găsi!

Davide îi dădu adresa apartamentului lui Quadri.

— Ne vedem acolo, dar acum pleacă. Hai, şterge-o!

*

Carta era în picioare, lângă Mercedes, în curtea Palatului Cardano.

— Poate e mai bine să mă duc eu.

Andrea Linori refuză dând din cap.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru familia mea. Dar asta mă priveşte pe mine. Dă-mi pistolul tău.

Carta băgă mâna în toc, la subţioară. Luă pistolul şi îl dădu lui Andrea. Îl privi apoi cum urcă scările palatului.

Andrea străbătu cu pas grăbit coridoarele până la sala oglinzilor. Se opri, cu mâinile în buzunarele pardesiului. La câţiva metri, Tano, aplecat asupra computerului, se întoarse brusc.

— Ce căutaţi aici? Nu-mi amintesc să fi avut vreo întâlnire…

— Am venit să-mi iau rămas bun.

Tano se uită bănuitor la el.

— De ce, aţi hotărât să plecaţi undeva?

Andrea scoase mâna dreaptă din buzunar. Ţinea în ea pistolul. Tano nu-şi lua ochii de la el şi încerca să-şi păstreze calmul.

— Lăsaţi arma din mână, nu faceţi vreo prostie.

Andrea ridică braţul ca să ţintească. Tano înţelese că nu mai avea mult timp la dispoziţie ca să mai încerce ceva.

— Nu vă comportaţi ca un criminal de două parale. Sunteţi unul din oamenii cei mai bogaţi din Europa şi, peste câteva luni, cu ajutorul meu, veţi avea o mie de miliarde într-o bancă din Los Angeles.

Andrea făcu o strâmbătură dezgustată.

— Devotamentul dumneavoastră este emoţionant. Atâta oboseală numai ca să îmbogăţiţi familia Linori.

— Nu-i chiar aşa! Aveam intenţia să vă comunic că îmi rezervam pentru mine douăzeci la sută din câştigul total.

Andrea nu-l lăsă să termine.

— Încetaţi, acum ştiu totul!

— Ce vreţi să faceţi este pur şi simplu o prostie.

— Se poate, dar, vedeţi, ideea că mai puteţi încă merge printre oameni, că aţi putea fi confundat cu vreunul din ei, mi-a devenit insuportabilă. Locul dumneavoastră este în iad.

Tano îl fixă drept în ochi.

— Lumea asta e infernul. Altul nu există.

Andrea ţinti pieptul lui Tano. Zâmbi.

— În curând, veţi descoperi că nu este aşa.

În acel moment, intră în salon Maria. Avea în braţe păpuşa cu capul spart. Îl văzu imediat pe Andrea cu pistolul întins.

— Ce e Tano, s-au întors?

Andrea se întoarse ca fulgerul. Maria îl privea cu ură.

— Cine e? E unul din copiii răi care te făceau să plângi... e unul din cei care-mi luau aerul, acolo la fântână?

Tano înţelese că era singura posibilitate care-i mai rămânea. Cu un gest rapid luă pistolul din sertar şi trase. Glonţul îl izbi pe Andrea în piept. Acesta căzu pe spate între două divane. Tano luă valijoara, o luă pe Maria de un braţ şi o trase spre uşa salonului.

— Vino repede, trebuie să fugim!

O trăgea de mână aşa cum Maria îşi trăgea păpuşa cu capul spart.

*

Davide îi urmărise pe Andrea şi Carta până la Palatul Cardano şi auzise detunătura. Şi Carta o auzise. Şi-şi ridicase capul spre primul etaj. Davide îi sări în spate. Îi băgă pistolul în coaste.

— Nu te mişca!

Carta abia întoarse capul. Davide îl împinse înainte.

— Cine e sus?

— Un prieten.

— Cine?

— Tano.

Davide îl apucă de un braţ şi-l târî pe scări. Urcară până la etajul întâi, intrară în sala oglinzilor, dar Tano deja dispăruse. Davide se duse la fereastră şi apucă să-l vadă părăsind palatul la volanul unei maşini, împreună cu Maria. Andrea era prăbuşit pe podea. Carta se aplecă, îl ridică cu grijă. Apoi îi închise ochii şi începu să plângă.

— Capul ăsta a devenit prea prost. Prea bătrân şi inutil! striga lovindu-se cu pumnul în frunte, rar şi atât de tare, încât părea că ţeasta pleşuvă nu va mai rezista mult...

Davide începu să caute printre hârtiile de pe masă. Printre ordinatoarele acum închise. Găsi o bucăţică de hârtie cu ceva notat pe ea: Aeroportul Frigeri, 19 octombrie. Controlă data.

— E astăzi.

Îi arătă hârtia cu însemnarea lui Carta.

— Ce vrea să spună asta? Ce trebuia să se întâmple astăzi pe aeroport?

— Nu ştiu.

Îl luă de reverele pardesiului.

— Hai. Aici nu mai eşti de niciun folos.

*

Quadri era în camera obscură din apartamentul său unde fotografiile mărite luate de pe filmul găsit la Garmisch se developau în cuvă.

— Veniţi, ceva începe să se vadă.

Silvia şi Trevi intrară în camera obscură. Quadri trase cu o pensetă una din fotografiile mărite şi o atârnă de o sfoară. Le arătă detaliile care începeau să apară.

— Filmul a fost făcut de departe, cu teleobiectivul. Erau patru persoane prezente. Una stă mereu cu spatele, se întoarce numai pe ultimii doi metri de

peliculă care e foarte stricată în punctul acela. A doua o cunoaştem: este Giovanni Linori. Pentru a treia, cea cu mutră de chinez, va trebui să controlăm în arhiva Interpolului. Trebuie să fie cineva important de pe acolo, priviţi numai ce briliant are la cravată.

Silvia arătă fotografia.

— Şi ultimul, al patrulea?

— Nu ştiu, poate reuşesc să obţin ceva. Încerc să fac un maximum de contrast.

Quadri se întoarse şi începu să lucreze iarăşi la developare.

— Ia veniţi! începe să se vadă ceva.

Silvia observă, tulburată:

— Espinosa!

Quadri se întoarse către ea.

— Cine mai e şi ăsta?

Silvia nu răspunse. Apoi începu să reflecteze. Imaginea aceasta îi spunea mai mult decât toţi munţii de dosare pe care le adunase la Procuratură.

— Espinosa împreună cu Linori, acum atâta vreme, şi un straniu personaj asiatic. Nu poţi face acelaşi lucru şi cu fotografia asta?

— Nu! Este imposibil. Nici la Laboratorul ştiinţific nu pot s-o facă pentru că nu mai are emulsie.

Uşa se dădu de perete. Era Davide care ţinea pistolul lipit de spatele lui Carta.

— Andrea Linori e mort… L-a ucis Tano.

Silvia se uită la el, dar nu avu timp să mai spună ceva. Davide îi puse în mână hârtia cu însemnarea.

— Acolo, unde stă Tano, am găsit asta.

Silvia citi cu voce tare. Fără să înţeleagă.

— Aeroportul Frigeri, 19 octombrie… E astăzi. Dar ce înseamnă?

Trevi se întoarse către Silvia.

— Frigeri e un aeroport părăsit. Tot ce-a mai rămas e un vechi hangar.

...în vreme ce eu vorbeam, el surâdea. Era îmbrăcat ca un vechi nobil: pălărie cu pene, o cămaşă de mătase cu butoni de aur şi pe butoni un triunghi de diamante. Surâdea. Şi, când Linori mi-a pus în mână cele trei milioane, aşa cum vorbisem, el a mai adăugat două sute de mii de lire. Pentru băiatul acela pe care-l cunoşteam de mic şi căruia îi zdrobisem inima cu o lovitură de pistol...

Davide se sprijini de masa din camera obscură. Cuvintele călugărului Gillo îi reveniseră în minte. Şi acum, uitându-se la fotografia mărită atârnată la uscat, cuvintele lui i-au devenit clare.

— Butonii de la manşetă... Triunghiul...

Davide ieşi din camera obscură şi-şi luă pistolul şi geaca. Se îndreptă spe uşă. Trevi se întoarse să-l privească.

— Dar unde de duci, Davide, aşa grăbit? Nu-ţi place la noi?

— Spune-i lu Quadri să lase legătura cu radiotelefonul din maşină. Vă chem eu.

Plecă în goană şi urcă în maşină. Era gata de plecare când îl văzu pe Stefano în mijlocul străzii, încetini şi coborî geamul.

— Am dus-o pe mama la spital, e bine. Voiam...

Davide îi zâmbi.

— Trebuie să plec acum, am să te caut eu. *Ciao!*

Stefano se agăţase de clanţă.

— Stai, unde te duci?

— Pleacă de-acolo, ţi-am spus că am o treabă.

— Nu. N-ai să pleci! Trebuie să vorbesc cu tine. Vin şi eu.

Davide oftă nemulţumit.

— Bine, haide, urcă!

Stefano înconjură maşina ca să urce în faţă. Dar nu avu timp. Când întinse mâna ca să deschidă portiera, Davide ridică piciorul de pe frână şi maşina ţâşni ca o

săgeată.

A CINCEA PARTE

Înger nevinovat

Tano opri maşina lângă trotuarul intrării secundare a Gării Centrale. Se întoarse către Maria care era lângă el.

— Îţi aminteşti tot ce ţi-am spus?

Maria confirmă. Tano îi dădu valiza.

— Atunci du-te şi apoi te întorci imediat aici.

Maria coborî, se amestecă cu mulţimea care intra şi ieşea din gară. Se duse direct la sala de aşteptare cea mai apropiată de liniile de tren. Intră, privi împrejur şi hotărî să se aşeze lângă un copil care se juca. Pe laturile sălii erau bănci de lemn şi vreo douăzeci de oameni cu bagaje. Unul dormea, o femeie croşeta, doi îndrăgostiţi se sărutau. Maria îşi puse valijoara între picioare şi începu să se legene. Un copil îi surâse. Maria rămase nemişcată Fixând ieşirea sălii, vreme de câteva minute. Apoi întinse o mână, împinse valijoara sub bancă, se ridică şi plecă.

Tano o văzu revenind în mână cu un cornet mare cu îngheţată. Se urcă în maşină şi zâmbi.

— Ce bună e!... Ce dulce!

Tano o privi, îngrijorat.

— Ai lăsat-o unde ţi-am spus?

Maria îi arătă cornetul, încântată.

— Omul cu îngheţată mi l-a dăruit. E un om bun.

— Nu aveai bani?

— La ce folosesc? El mi l-a dăruit. Ce bună e lumea!

Tano dădu din cap aprobator. Răsuci cheia.

— Da, lumea e bună.

*

Controlul traficului aerian confirmă prin radio că două elicoptere militare soseau dintr-o ţară africană şi

făcuseră o escală tehnică în Malta. Cu câteva zile mai înainte, fusese înaintată o cerere de *clearance* diplomatic pentru asistenţă în spaţiul aerian italian, cerere imediat satisfăcută. Oficial, deplasarea fusese organizată pentru strângerea de ajutoare pentru Fondul de solidaritate şi asistenţă internaţională. Pe planul de zbor, echipajele îşi anunţaseră sosirea la aeroportul militar Santa Maria pentru orele două după-amiaza. Nici urmă de cerere de escală pe aeroportul Frigeri, pentru că nu ar fi avut nicio justificare, dat fiind că, de la sfârşitul războiului, aeroportul Frigeri fusese părăsit, singura pistă era inutilizabilă, iar, ca infrastructură, erau două hangare care stăteau să cadă. Aici le ceruse Silvia lui Quadri şi Trevi să-l ducă pe Carta.

Procurorul Benti şi colonelul de carabinieri aşteptau în tăcere, aşezaţi pe o bancă. Atmosfera era încordată. Silvia mizase totul pe informaţia privind cele două elicoptere misterioase. Simţea că, dacă acestea ar fi ajuns la Frigeri, partida s-ar fi putut juca cu şanse de succes. Dacă, însă, s-ar fi îndreptat direct spre Santa Maria, Benti nu i-ar fi iertat niciodată nechibzuinţa. Şi risipa inutilă de forţe mobilizate în teren.

Dar la ora paisprezece fix, siluetele întunecate ale celor două Chinook CH47 străbătură ceaţa şi apărură la limita terenului. Făcură un viraj şi se aşezară la marginea unui drum de ţară. Motoarele rămaseră în funcţiune, palele continuau să se învârtească în aerul umed, dar trapele posterioare fuseseră coborâte. Câteva clipe după aceea, sosiră trei camioane şi două maşini. Soldaţi în salopetă de camuflaj, coborâţi din elicoptere, începură să descarce zeci de saci şi să încarce, în schimb, lăzi de lemn.

Silvia consideră că acum era momentul să intervină. Se uită la colonelul de carabinieri. Ofiţerul luă radioul şi dădu ordinul:

— Aici e Centrul. Începeţi operaţiunea.

Douăzeci de maşini ale poliţiei şi ale carabinierilor se îndreptară cu toată viteza spre terenul unde avea loc transbordarea. În văzduh, trei elicoptere înarmate începură să se învârtă pentru a controla zona. Oamenii din camioane s-au predat imediat. Dar echipajele celor două elicoptere au încercat să decoleze. S-au ridicat de la sol vreo zece metri, în vreme ce poliţiştii deschideau focul cu mitralierele pentru a-i obliga să se predea. Apoi, din comunicaţiile agitate avute prin radio, piloţii au înţeles că poliţia şi carabinerii ar fi deschis focul de sus. Şi că, oricum, n-ar fi avut autonomia şi acoperirea necesare pentru a găsi o cale de scăpare. Elicopterele se aşezară din nou.

Silvia şi Benti se urcară într-o maşină şi sosiră în zona operaţiunilor. Maşina se opri lângă un munte de săculeţe sigilate. Silvia coborî. Era emoţionată. Colonelul de carabineri scoase din buzunar un cuţit şi desfăcu un săculeţ. De acolo ieşi un praf alb. Îşi băgă două degete înăuntru, îl mirosi, puse un pic pe limbă.

— Heroină!

— Câtă o fi?

— Câteva tone. N-am văzut niciodată aşa ceva!

Ceva mai încolo, erau vreo treizeci de lăzi de lemn. Silvia îi chemă pe poliţişti.

— Deschideţi-le!

Sparseră închizătorile. Apoi colonelul ridică brusc capacele. În nişte lăzi mai mari erau aliniate grenade, bombe de mână, puşti mitraliere şi piese de artilerie. Într-o valijoară, Silvia găsi teancuri de certificare noi, necompletate.

— Uite-le!

Benti o privi, nu înţelegea.

— Ce? Ce-i cu astea?

— Primele douăzeci de miliarde din legea Respighi. Întâi le-au transferat în Luxemburg, la Waxman Bank,

de acolo, profitând de lipsa de control, le-au făcut să iasă în felul acesta: titluri de stat din diferite ţări, titluri acţiuni de societăţi cotate la bursă, obligaţiuni internaţionale.

Benti era descumpănit:

— Adică, vreţi să spuneţi…

Silvia îi sfârşi fraza:

— Trebuia să folosească la cumpărarea unui enorm transport de heroină, rafinată probabil în Africa, prin bunăvoinţa guvernului dintr o anumită ţară.

— Şi armele?

— Un suprapreţ… Sau un dar făcut ţării africane. Ori, poate, plata se făcea jumătate în bani, jumătate în arme.

Silvia se întoarse la hangar unde Trevi şi Quadri îl păzeau pe Carta. Se opri în faţa lui.

— Cine a organizat asta?

— Şi de ce-ar trebui să-ţi spun?

— Pentru că familia Linori nu mai există. Şi dacă a fost bătrânul Linori…

— Nu, n-a fost el. N-aţi înţeles încă? El nu voia. Şi nici Mimmo, şi nici Andrea. De asta i-au ucis pe toţi Linorii. Până şi pe Ninni, îngerul nevinovat, care habar n-avea de droguri şi de bani… Până şi el a plătit!

— Atunci cine a pus totul pe picioare? Tano Carridi? El l-a înşelat pe Andrea, nu-i aşa?

Carta părea că are sufletul golit, că nu mai e în stare să reacţioneze.

— Mă simt acum aşa cum se simt câinii al căror stăpân a plecat şi ei rămân singuri şi latră la lună. Şi corbii zboară în jurul lor, aşteptând să moară de tristeţe şi dureri. Ce mai vreţi de la mine? Lăsaţi-mă în pace. Sunt un câine singur…

— Ştii că din închisoare n-ai să mai ieşi. Şi atunci cine o să-l răzbune pe Ninni, pe îngerul nevinovat de care vorbeai? Eu pot s-o fac în locul tău.

Carta se uită la Silvia cu dispreţ.

— Tu eşti statul. Şi statul nu e în stare să se răzbune. Statul e ca o grăsană pofticioasă.

— Da, dar eu pot să pedepsesc. Şi-i pot distruge pe cei care au distrus familia Linori. Spune-mi: Tano e răspunzător de toate astea?

Carta îşi privi mâinile, apoi răspunse dintr-o suflare:

— Da, el a fost. Dar nu singur.

— Cine altcineva?

— Cel care era în fotografie: Antonio Espinosa.

— Noi nu ştim unde stă acest individ. Tu ştii…

— În port, ancorat la digul numărul nouă

Voi fi acolo

Ricardo Respighi se afla la intrarea în la Grand Hotel. Şoferul îi ţinea deschisă uşa berlinei. Dar gazetarii şi fotografii nu-i lăsau să plece înainte de a fi făcut o declaraţie. Respighi îşi dădu seama că un refuz ar fi fost, în cazul acesta, o gravă eroare, aşa că-şi adună puterile şi decise să-i înfrunte.

— Iată-mă, sunt aici! Nu vreau să mă sustrag nici întrebărilor puse de prieteni, nici întrebărilor puse de duşmani. Totuşi, permiteţi-mi să exprim, dincolo de orice consideraţie personală privind crima care ne-a lovit în inimă, atât pe mine cât şi pe fiica mea, profunda mea îngrijorare faţă de ceea ce se înfâmplă cu ţara şi cu statul nostru. Trăim acum într-o epocă a întunericului. Oroarea a devenit obişnuinţă, lupta pentru bani şi pentru putere a depăşit orice limită imaginabilă.

Pe măsură ce vorbea, simţea că ceea ce spunea nu era numai testamentul său politic, ci era ceva mai mult şi mai rău, deoarece înţelegea că acum nu îi mai era permis să se întoarcă înapoi. Şi apoi îi era groază de a

avea acelaşi sfârşit ca Linori şi Corvo şi toţi ceilalţi. Nu-i mai rămânea deci decât să joace până la capăt rolul pe care i-l încredinţase Espinosa. Încercă să aibă o atitudine severă. Continuă:

— Speranţa e ca oscilaţia pendulului, ajuns acuma la marginea prăpastiei, să fie cea maximă. Şi ca, de aici înainte, să înceapă să se mişte în sensul opus. Tocmai din această cauză, abandonând rezerva pe care mi-o impusesem, am hotărât să mă întorc la viaţa politică şi să-mi asum responsabilitatea legii care-mi poartă numele. Din mai multe părţi mi s-a cerut ca eu să garantez Proiectul Meridional. Ei bine, după o lungă perioadă de ezitări, am decis că datoria mea politică şi morală este să accept…

*

Gloria împinse uşa de sticlă a agenţiei de voiaj. Trecu prin faţa diferitelor birouri şi se aşeză la întâmplare în faţa unei funcţionare. Privirea ei se pierdea în gol. Funcţionara o întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos, doamnă?

— Trebuie să existe o rezervare pentru următorul zbor spre New York. Pe numele Linori.

Funcţionara apăsă pe clapele computerului.

— Da, pentru seara asta. Sunt rezervate două locuri.

Gloria rămase nemişcată câteva clipe, ca şi cum n-ar fi auzit.

— Anulaţi unul. Plec singură… Ninni rămâne aici…

*

Maşina Silviei sosi la digul numărul nouă, cu sirenele urlând, tocmai când iahtul lui Espinosa se desprindea din odgoane.

Din cele trei maşini care o urmau, săriră poliţiştii cu armele pregătite, somându-i pe marinari să se oprească. Odgoanele fură legate din nou de mal şi pasarela aruncată pe cheu. Împreună cu Trevi şi

Quadri, Silvia urcă la bord.

Espinosa suportă năvala lor încercând să se arate, ca întotdeauna, calm şi distant. Dar, de data asta, evenimentele îl copleşiseră. Espinosa se adresă Silviei:

— Am avut mereu convingerea că dumneavoastră sunteţi o persoană extraordinar de încăpăţânată. Nu m-am înşelat.

Silvia îşi băgă mâinile în buzunarele impermeabilului. Se uită fix la Espinosa.

— Tocmai am oprit două elicoptere, am blocat un transport de heroină şi am recuperat douăzeci de miliarde. Vă zice ceva povestea asta? Sau poate că o ştiaţi cu un alt final…

Espinosa se aşeză.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi.

— Operaţiunea era organizată de Tano Carridi.

— Dacă pe el îl căutaţi, trebuie să încercaţi în altă parte. Eu nu găzduiesc criminali.

Silvia nu-l lăsă să termine.

— Nu este adevărat. Acum câteva zile, chiar pe iahtul ăsta, v-aţi întâlnit cu Tano Carridi. Iar el nu este un criminal de ieri, de azi…

Espinosa zâmbi.

— Da? Dar aici vine atâta lume… Vreţi să vă fac lista oamenilor care vin să-mi ceară servicii? Vreţi lista parlamentarilor, miniştrilor, administratorilor, câte o dată chiar judecători, care vin să-mi tulbure liniştea?

Espinosa părea că-şi recăpătase brusc siguranţa sa legendară. Silvia detesta acest fel al lui de a se aşeza deasupra tuturor oamenilor şi împrejurărilor. Ca şi felul lui de a insinua că are legături strânse cu partea de vârf şi coruptă a statului.

— Ce fel de miere fabricaţi, Espinosa? Ce atrage atât de mult albinele astea? Harnicele noastre albine…

— Legăturile mele, prieteniile mele, tot ceea ce eu ştiu, iar alţii nu ştiu. Tano a venit să-l ajut, iar eu l-am

dat afară. Punct şi de la capăt. Dovediţi-mi că discuţia noastră a decurs altfel.

— Răceala dumneavoastră, puterea dumneavoastră de stăpânire mă dezgustă. Ştiţi de ce? Pentru că, sub ele, nu e nimic.

— Pe mine, în schimb, mă dezgustă pasiunea dumneavoastră. Întreaga căldură umană care vă înconjoară, fidelitatea oamenilor dumneavoastră, stima şi admiraţia lumii, elanul de şcolăriţă cu care vă aruncaţi în acţiuni destinate eşecului. Ca asta! Vreţi cumva să mă arestaţi? Pe ce bază? Pe ce bârfe spuse pe seama mea? Pe ce dovezi? Sau aţi găsit cum să mă acuzaţi pentru moartea comisarului Cattani? Cum puteţi fi atât de naivă? Dacă vreţi să ştiţi, Cattani a fost victima unui teribil ghinion: el însuşi s-a vârât în acel angrenaj care l-a sfărâmat!

Silvia simţea cum fierbe de mânie.

— Angrenajul acela era manevrat de dumneavoastră.

— Demonstraţi, stimată doamnă! Ador demonstraţiile!

Espinosa dădu din cap, privind-o cu milă.

— N-aţi înţeles încă? Eu sunt tutorele falimentar al acestei ţări. Mă ocup de tot ce murdăreşte mâinile celor puternici. Folosesc tuturor. Nu se pot descurca fără mine. Şi nu există judecător pe lumea aceasta care să-mă poată ţine în spatele gratiilor unei carcere, vă rog să mă credeţi. S-ar dezechilibra prea multe fără mine.

În uşa cabinei apăru Davide. Silvia îl văzu intrând urmat de un călugăr înalt şi slab, cu privirea pierdută în gol. Era călugărul Gillo. Espinosa încruntă sprâncenele.

— Cine-i omul acesta? Ce se petrece? Devine totul dezgustător!

Călugărul Gillo făcu câţiva paşi spre el. Espinosa se

uită la Silvia.

— Se poate ştii ce vreţi să faceţi? Ce legătură are călugărul acesta? Cine e? Chiar dacă apelaţi la sprijinul lui Dumnezeu, tot nu mă puteţi aresta…

Călugărul Gilio întinse braţele de parcă ar fi vrut să-i simtă buzele.

— Vocea ta… vocea ta…

— Cine eşti, ce vrei de la mine?

Espinosa încercă să se retragă, dar călugărul se agăţase de haina lui.

— În noaptea aceea aveai o pălărie cu pene… îţi aminteşti… era petrecere mare la palat, petrecere de carnaval.

— Eu nu te cunosc, nu te-am văzut niciodată. Nu cunosc oameni ca dumneata.

Călugărul îi luă un braţ şi-i pipăi manşeta cămăşii. Butonul de manşetă era la locul lui.

— Lumea dansa, acolo, în sala plină de oglinzi. Râdea şi râdeai şi tu. Tu, care plăteai, ban după ban, pentru viaţa celor patru poliţişti şi a celor trei păstori pe care eu, cu mâinile astea, i-am trimis pe lumea cealaltă! Iar acolo, în umbră, în vreme ce-l renegai pe Domnul, străluceau aurul şi diamantele… Câţi ani, închis în întuneric, cu vocea ta în minte, care mă făcea să înnebunesc şi care mi-a ros, încetul cu încetul, inima…

Picioarele călugărului se înmuiară. Quadri sări să-l susţină. Acesta îl imploră:

— Duceţi-mă de aici! Scoateţi-mă de aici!

Quadri îl ajută pe călugăr să iasă din cabină în vreme ce Espinosa îşi aranja cravata şi-şi încheia haina.

— Felicitările mele! O lovitură de teatru minunată, pe cinstea mea! Din păcate pentru dumneavoastră, ea va dispărea ca un balon de săpun. Vedeţi, timpul este aliatul meu cel mai preţios. Au trecut ani de la

întâmplările acelea. Cine poate da crezare cuvintelor delirante ale unui călugăr bătrân?

Silvia îi aruncă o privire ucigătoare.

— Eu am să te bag în închisoare! Ţi-o promit!

Gura lui Espinosa se strâmbă într-un rânjet.

— Iar eu sunt gata să pun pariu că, în ziua în care acele acestui ceas vor fi marcat trei sute şaizeci şi cinci de zile, adică peste exact un an, eu voi ieşi din acea celulă unde vreţi să mă închideţi pentru totdeauna.

În momentul acela, Davide se repezi la el şi-l ţintui pe masă, lipindu-i pistolul de gât.

— Douăzeci de ani! Sunt douăzeci de ani de când aştept să te întâlnesc.

Silvia încercă să-l oprească.

— Davide, lasă-l! Te rog, Davide, nu fă asta! Totul se duce de râpă…

Dar el nu mai putea să audă. Îl ţintuise acolo, cu pistolul lipit de faţă.

— Îl simţi? Pentru tine este! E rece, te înspăimântă, aşa-i? Ascultă, dacă peste un an se va găsi cineva să te scape, eu te voi aştepta cu ăsta. Şi timpul se va opri atunci, pentru tine, pe vecie.

Espinosa rămase nemişcat, tăcut. Trecu parcă o veşnicie, timp în care Silvia era sigură că Davide va apăsa pe trăgaci. Apoi Davide îl lăsă, împingându-l scârbit. Silvia chemă îndată poliţiştii să-i pună lui Espinosa cătuşele.

Espinosa se conformă tuturor ordinelor primite de la poliţişti. În timp ce întindea mâinile, ca să-i fie puse cătuşele, îi privi pe Silvia şi pe Davide ca pe nişte insecte mari şi puţin greoaie, ca pe nişte fluturi de noapte atraşi de lumina care le arde iarăşi, şi iarăşi, aripile.

Văzându-l în timp ce se îndepărta, cu ţinuta impecabilă de vechi senior, Silvia nu se putu împiedica

să nu-l compare cu un mare preot al Răului.

Unsprezece secunde şi două zecimi

Quadri deschise uşa de la biroul procurorului-şef, se scuză cu un semn din cap şi îi făcu loc să intre. Benti ridică, surprins, privirea. Trevi şi Davide se întoarseră. Se întoarse şi Silvia. Îi veni în întâmpinare, surâzând.

— Maria…

Maria era vizibil emoţionată de întâlnirea aceasta.

— Îţi aduci aminte de mine?

Silvia confirmă cu un zâmbet şi o mângâiere pe păr. Maria scoase din buzunar un plic alb şi i-l dădu.

Silvia deschise plicul, luă hârtia şi începu să citească:

„Stimată inamică, atunci când sora mea vă va înmâna acest plic, eu voi fi deja departe. Părăsesc Italia pentru totdeauna. Vă asigur că nici dumneavoastră, nici altcineva nu vor mai auzi vreodată vorbindu-se de mine. V-o încredinţez pe Maria, cea mai bună fiinţă care există pe suprafaţa pământului, singura care m-a iubit cu toată sinceritatea. Găsiţi-i un adăpost decent. N-o închideţi în spatele gratiilor unui azil, într-unul din acele locuri îngrozitoare, unde nefericiţii de felul ei îşi târăsc viaţa. Căutaţi-i o familie. Am încredere în sufletul dumneavoastră bun, în caracterul dumneavoastră nobil. În schimb, vă dau o informaţie pe care vă rog s-o consideraţi ca fiind absolut autentică. La orele douăzeci fix, la Gara centrală, în sala de aşteptare care este cea mai apropiată de liniile ferate, va exploda o bombă de o putere extrem de mare. Sper că veţi şti să evitaţi, acum când totul e pierdut, această inutilă vărsare de sânge…”

Cu groaza în ochi, Silvia privi ceasul. Erau orele nouăsprezece şi treizeci şi cinci de minute.

Câteva clipe după aceea, douăzeci de maşini părăseau curtea Procuraturii. În maşina lui Quadri şi Trevi se urcase, fără să ţină seama de proteste, şi Stefano.

*

Gara centrală era înţesată de lume. Nimeni nu-şi dădu imediat seama de ceea ce se întâmpla. Lumea era obişnuită cu sirenele şi uniformele. Davide se repezi în direcţia sălii indicată de Tano. Cu el mai erau Trevi, Quadri, Silvia şi vreo zece poliţişti. Stefano se amestecase printre ei fără ca cineva să observe. Toţi aveau altceva în minte.

Davide se strădui să surâdă şi să-şi păstreze calmul. Spuse oamenilor să se ridice şi să-şi ia, fiecare, bagajul propriu. Când toţi erau grupaţi către ieşire, mai rămăsese sub o bancă o valijoară.

Davide făcu un pas înainte.

Trevi încercă să-l oprească:

— Stai, nu o atinge! E o nebunie!

Davide se eliberă de Trevi cu un gest brusc.

— Nu mai e timp! Trebuie s-o fac!

Se aplecă, încet. Întinse mâna către mânerul valizei. O ridică şi se întoarse. Ceasul arăta orele nouăsprezece şi cincizeci şi cinci.

— Acum trebuie să scăpăm de ea!

În momentul acela, lumea înţelese şi se năpusti spre ieşire, împrăştiindu-se apoi în gară. În câteva clipe, sute de oameni începură să strige şi să fugă. Cei mai în vârstă fură luaţi de val. La fel, pasagerii care coborau dintr-un tren din apropierea sălii de aşteptare şi care nu aveau cum să ştie că la câţiva metri era o bombă pe cale să explodeze. O schelă se legănă şi se aplecă pe o parte. Muncitorii care erau pe ea căzură pe peron.

Davide era blocat la uşa sălii. Strângea valiza în

braţe şi privea dezorientat mulţimea.

Silvia îl imploră:

— Davide, hai, las-o!

Dar Davide nu o ascultă şi luă singura hotărâre care i se părea rezonabilă. Începu să fugă cu valiza la piept către zona moartă a gării, acolo unde sfârşea peronul şi începea câmpul. Trevi şi Quadri o luară după el încercând să-l prindă din urmă. Şi chiar şi Silvia, care reuşi să se agaţe de ei pentru o clipă.

— Unde te duci, nu mai e nimic de făcut!

Davide îşi trase braţul şi continuă să fugă fără să-i răspundă. Sări peste valizele lăsate pe jos, evită să fie luat de mulţimea care venea spre el strigând înnebunită. Continua să fugă şi i se părea că gara nu se va mai termina niciodată! Mai era multă lume primprejur, ba chiar şi în vagoanele trenurilor oprite. Oameni nevinovaţi.

Începu să-şi piardă suflul. Şi mai avea încă cel puţin două sute de metri ca să ducă bomba suficient de departe de gară.

Ceasul arăta nouăsprezece şi cincizeci şi opt.

Se opri, căzu în genunchi. Simţi că plămânii i-au luat foc…

Stefano îl ajunse din urmă şi se plecă asupra lui. Davide căzu la pământ. Îi arătă un rezervor mare la vreo cincizeci de metri de la capătul peronului. Cuvintele îi ieşiră din gură ca o şoaptă:

— Acolo, Stefano. În apă!

Stefano făcu semn că a înţeles. Davide îi surâse.

— Haide, fă-mă să văd faimoşii tăi o sută de metri în unsprezece secunde şi două zecimi!

— Da? Ia priveşte!

Stefano luă valiza de mâner şi începu să fugă. Trecu de ultimul vagon al unui tren şi ajunse în câmp, dincolo de gară şi la vreo douăzeci de metri de rezevor. Arătătorul minutelor era gata să ajungă la orele

douăzeci…

Davide îl văzu cu valijoara încă în mână. Cu puterile care-i mai rămăseseră, strigă:

— Arunc-o!

Stefano îşi făcu vânt cu braţul şi o aruncă. Apoi căzu pe iarbă, epuizat.

Valijoara ajunse în rezervor cu o bufnitură surdă. Arătătorul ceasului din gară marcă orele douăzeci fix.

În clipa aceea, un vuiet asurzitor. Unda de şoc făcu, mai întâi, ca apa să se înalţe acolo unde era deschiderea rezervorului, apoi şi scândurile de lemn se umflară şi se prefăcură în bucăţi, împrăştiind pretutindeni ţăndări şi aşchii. În sfârşit, peste toate se întinse un nor alb ca o ceaţă.

Silvia ridică prima capul. O imitară Trevi, şi Quadri. Acum, totul se terminase.

Davide se ridică şi începu să alerge către Stefano care era încă întins pe jos, în locul cel mai aproapiat de explozie. Se aplecă asupra lui şi-l luă în braţe. Stefano avea faţa neagră. Ochii închişi. Davide îl scuturâ şi strigă:

— Stefano, răspunde-mi!

Stefano deschise ochii.

— Acuma mă crezi, da? Spune-mi că da! Da’ asta nu se pune, că aveam mâinile ocupate!

Davide simţi cum lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— Da, te cred! Eşti cel mai tare alergător!

Silvia îi văzu din depărtare, unul lângă altul.

Surâse. Stefano îşi privea tatăl. Şi plângea.

— Ţi-am spus că o să meargă.

Davide făcu semn că da şi-l îmbrăţişă. Iar Stefano i se agăţă de gât.

— Strânge-mă tare, tată. Până-mi rupi oasele!… Acum, că ai scăpat de ei, putem merge duminică la un meci de fotbal?… O să ţinem cu echipa mai slabă şi-o să strigăm până o să ne doară gâtul…